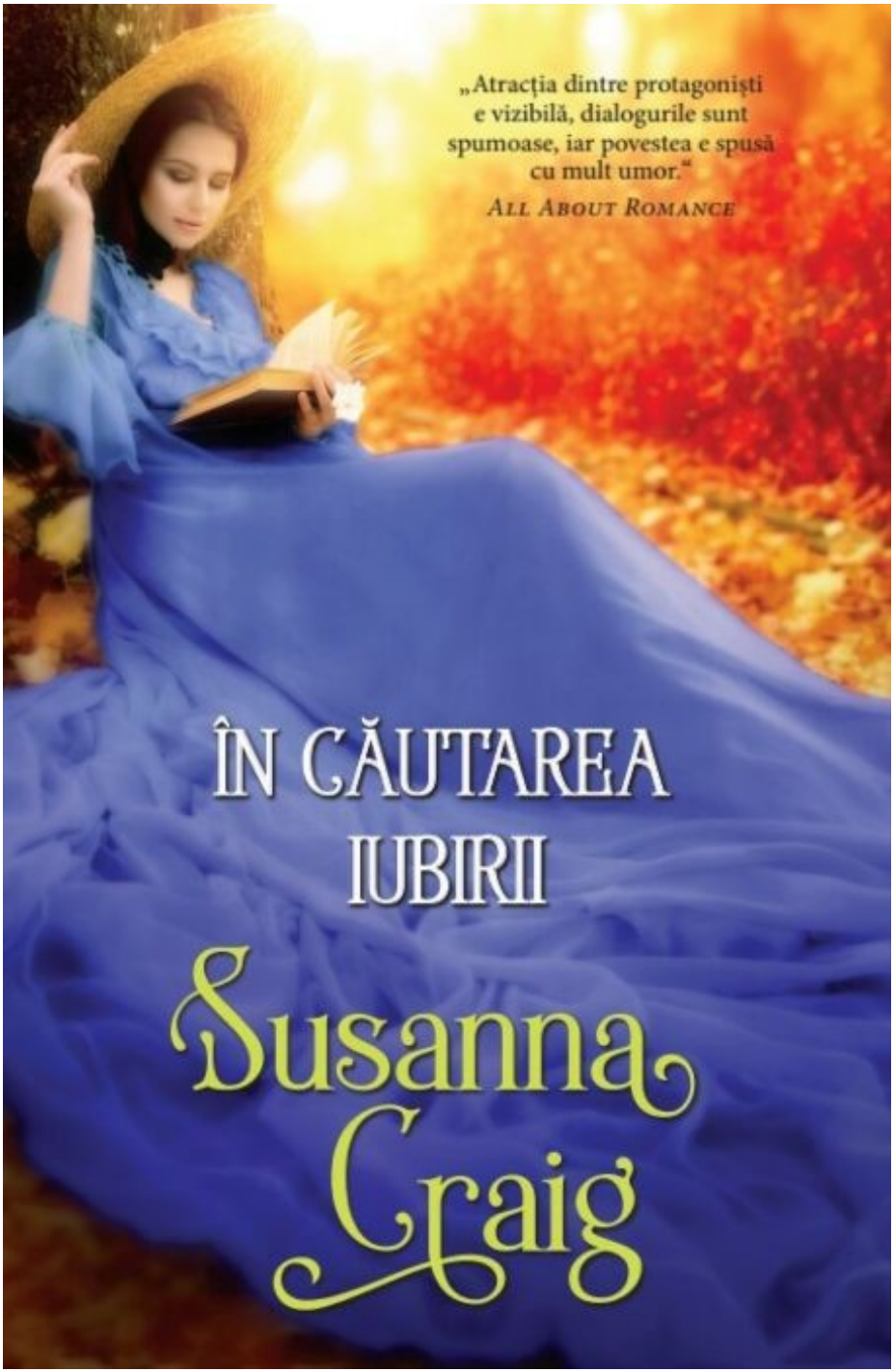
„Atracția dintre protagoniști
e vizibilă, dialogurile sunt
spumoase, iar povestea e spusă
cu mult umor."
ALL ABOUT ROMANCE
ÎN CĂUTAREA
IUBIRII
Susanna
Craig

SUSANNA CRAIG
ÎN CĂUTAREA IUBIRII
SERIA IUBIRILE SPIONILOR 2

***One Thing Leads to a Lover by* Susanna Craig**

Copyright © 2021 by Susan Kroeg
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
În căutarea iubirii
Susanna Craig
Copyright © 2022 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Grecu
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CRAIG, SUSANNA
În căutarea iubirii / Susanna Craig
Trad. din limba engleză: Elena Macoviciuc. –
Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-9358-7
I. Macoviciuc, Elena (trad.)
821.111
Susanna Craig
În cântarea iubirii
Traducere din limba engleză Elena Macoviciuc
LITERA
Bucureşti

Pentru Melissa, datorită căreia anii 80 au fost atât de distractivi, că abia aşteptam să mă întorc.

Capitolul 1

În toţi cei treizeci şi doi de ani de viaţă ai Amandei, mama ei o atenţionase mereu să aibă grijă pe unde păşeşte.

Nu că tânăra ar fi fost deosebit de stângace, poate cu excepţia verii când împlinise doisprezece ani şi când, în numai câteva săptămâni, se înălţase mai mulţi centimetri. Atunci, atât croitoreasa, cât şi instructorul de dans fuseseră exasperaţi din cauza lipsei sale de eleganţă.

Nu, stângăcia pentru care îşi făcea griji mama ei era de tip social. Se purta Amanda cum trebuie? Spunea lucrurile potrivite oamenilor potriviţi? Atrăgea îndeajuns de mult atenţia?

Amanda fusese mereu cam prea curioasă şi prea îndrăzneaţă pentru gustul mamei.

Unii sperau, ca, de altfel, şi Amanda, ca mama ei să se relaxeze după ce, la 19 ani, tânăra primise şi acceptase o mult râvnită cerere în căsătorie din partea contelui de Kingston. Dacă nu o făcuse în acel moment, atunci cu siguranţă când îşi spuseseră jurămintele în catedrala St. George, în faţa a sute de oameni. Sau după ce născuse moştenitorul contelui şi încă un copil.

Însă chiar dacă mama ei nu mai folosise acea expresie o perioadă, o reluase după ce Amanda devenise o văduvă tânără şi eligibilă.

Cu toate că-şi iubea mama, Amanda nu suporta să i se spună să aibă mereu grijă la următorul pas. Să fie mereu atentă însemna să-şi facă mai multe griji pentru gândurile altora, decât pentru ale ei. Să se facă mică, să-i fie frică să ocupe spaţiu. Să privească mereu în jos, nu înainte.

Însă cine n-ar fi preferat să se uite în sus, când soarele glorios de iunie strălucea pe cerul azuriu, presărat cu nori albi pufoşi, atât de umflaţi şi de veseli, că păreau să fi fost puşi pe pânza lumii de către un puşti entuziast de cinci ani?

Fără să-i pese de pericolul bârfelor sau al pistruilor,

Amanda îşi îndreptă faţa spre soare şi se desfătă în căldura lui, privind cum lumina şi umbrele dansau peste pleoapele ei, într-un cadril cu nuanţe roz. Sunetele şi mirosurile de pe Bond Street o învăluiră ca un râu zgomotos, care curgea în jurul unei pietre. În mână avea un colet, o copie a tratatului de geometrie al lui Pascal, în franceză, şi îl ţinea atât de strâns, că unul din colţuri îi intra în coaste. Inspiră adânc şi...

O lovitură puternică în umărul stâng şi un cot o scoaseră din momentul de visare. Bărbia i se duse în faţă, iar ochii i se deschiseră brusc, în timp ce cartea împachetată în hârtie îi zbură din mâini. Înainte să-l vadă mai bine, bărbatul care o lovise peste braţ dispăruse deja în mulţime.

Servitorul care o acompaniase în această ieşire, la insistenţele mamei, deoarece Amanda era de părere că o văduvă putea să se ducă singură la librărie, o urma de la o distanţă respectuoasă. Acum o luă înainte şi l-ar fi urmărit pe vinovat, dacă Amanda nu l-ar fi direcţionat, cu mişcări tremurânde, să salveze pachetul, care aterizase pe asfalt, la câţiva metri depărtare. Cartea pe care o cumpărase pentru ziua de naştere a lui Jamie era în pericol de a fi lovită şi aruncată în noroi.

Chiar înainte ca pachetul să aibă parte de o soartă ruşinoasă pe un morman aburind, lăsat în urmă de o căruţă, servitorul îl ridică. O clipă mai târziu, era din nou în mâinile ei mici, acoperite de mănuşi, hârtia fiind ruptă într-un colţ, iar aţa care o lega fiind slăbită, dar în continuare înnodată. Pachetul nu suferise daune reale.

— Mulţumesc, Lewis. Mulţumesc.

Strânse din nou cartea la piept, fără să-i pese de murdăria de pe ea.

— Îmi pare rău că n-am reuşit să-l prind pe individul care v-a tratat cu atâta lipsă de respect, milady.

O roşeaţă, provocată parţial de furie, parţial de ruşine, se întinse pe obrajii lui tineri, până la marginile perucii pudrate, contrastând în mod neplăcut cu portocaliul ruginiu al uniformei sale.

— Doamna West o să mă tragă de urechi.

Privirea Amandei se îndreptă în direcţia în care o luase străinul, dar acesta bineînţeles că dispăruse de mult timp. Nu-l văzuse decât o fracţiune de secundă, doar spatele hainei cenuşii şi pălăria. Zeci de gentlemeni care se plimbau pe strada aglomerată erau îmbrăcaţi la fel.

— Sunt sigură c-a fost doar un accident, Lewis. Nu aveam de ce să mă opresc în mijlocul forfotei ăsteia.

Mulţimea încă îşi vedea de drum în jurul lor, fără să fi observat incidentul.

— Dar cred că e mai bine ca mama să nu afle ce s-a întâmplat. Acum hai să ne îndreptăm spre casa Bartlett, ce zici?

Lewis se uită spre pachet. Dacă l-ar fi cărat el, cum era, de fapt, de datoria lui, mai mult ca sigur că trecătorul n-ar fi reuşit să i-l zboare din mâini la fel de uşor cum o făcuse cu Amanda. Dar tânăra îl refuzase când ieşise din magazin cu cartea şi nu-i răspunse nici acum, când îşi repetase mai încet oferta. Tânărul făcu o plecăciune.

— Cum doriţi, milady.

Departe de Bond Street, mulţimea se rări şi, cu toate că străzile din Mayfair nu erau goale, erau destul de liniştite cât să poţi auzi cântecul păsărilor din copaci. Din când în când, aerul era străpuns de strigătele vesele ale copiilor, care abia puteau fi ţinuţi în frâu, în camerele ale căror ferestre fuseseră deschise, ca să intre aerul proaspăt al dimineţii.

În timp ce-şi mişcă umărul care o durea, Amanda încetini, dar nu se mai opri. Îşi pierduse puţin din bucuria de a se desfăta la soare. Poate avea să facă asta mai târziu, în izolarea grădinii de la casa Bartlett, în timp ce băieţii îşi făceau proiectul despre albine.

Dar, mai întâi, voia să se întâlnească cu menajera şi să vorbească cu ea despre meniurile săptămânii, dacă nu făcuse deja mama asta. Apoi avea nişte invitaţii la care voia să răspundă, dacă mama nu o făcuse deja în numele ei. Şi, bineînţeles, George, lordul Dulsworthy, promisese c-o să-i facă o vizită azi, iar mama mai mult ca sigur că era

încântată de această idee…

Un oftat înfundat o copleşi pe Amanda şi mai mult. Cum ajunsese în situaţia asta?

Când sosiseră la casa Bartlett, se opri ca să se adune, în timp ce Lewis i-o luă înainte, pe scări. În timp ce-i deschise uşa, tânăra urcă scările, privind cum vârfurile ghetelor ei decupate, din piele maro, apăreau de sub fustă şi aterizau perpendicular pe tiv.

Înăuntru era linişte. O linişte tulburătoare, având în vedere că acolo locuiau doi băieţi.

Majordomul Matthews se apropie şi-l mustră pe Lewis din priviri, apoi întinse mâna după pachetul din mâna Amandei. Însă, înainte să ajungă la ea, mâna îi căzu într-o parte şi mişcarea se transformă într-o plecăciune. Probabil Lewis îi comunicase, prin cuvinte sau gesturi, că ajutorul nu avea să fie bine-venit.

— Doamna West şi-a cerut ciocolata caldă de dimineaţă acum niciun sfert de oră, milady, raportă Matthews.

Mama stătea mai mult în pat? Foarte bine.

— Şi băieţii?

— Sunt în salon, cu instructorul de scrimă, milady.

— A, e deja… marţi?

Majordomul aproape zâmbi.

— Nu, milady. Când a venit domnul Jacobs, a spus că lordul Dulsworthy a cerut această schimbare.

„Aha.” Nu c-ar fi deranjat-o faptul că George avea un cuvânt de spus în creşterea fiilor ei. Doar testamentul soţului ei îi numise pe amândoi custozii acestora. Şi în primele luni după ce devenise văduvă, fusese recunoscătoare să aibă un prieten ca lordul Dulsworthy, căruia putea să-i ceară sfatul când avea întrebări. Îi fusese recunoscătoare şi mamei ei, care venise valvârtej în casa Bartlett şi preluase controlul, astfel că Amanda se concentrase pe băieţii ei, care jeleau.

Dar lunile se transformaseră în ani. Aproape trei. Şi deşi contesa de Kingston era perfect capabilă să se ocupe singură de lucruri, în timp, oamenii păruseră să uite de

asta.

Uneori, chiar şi Amanda mai uita.

— Domnul Jacobs a spus cumva de ce…?

Se opri, păstrând întrebarea pentru mai târziu. Poate pentru domnul Jacobs sau pentru George, când venea în vizită.

— Mulţumesc, Matthews. Te rog frumos s-o trimiţi pe doamna Hepplewythe în camera de zi.

Dacă mama se trezise târziu, atunci meniurile nu fuseseră încă decise, iar Amanda putea să se bucure în sfârşit de o săptămână fără…

— Sigur că da, milady. O să-i spun imediat ce iese din camera doamnei West.

Amanda nu făcu niciun gest de dezamăgire, nu se strâmbă şi nici măcar nu dădu din cap, deşi era tentată. Aşa cum îi tot reamintea mama ei, servitorii vedeau tot şi ştiau şi mai mult. Prin urmare, trebuia să fie atentă în preajma lor.

Uneori, se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să-şi arate frustrarea.

Îi făcu semn lui Matthews, apoi urcă scările spre aripa ei din spatele casei, trecând prin dormitorul său, cu perdele galbene vesele şi tapetul floral. Îşi dădu jos mantaua, boneta şi mănuşile în camera cu garderoba. Apoi ajunse, în sfârşit, în micul ei salon, în care se aflau un divan acoperit cu catifea, un scaun lângă o masă de marmură şi biroul ei. Se aşeză la biroul elegant, aflat între două ferestre înalte, cu vedere spre grădină.

Micul teanc de invitaţii se afla în continuare în mijlocul lui. Cel puţin mama nu-şi permisese să scrie ea răspunsurile, încă. Cu toate acestea, îi spusese foarte clar că, după părerea ei, trebuia să le refuze.

Dar de ce era Amanda nevoită să continue să-şi limiteze interacţiunile sociale? Nu mai era în perioada de doliu. Mai mult ca sigur că nimeni n-ar fi considerat că era nepotrivit din partea ei să petreacă o seară la teatru cu familia Hurst!

De data asta, îi scăpă un oftat, însă tăcerea din

cameră îl absorbi.

James Bartlett, defunctul conte de Kingston, care fusese cu douăzeci de ani mai mare decât ea, fusese un domn tăcut, pasionat de cărţi, care evitase, în general, frivolităţile. Deşi murise de trei ani, Amanda nu avusese ocazia să descopere niciuna dintre presupusele libertăţi pe care şi le-ar fi putut permite o văduvă cu statutul ei.

Pentru că acum mama era cea care sorta corespondenţa. Şi mama decisese că singura invitaţie pe care era decent să o accepte era cea din vârful teancului, şi anume invitaţia la balul lordului Dulsworthy. Pentru că George era un prieten vechi şi tutorele băieţilor. Pentru că mereu se purta cuviincios. Pentru că toată lumea ştia că, într-o zi, voia s-o facă pe Amanda…

Destul cu asta.

Tânăra puse pachetul de la librărie peste invitaţie şi apăsă puţin, ca şi cum ar fi încercat să sufoce biletul împăturit. Prefera să se gândească la comoara pe care o găsise şi să-şi imagineze sclipirea din ochii lui Jamie când avea s-o primească.

Aruncă o privire pachetului şi-şi aminti de lovitura puternică peste braţ. Parcă vedea cartea zburându-i din mână, învârtindu-se în aer şi apoi pierzându-se pe jos, printre picioarele trecătorilor. Trasă, tulburată, ambalajul rupt şi atinse sfoara uzată cu care era legat. Oare căzătura afectase coperţile cărţii? Nu exista decât un singur mod să afle. Căută un briceag pe tavă, tăie sfoara şi îndepărtă hârtia maro, dezvăluind o carte mică, acoperită în piele verde.

Îşi imagină degetele lungi şi pătate de cerneală ale vânzătorului întinzându-i volumul subţire. Dar coperta cărţii nu era albastră…?

Se aplecă să ridice cartea cu copertă verde, timp în care îşi ţinu respiraţia. Oare se înşelase? Pentru o clipă, în timp ce răsfoi cartea, fu liniştită de ce văzu. Fraze în franceză. Numere.

Dar, în timp ce trecea cu repeziciune peste pagini, observă din ce în ce mai multe lucruri ce nu aveau ce să

caute într-un tratat despre matematică. Avea în mână… oare era… o carte de bucate? Părea să fie plină cu reţete pentru prăjituri elaborate, deşi toate cunoştinţele ei despre copt veneau doar din faptul că mânca preparatele gătite. Potrivit mamei ei, bucătăria era un alt loc unde o lady cu statutul ei nu avea ce să caute: „Menajera ta e intermediara cu servitorii inferiori, draga mea. Ea trebuie să vină la tine”

— Of!

Cumva, vânzătorul împachetase cartea greşită sau dăduse altcuiva pachetul ei. Acum, trebuia să facă un al doilea drum până la librărie, ca să clarifice lucrurile, şi asta cât mai repede. Dacă între timp vânduseră deja din greşeală altcuiva cartea lui Pascal?

— Of…!

Un epitet mai puternic îi veni în minte, dar îl blocă, chiar şi în intimitatea salonului ei.

— Of! exclamă ea din nou, ceva mai accentuat.

— Mamă! Mamă! Trebuie să vii să ne vezi. Domnul Jacobs spune că sunt un… un…

Philip traversase deja jumătate din cameră, dând buzna între primul şi al doilea oftat, strecurându-se între scaun şi masa mică şi făcându-i blatul fragil să se învârtă. Tânăra se întoarse spre el, bucurându-se de distragerea atenţiei şi de explozia de energia pe care o adusese.

— Un copil-minune, continuă fratele lui mai mare, care era în urma lui, dându-şi părul la o parte de pe fruntea îngustă cu o mişcare bruscă a capului. Dar nu aş pune mare preţ pe compliment dac-aş fi în locul tău, Pip. Ştii că unchiul George îl plăteşte.

Mai îndesat şi aproape la fel de înalt ca şi Jamie, deşi mai mic cu aproape doi ani, Philip se arătă surprinzător de impresionant când îşi îndreptă umerii şi-şi încrucişă braţele la piept. Transpiraţia strălucea pe faţa lui rotundă şi roşie şi-i umezise părul blond.

— Chiar şi aşa, tot ţi-am luat floreta din mână, nu-i aşa? De două ori.

— Băieţi!

Mama Amandei fu următoarea persoană care intră valvârtej în cameră. Purta o rochie de un albastru-deschis şters şi avea un şal transparent pe umeri. Datorită aranjamentului artistic al servitoarei ei, părul îi părea în continuare mai degrabă blond decât cenuşiu.

— Ce v-am spus eu, să nu mai daţi buzna peste mama voastră? Tu şi fratele tău sunteţi nişte tineri gentlemeni, iar un gentleman nu întrerupe niciodată repausul necesar al unei doamne.

— Pfff, Buni!

Philip ignoră ideea imediat, deşi Amanda bănuia că tânărul habar n-avea ce înseamnă „repaus”

— Mamei îi place nişte zgomot, din când în când, nu-i aşa? întrebă el, întorcându-se spre ea.

„Da”, ar fi dorit ea să strige. „Da.” În lunile cât soţul ei defunct fusese bolnav şi în perioada de jelit de după, fusese prinsă într-o lume înăbuşită a bolii şi a suferinţei. Chiar şi acum, mama ei încă mai încerca s-o menajeze pe Amanda. Era aproape la fel de sătulă de tăcerea din casa Bartlett, pe cât de sătulă era să fie atentă la fiecare pas atunci când îndrăznea să iasă afară.

Dar răspunsul îi fu oprit de apropierea fiului ei cel mare, Jamie, contele de Kingston în vârstă de 11 ani. O umbră de îngrijorare se citea în postura lui suplă şi pe faţa palidă.

— Te supără ceva, mamă?

Tânărul vorbi încet, vocea lui fiind aproape imposibil de auzit din cauza zgomotului făcut de Philip, care-i povestea bunicii lui triumfurile de la scrimă.

Amanda nu se putu abţine să nu-i dea şuviţa transpirată din ochi, deşi băiatul era destul de mare cât să fie enervat de gest.

— De ce mă întrebi, dragule?

— Spuneai „of” când am intrat. S-a întâmplat ceva?

Chiar şi înainte de boala tatălui său, Jamie fusese genul de băiat care mereu se temea de ce era mai rău.

— Vii, aşa-i, mamă? interveni Philip. Vreau să mă vezi cum îl fac praf din nou.

— Nu spune „aşa-i”, Philip, îl corectă bunica lui.

— Sau „îl fac praf”, adăugă Amanda. Şi stai liniştit, Jamie, nu mă îngrijorează nimic, şi nici pe tine n-ar trebui, spuse ea, întorcându-se spre fiul ei cel mare, în timp ce strângea hârtia de împachetat, sfoara şi cartea, laolaltă cu invitaţiile pe care stătuse aceasta, şi le puse în sertarul biroului.

— Nu m-aş aventura să spun asta până când nu l-ai văzut la scrimă. Ce o să se întâmple cu el când o să fie destul de mare ca să fie provocat?

— Fii politicos, Philip! spuse Amanda, în timp ce evită privirea mamei ei şi-şi înăbuşi un râset. Ce te face să crezi că fratele tău o să fie provocat la duel?

Philip se gândi o clipă, apoi răspunse aerian.

— Probabil chestiile obişnuite. Trişatul la jocurile de cărţi, probleme cu o jupă sau…

— Gata, tinere, spuse bunica lor, în timp ce-l scoase pe Philip din cameră.

Jamie ridică din umeri şi-i urmă. Din prag, Amanda se uită la biroul ei. Problema cu cartea va trebui să aştepte până mai târziu.

Mult mai târziu.

Următoarea oră o petrecu privind o demonstraţie de scrimă în salon, Philip având avantaj la fiecare lovitură. În ciuda tachinărilor fratelui său, Jamie nu era un caz pierdut, cu toate că domnul Jacobs părea mai interesat să pozeze decât să-i înveţe pe băieţi ceva. Amanda se gândi dacă să-i spună asta lordului Dulsworthy. Urmă prânzul.

— Niciodată nu mănânci napii cu smântână, draga mea, observă mama ei, cu o seriozitate exagerată. Nu înţeleg de ce, când eu îi cer doamnei Trout să-i pregătească special pentru tine.

După masă, băieţii hotărâră că era momentul ideal să observe albinele la muncă printre florile de primăvară, deşi era deja ora trei şi nu era deloc o exagerare să spună că soarele dogorea.

O uşoară durere de cap începu să îi apară în spatele ochilor, chiar înainte să se întoarcă acasă şi să-l găsească

pe George, lordul Dulsworthy, pe holul de la intrare, certându-se cu un străin.

De fapt, nu se certa. Asta implica un nivel de pasiune pe care George l-ar fi considerat şocant de nepotrivit în orice circumstanţe.

Mai degrabă îşi şoptea dezaprobator remarcile către Lewis, şi nu către străinul care stătea departe de neînţelegere.

După lumina puternică din grădină, casa era întunecată, iar tânăra trebui să clipească de mai multe ori, pentru ca punctele din dreptul ochilor să dispară şi să-l vadă clar pe domnul înalt, suplu, cu păr şaten.

Sau poate nu era un domn?

— ...laşi un vânzător să intre pe uşa din faţă? îl certă lordul Dulsworthy pe servitor.

Dacă croiala hainelor străinilor nu era o dovadă destul de bună pentru statutul său inferior, acesta avea în mâini şi un pachet mic, ambalat în hârtie.

Cu toate acestea, postura lui avea ceva care o făcea să se întrebe dacă George îl evaluase cum trebuie.

— E posibil ca toată treaba asta chiar să-i fie menţionată lui Matthews, continuă George.

Pentru câteva clipe, Amanda se întrebă dacă bărbatul chiar ar fi îndrăznit să-i mustre servitorii. Nu avea niciun dubiu că, dacă el nu o făcea, avea s-o facă mama ei.

— Milord.

Amanda le făcu semn băieţilor să se ducă în bibliotecă, în timp ce se apropie de cei care discutau. George, Lewis şi străinul se întoarseră toţi spre ea, iar tânăra se uită peste umăr şi văzu că Jamie şi Philip îi ascultaseră ordinul tăcut. Cei doi tocmai intraseră pe uşa bibliotecii, deşi Philip se mişca mai greu, ca şi cum Jamie l-ar fi tras de celălalt braţ.

Cu toate că tânăra i se adresase lui George, străinul fu cel care vorbi primul.

— Lady Kingston?

Bărbatul nu avea nici manierele unui vânzător. Când tânăra încuviinţă, acesta făcu o plecăciune, apoi întinse

obiectul pe care îl avea în mâini.

— Cred că acesta este volumul pe care doreaţi să-l cumpăraţi din librăria Porter, de dimineaţă. Aşa cum probabil aţi descoperit deja, aţi primit o carte destinată altcuiva.

— Da, am descoperit asta. Mulţumesc.

Tânăra îi luă cartea din mâini, deşi atât George, cât şi Lewis se întinseseră după ea.

Mişcarea din cap a bărbatului nu era gestul unui vânzător sau al unui băiat care făcea comisioane.

Nu, pentru un bărbat care avea în jur de 35 de ani, umerii laţi şi trăsăturile ce purtau experienţa lumii, cuvântul „băiat” era cu totul nepotrivit.

Cu toate acestea, lordul Dulsworthy păru nerăbdător să-l eticheteze ca atare.

— Ei bine, ţi-ai terminat treaba pentru care ai venit. Poţi să pleci acum.

Cu mâna ridicată, îi făcu semn lui Lewis să deschidă uşa.

Străinul nu se mişcă. De fapt, nu dădu niciun semn că l-ar fi auzit pe George.

— Dacă se poate, o să iau cealaltă carte acum, îi spuse el.

— Lewis poate s-o aducă, zise lordul Dulsworthy, un ordin pe care, din fericire, servitorul nu-l ascultă imediat.

Când tânăra ridică privirea spre scări, văzu că ochii întunecaţi ai străinului urmăriră mişcarea. Se gândi la pachetul pus în biroul ei, loc unde nu voia ca niciun servitor să se bage.

— Cred c-o să mă duc s-o aduc chiar…

Lordul Dulsworthy interveni din nou.

— Lady Kingston este prea bine crescută ca să-ţi spună că cererea ta nu vine într-un moment convenabil. Are un angajament, să iasă la plimbare. Cu mine. Aşa cum vezi, e pe punctul de a ieşi.

Acum, străinul îşi mută privirea şi o analiză scurt, însă mişcarea îi dădu fiori. Încă purta un şorţ aspru peste rochia de dimineaţă. Într-o parte, îi atârna pălăria de paie, cu

funde. Aceasta era o concesie, la insistenţele mamei ei, care-i spusese că soarele îi va face pielea de un maro groaznic. Borul ei lat nu era mereu compatibil cu modul în care voia să supravegheze lecţiile băieţilor, aşa că o dăduse jos şi şi-o pusese la loc de atâtea ori pe parcursul după-amiezii, că părul ei era probabil un haos. Simţea câteva bucle lipite de ceafa umedă.

Nimeni, nici măcar un vânzător, n-ar fi crezut că e o doamnă pregătită să petreacă o oră sau două etalându-se într-un cadru la modă, în Hyde Park. Mai mult ca sigur că bărbatul îşi dăduse seama că George voia să-l pună pe fugă.

Obrajii ei, încă roşii de la căldura timpului petrecut în grădină, se încălziră şi mai mult. Dar străinul doar îi aruncă un zâmbet şi încuviinţă.

— Îmi cer iertare. Puteţi să fiţi drăguţă şi să-mi spuneţi când pot să vin după ea?

— O s-o pună pe servitoarea ei s-o aducă la magazin, zise lordul Dulsworthy, care îşi ridicase mâna, ca şi cum se pregătea să-l bată pe străin pe umăr şi să-l îndrepte spre uşă.

Bărbatul se mişcă doar puţin. Nu se îndepărtă cât George să nu ajungă la el, dar destul cât acesta să-i vadă faţa, care devenise… Amanda nu ştiu exact cum să-i descrie expresia, dar, într-un final, se opri la „aspră”. George îşi lăsă mâna jos.

— Domnule, cartea din posesia lui Lady Kingston este o raritate, spuse bărbatul, pe un ton rece. Şi e aşteptată cu nerăbdare de un alt client. Trebuie să insist s-o recuperez chiar eu.

Bărbatul îşi îndreptă atenţia spre ea, în timp ce băgă mâna în buzunar, scoase o carte de vizită şi i-o întinse.

— Un mesaj lăsat aici o să ajungă mereu la mine, Lady Kingston.

Linia maxilarului era fermă şi ochii lui întunecaţi se micşorară.

„Intens” era probabil un cuvânt mai bun decât „aspru” ca să-i descrie comportamentul, dar, în orice caz,

privirea îi trimise un fior de nesiguranţă pe spate. Toate astea pentru o carte de bucate?

Tânăra mută, stângace, pachetul sub braţ, ca să-şi elibereze o mână. Cu coada ochiului, văzu degetele lui George tresărind, ca şi cum era tentat să ia cartea de vizită de la străin. Era mereu atât de protector cu ea, cu băieţii. Dar cartea de vizită ajunse în siguranţă în strânsoarea mâinii ei, înainte ca bărbatul să mai facă o mişcare.

Pe bucata dreptunghiulară de hârtie, degetul bine îngrijit al străinului aproape îl întâlni pe al ei, care era mult mai nefericită. Ca şi pălăria cu borul lat, mănuşile erau, uneori, o piedică în timpul preocupărilor ştiinţifice. Cu o şoaptă jenată, luă cartea de vizită şi o puse sub sfoara prinsă în jurul pachetului.

— Mulţumesc. O să vă contactez în curând.

— Aştept cu nerăbdare mesajul dumneavoastră. Lady Kingston.

Făcu o altă plecăciune, apoi se întoarse şi plecă.

Înainte ca uşa să se închidă în urma lui şi, cu siguranţă, înainte ca ea să respire, băieţii intrară în fugă pe hol, întrebările lor răsunând în cameră.

— Ce carte, mamă? Cine era bărbatul acela? Pot să deschid pachetul?

În timp ce băieţii începură să se certe pentru onoare, George se apucă să-l certe din nou pe Lewis, vocea lui doar adăugând o notă adâncă tărăboiului. Amanda era surprinsă că nici Matthews, nici mama ei nu veniră să-i liniştească.

Dar nimeni nu veni. Nimeni nu păru să observe, când ea spuse:

— O s-o duc sus, da? Şi mă îmbrac adecvat. Mă întorc imediat.

Uşa solidă a dormitorului ei ar fi trebuit să readucă totul la liniştea sa obişnuită, dar, chiar şi în tăcere, capul i se învârtea. Zgomotul neobişnuit de la intrare probabil îi lăsase un ţiuit în urechi. Sau poate prea mult timp petrecut în soare făcuse asta. Oricum era, emoţiile ei bâzâiau ca un pian prost acordat.

Din obişnuinţă, se întinse după clopoţel, ca să-şi

cheme menajera. Cu cealaltă mână, strânse cartea şi pălăria, care acum era şifonată, într-o parte. În timp ce pieptul i se umfla şi cobora, de la efortul de a urca scările, colţul cărţii îi intră în coaste, ascuţimea sa reamintindu-i de încăierarea din acea dimineaţă. Se uită în jos, la pachet. La învelişul de hârtie, la sfoară, la cartea de vizită, fără scris vizibil. Se gândi la străinul cu înfăţişare memorabilă. Lăsă panglica mătăsoasă a clopoţelului să-i alunece printre degete, fără să tragă de ea.

Îşi aruncă pălăria pe masă, cu o mişcare a încheieturii, şi se îndreptă spre pat. Hârtia aspră, maro, şi şnurul arătau nelalocul lor pe faţa de masă din mătase de culoarea fildeşului, decorată cu broderii delicate, ce înfăţişau trandafiri galbeni şi roz şi viţa-de-vie verde. Scoase cartea de vizită şi o aşeză într-o parte, fără să se uite la ea. Nu era nimic misterios şi, cu siguranţă, nimic interesant sau palpitant în faptul că primise cartea greşită în acea dimineaţă. Bărbatul care i-o adusese pe cea bună nu avea nimic captivant.

Cu toate acestea, se trezi ţinându-şi respiraţia când desfăcu nodul şi dădu la o parte hârtia, ca să dezvăluie exact ce se aşteptase să găsească prima oară: o copie din *De l'Esprit géométrique,* a lui Pascal, cu coperţi învelite în piele albastră.

Dacă simţise ceva asemănător dezamăgirii, ascunse asta, învelind repede cartea în hârtie din nou. Jamie avea să fie încântat. De dimineaţă, va trimite un bilet către… către…

Avu nevoie de mai multă hotărâre decât ar fi trebuit ca să ia cartea de vizită de unde se afla, pe cuvertură. „Pentru numele lui Dumnezeu." De ce era hotărâtă să facă, din ţânţar, armăsar? În fiecare zi se făceau greşeli. Un magazin cu siguranţă putea să angajeze un individ care semăna cu un gentleman, ca să le rezolve. Omul spusese despre cartea de bucate că era valoroasă. Un motiv în plus ca să lase sarcina pe seama cuiva care nu era un simplu vânzător. Doar pentru că evenimentele de astăzi îi erau întipărite în minte, o pată de culoare pe pânza vieţii ei

plictisitoare şi obişnuite, nu însemna că bărbatul, sau încurcătura, ar fi fost ceva interesant…

Când trase cartea de vizită spre ea cu două degete, colţul ascuţit se prinse de unul din trandafirii brodaţi şi deşiră o bucată mică de fir de mătase roz pal. Absentă, aranjă firul cu vârful degetului, după care întoarse cartea de vizită, întrebându-se care era numele bărbatului. Dar pe aceasta nu se afla niciun nume, iar pulsul i se intensifică, în ciuda dorinţei de a rămâne calmă.

Jumătate din dreptunghiul alb-crem era ocupată de poza unei păsări, desenată în alb şi negru. Avea coada lungă şi ciocul ascuţit. Şi, lângă ea, era o adresă care nu aparţinea librăriei Porter.

„Ai grijă pe unde păşeşti, Amanda, Ai grijă pe unde păşeşti."

În ce se băgase de data asta?

— În nimic. Absolut nimic, se certă ea cu voce tare, încercând să îndepărteze gândurile prosteşti.

Şi ce dacă primise cartea greşită? Şi ce dacă bărbatul care fusese trimis să o schimbe cu cea bună avea o carte de vizită neobişnuită? Imaginaţia i-o luase razna.

Cu cât se rezolva mai repede greşeala cu pachetele, cu atât era mai bine. Lordul Dulsworthy aştepta jos, ca s-o conducă, şi avea să se întrebe ce se întâmplase cu ea.

Luă cartea şi o ascunse în spatele unuia dintre munţii de perne de pe pat. Jamie nu şi-ar băga nasul, dar Philip era posibil s-o facă, şi îşi dorea atât de mult ca darul să fie o surpriză. Apoi se întoarse spre uşa care dădea spre camera de zi. Avea de gând să pună cartea de vizită pe birou, unde va sta de dimineaţă şi va scrie biletul care va rezolva situaţia.

Simplul gând al curiozităţii mamei ei, ascuţită precum marginile cărţii de vizită misterioase a străinului, o făcu să cadă pe gânduri. După ce se uită repede în jur, o băgă în cămăşuţă. Era lipită de pielea ei, rece şi aspră.

Când traversă camera, spre clopoţel, ca să-şi cheme menajera, colţurile cărţii de vizită o înţepară la fiecare mişcare, însă, cu toate acestea, nu o scoase din corsaj.

Oare Martha avea s-o vadă, când o va ajuta să se schimbe într-o rochie nouă?

Dacă o făcea, atunci îi va putea distrage atenţia cu cuvertura deşirată. Fata era atentă la detalii şi era pricepută cu acul şi aţa.

În acea după-amiază, trebuia să-ţi ţină promisiunea de a ieşi la plimbare cu dragul de George. Dar mâine-seară, după ce cartea de bucate urma să fie dusă înapoi şi liniştea avea să se lase din nou peste casă, ca o mantie, Amanda va putea să stea întinsă fără griji în patul ei, sub cuvertura proaspăt reparată, ca să traseze cu degetul imprimările de pe cartea de vizită a străinului şi să-şi întipărească amintirea acestui mic interludiu în inimă.

Capitolul 2

Cu scările casei Bartlett întinzându-se în faţa lui, maiorul Langley Stanhope se opri şi-şi prinse baza nasului cu degetele. Nu înjură, deşi îi apărură în minte câteva fraze colorate, rămăşiţe ale unei tinereţi petrecute într-o cu totul altă parte a Londrei decât unde se afla acum, pe străzile late, încadrate de copaci, din Mayfair.

Nu era vorba că eşuase în misiunea pe care o avea. Nu încă.

Dar se aşteptase să fie o victorie uşoară.

Cu siguranţă, ar fi trebuit să fie aşa. Iniţial, se întrebase de ce generalul Scott îl trimisese pe el. Oricare dintre spionii bine antrenaţi din serviciul lui Scott ar fi putut fi chemat ca să ia pachetul pe care locotenentul Hopkins fusese forţat să-l abandoneze într-un moment de disperare. Nimic din această sarcină nu sugera, nici măcar acum, nevoia de a-l implica pe bărbatul considerat odată cel mai bun agent al lui Scott.

În schimb, cel mai bun agent al lui Scott pleca fără lucrul pentru care venise.

Langley îşi băgă mâna în buzunarul de la piept, după ochelari, şi şi-i aşeză cu atenţie la ochi. Petele verzi de

copaci se conturară în frunze individuale, care fluturau şi foşneau în briza după-amiezii. Putea să vadă chiar şi crăpăturile şi îmbinările din faţadele elegante de piatră care îl înconjurau, dacă alegea să le privească.

I-ar fi plăcut s-o vadă la fel de clar şi pe Lady Kingston, să aibă mai mult decât o idee a ochilor întunecaţi, înconjuraţi de o aură de păr şaten-auriu. Să poată judeca reacţia pe care aceasta o avusese la cererea lui.

Dar ochelarii erau prea evidenţi. O trăsătură uşor de identificat. Aşa că, deseori, ieşea în public fără ei şi fără uniformă. Fără ceva ce ar fi putut să-l scoată în evidenţă dintr-o sută de alţi gentlemeni, înalţi şi nu prea, şateni şi cu ochi căprui, care se îmbrăcau destul de respectabil, dar nu erau în pas cu moda.

În haosul de după încurcătura în care intrase Hopkins, nu avusese timp să plănuiască o poveste de acoperire mai detaliată decât „vânzător” Nu avusese timp să facă un dosar despre femeia care, dintr-o simplă întâmplare, era acum în posesia celor mai valoroase informaţii din Anglia. Langley nu se aşteptase să aibă nevoie de aşa ceva.

Prin urmare, nu se aşteptase nici ca văduva contesă de Kingston să fie aşa de tânără. Nu se aşteptase la cei doi băieţi curioşi, cărora le spusese să se ducă în altă cameră.

Înarmat cu un exemplar al volumului pe care îl cumpărase în acea dimineaţă de la librăria Porter, avusese de gând să facă un simplu schimb de cărţi. Cu siguranţă, nu se aşteptase să fie nevoit să-şi lase cartea de vizită.

Oare simplul desen cu o coţofană va trezi curiozitatea femeii în ceea ce-l priveşte?

Dacă da, atunci va trebui să găsească un mod să o domolească.

Cel mai probabil însă, femeia nu se va mai gândi la el. Îşi va aminti măcar să ducă volumul înapoi, aşa cum promisese? Şi, mai mult, va accepta sugestia nemernicului încrezut pe care îl întâlnise la uşă, de a trimite cartea înapoi la librărie în mâinile neglijente ale unui servitor? Trebuia să pună pe cineva care să supravegheze librăria, dacă aşa aveau să stea lucrurile.

— La naiba! bombăni el.

Sau poate nu bombănise, având în vedere expresia şocată de pe faţa femeii în vârstă, care trecu pe lângă el chiar în acel moment pe Curzon Street.

Îşi ridică un deget, la borul pălăriei.

— Îmi cer scuze, doamnă.

„Consideră-te norocoasă că n-am zis mai rău.”

Dincolo de St. James, pe o stradă presărată cu localuri destinate gentlemenilor – cluburi, case ale plăcerilor discrete, chiar şi localuri de jocuri de noroc –, Langley intră într-un magazin cu vitrine. Clopoţelul sună vesel, neperturbat de forţa cu care deschisese uşa. Pereţii înalţi erau presăraţi cu sertare şi rafturi pline cu borcane, toate umplute cu tot felul de varietăţi de tutun şi tabac. Parfumul lor condimenta aerul.

— Vin imediat, domnule, strigă proprietarul, domnul Millrose, un bărbat de culoare impunător, cu păr argintiu tuns scurt.

Era urcat pe o scară, întinzându-se precar spre un borcan la care abia putea să ajungă. Clientul de la tejghea nu întoarse capul.

Cu o simplă mişcare a mâinii, Millrose luă borcanul de pe raft şi coborî scara, vorbind prietenos, în timp ce împacheta achiziţia celuilalt bărbat.

Când uşa se închise în spatele clientului, dar înainte ca clopoţelul de deasupra ei să-şi termine dansul, Millrose îşi îndreptă atenţia spre Langley.

— Ei bine, domnule?

Langley îşi întinse mâinile pe tejghea.

— Am nevoie de amestecul Kingston.

Privirea lui Millrose se mută de la mâinile goale ale lui Langley, la faţa lui, fără să trădeze niciun semn de recunoaştere sau surprindere.

— Imediat, domnule.

În timp ce Millrose se întoarse spre rafturile din spatele lui, Langley se uita repede în jur, apoi se aplecă şi intră într-o deschizătură de sub tejghea, alunecând pe după scară şi pe uşa din spatele magazinului.

În urmă cu zece ani sau mai mult, când războiul cu Franţa era la început, generalul Scott comandase achiziţia magazinului de tabac, ca să fie folosit ca faţadă pentru ofiţerii de informaţii, a căror muncă ar fi fost pusă în pericol dacă erau văzuţi venind şi plecând în mod constant de la Whitehall. Ascuns pe o stradă lăturalnică, între câteva dintre cele mai bogate şi mai sordide părţi ale Londrei, magazinul vindea în continuare tabac, aşa cum proclama anunţul de afară. Numărul de bărbaţi care-i treceau pragul era, prin urmare, perfect neremarcabil.

Dar jos, în locul unde ar fi trebuit să fie bucătăria şi camerele servitorilor, acum se afla un labirint al ofiţerilor şi dormitoare spartane, conectate, printr-o serie de pasaje joase, cu fostele bucătării şi subsoluri ale altor instituţii aflate pe stradă. Nimeni din zonă nu părea să ştie că, sub podelele lor, o mână de agenţi secreţi şi spărgători de coduri lucrau zi şi noapte în numele Coroanei.

Nimeni, cu excepţia domnului Millrose, a colonelului Millrose, mai exact. Acesta servea atât ca ajutor al generalului Scott, cât şi ca furnizor de produse de tabac de calitate. Langley îl auzise plângându-se de mai multe ori, şi doar pe jumătate în glumă, că faptul că fusese nevoit să înveţe să recunoască varietăţile diferite de tabac, după aspect şi miros.

În ciuda expresiei lui neutre, Millrose fusese probabil dezamăgit să-l vadă pe Langley întorcându-se cu mâna goală. În mâinile greşite, şi, mai ales, în cele potrivite, o carte de coduri era o armă mult mai fatală decât orice tun. Hopkins îşi riscase viaţa ca s-o fure pe asta.

Langley, care primise sarcina simplă de a o recupera de la o văduvă confuză, căreia îi fusese dată în timp ce făcea cumpărături, dezamăgise pe toată lumea. Din nou.

La capătul unor trepte înguste, o serie de uşi se întindeau pe un coridor slab luminat. Langley deschise a doua uşă de pe dreapta. Ar fi trebuit să se ducă direct în birou şi să-şi mărturisească toate greşelile spărgătorilor de coduri care stăteau aplecaţi peste mese, aşteptând atât sosirea lui, cât şi noutăţi despre soarta lui Hopkins.

În schimb, se aruncă pe un pat îngust, din funie, care ocupa aproape complet camera considerată a lui. Moştenise o casă aproape de Richmond, dar niciodată n-o vizita. Ocazional, se gândea la faptul că ar fi putut să doarmă pe o saltea din puf, într-un dormitor impunător, cu vedere spre o porţiune mai spectaculoasă a Tamisei.

În acel moment însă, confortul era ultimul lucru pe care îl dorea.

Peste o oră şi ceva – trecerea timpului era mereu o iluzie, dar parcă asta se resimţea şi mai intens într-o cameră fără ferestre – auzi o bătaie la uşă.

— Maior Stanhope? întrebă o voce blândă, feminină.

Bărbatul nu răspunse.

Cioc-cioc.

— Sir Langley?

La naiba cu titlul de cavaler. De ce insistase generalul Scott să primească onoarea?

— Intră! spuse el, aproape ţipând, ridicându-se în şezut, şi apoi în picioare, când uşa se deschise şi intră în cameră doamna Drummond.

Frances Drummond era văduva unui coleg ofiţer, ucis la datorie. După ce hotărâse că femeia ştia mai multe decât trebuia, generalul Scott pusese la cale un plan să o ţină în siguranţă. În mod oficial, ea se ocupa de treburile casnice de la Subteran, cum era cunoscut locul printre bărbaţi. Însă, în ciuda rochiei sale negre sumbre, nu semăna cu nicio menajeră pe care o văzuse Langley vreodată. Chiar şi în lumina slabă care se revărsa din coridor, părul ei de o culoare ştearsă şi ochii albaştri străluceau reci.

Odată, o considerase frumoasă.

— A, aici erai. Gura femeii se curbă într-un zâmbet batjocoritor. Când colonelul Millrose a spus că te-ai întors fără carte, m-am gândit că poate te-ai ascuns.

— Mă cunoşti mai bine de atât, Fanny.

— Oare, maior Stanhope?

Odată, fuseseră prietenoşi. Poate chiar prieteni. Dar nu-l mai numise *Coţofană* de la… de la eroarea de judecată a lui Langley, care dusese la moartea prematură a

căpitanului Drummond.

— Ai aflat ceva despre Hopkins? întrebă el, forţându-şi cuvintele printre dinţi, în timp ce încerca să dea la o parte ultimul bilet al lui Hopkins, scris pe o bucată din aceeaşi hârtie maro de împachetat care acoperise şi cartea pe care tocmai i-o dăduse lui Lady Kingston, scrijelitul lui temător fiind singura codificare.

M-au descoperit. Am reuşit să schimb pachetele cu o trecătoare, dar nu ştiu cât o să-i păcălească asta. Întreabă la librăria Porter...

Cine aflase adevărul despre misiunea lui Hopkins? Şi, după ce realizau că nu mai avea cartea de coduri, de ce ar fi fost capabili ca să-i afle locaţia? Îl ţineau captiv? Sau mai rău?

Măturătorul care adusese biletul nu putea sau nu voia să spună nimic util. Nu mai urmă nimic.

Când primise mesajul de la generalul Scott, Langley se aşteptase să fie trimis în căutarea lui Hopkins. Însă i se spusese că, de fapt, cartea de coduri se afla acum în mâinile contesei de Kingston şi că trebuia s-o ia de la ea. În ciuda dezamăgirii iniţiale pe care o simţise la aflarea sarcinii, înţelesese. Dacă nu se putea baza lumea pe el să-şi salveze colegul soldat, era numai vina lui. Scott îi dădea o a doua şansă, ocazia de a recâştiga încrederea celorlalţi ofiţeri.

Eşuase şi de data asta!

La întrebarea lui mohorâtă, doamna Drummond prinse biletul împăturit între unghie şi deget, şifonându-l. Nu-i răspunse. Cât de mult îşi dorea bărbatul ca femeia să ţipe la el, să-şi verse nervii pe el. Neîncrederea rece, resentimentul distant erau mult, mult mai rele.

Fanny îl analiză, cu o atitudine critică, ţuguindu-şi buzele pline.

— Mi-ar plăcea să nu mai dormi în hainele de stradă, maiorule.

Langley întinse mâna după hârtia din mâna femeii.

Trebuia să ştie ce scria în bilet, înainte ca mişcările ei agitate să-l facă neinteligibil.

— Nu dormeam.

Cartea de coduri era prioritatea lui acum. Era singurul mod de a intra din nou în graţiile tuturor. Chiar şi ale lui însuşi.

Femeia puse biletul în mâna lui întinsă.

— Atunci îţi plângeai de milă. Cutele sunt la fel de greu de îndepărtat.

Înainte să-i răspundă, femeia se întoarse şi plecă, închizând uşa în urma ei şi lăsându-l pe întuneric. Bâjbâi, încercând să aprindă o lampă, apoi se aşeză din nou pe patul lăsat, ca să citească lângă lumina care pâlpâia.

Subiect: A.B., contesa de K – (văduvă), 32 de ani
Copii: Contele de K – James, 11 ani, şi Philip, 10 ani
Tutore: George, lordul de Dulsworthy (Brook Street)
De la moartea contelui, în ’04, subiectul a locuit în exclusivitate la Grosvr. Sq., împreună cu mama ei, doamna D. West (văduvă, vârsta??)

Documentul continuă să-i numească pe câţiva din servitorii principali ai casei: majordomul, menajera, cameristele doamnelor. Biletul includea numele unui maestru de scrimă, dar omitea numele guvernantei sau al tutorelui băieţilor. Mai mult ca sigur că aceste informaţii nu erau esenţiale, dar nu era tipic ca Millrose să omită detalii.

Informaţiile despre obiceiurile contesei erau la fel de puţine. Fie contesa nu mergea aproape nicăieri, fie era neobişnuit de isteaţă în a-şi ascunde paşii. Majoritatea oamenilor nu erau isteţi, indiferent cum le-ar fi plăcut să se caracterizeze pe sine. Dar ce avea de ascuns Lady Kingston?

Următoarele cuvintele pe care le citi îi confirmară suspiciunile despre ea.

Iubiţi: niciunul (o presupusă înţelegere cu Duls.).

Bărbatul zâmbi când văzu abrevierea titlului acestuia. Deci contesa avea să se căsătorească cu tutorele fiilor ei, individul plictisitor care încercase să-l dea afară? Cât de convenţional.

Cu toate acestea, era o pierdere, după estimarea lui nu tocmai umilă. Chiar şi văzută înceţoşat, contesa i se păruse destul de atrăgătoare cât să aleagă mai bine. Apoi dădu gândul la o parte.

Viaţa ei romantică, sau mai degrabă lipsa ei, nu era grija lui.

După ce mai citi biletul de două ori, memorând detaliile, înmuie colţul hârtiei în gazul din lampă. Când flacăra îl acapară, o privi devorând scrisul precis al lui Millrose, lăsând-o să ajungă până aproape de degetele lui, apoi lăsă hârtia jos.

„În dimineaţa asta…”

Având în vedere momentul când sosise mesajul lui Hopkins, Lady Kingston probabil plecase deja de la librărie, în timp ce alte doamne de rangul ei încă îşi studiau invitaţiile şi refuzau micul dejun. Deci tânăra se trezea devreme. Sau era motivată.

„Motivată de o carte de geometrie în franceză?” Îşi înclină capul într-o parte. Probabil cartea avea o semnificaţie specială pentru ea, sau pentru altcineva. Un cadou, dar pentru cine? Cu siguranţă, nu pentru Dulsworthy. Poate pentru unul din fiii ei?

Un fir de fum se ridică din cenuşa dosarului, luând forma unui plan.

Deşi era mai degrabă o fiinţă a nopţii decât o pasăre matinală, avea să-i facă o vizită contesei la prima oră în ziua următoare, înainte să intre sau să iasă cineva din casa Bartlett. Viitorul lui în serviciul lui Scott se baza pe recuperarea informaţiilor preţioase din posesia lui Lady Kingston. Nimic altceva nu mai conta.

Dar nu putea să scape de impresia că, atât timp cât cartea de coduri se afla în mâinile ei, erau posibil ca şi contesa, şi familia ei să se afle în pericol.

*

Lordul Dulsworthy gândise finalul călătoriei lor prin Hyde Park în aşa fel încât să fie dificil pentru contesă să evite să-l invite la ceai. Amanda ştia asta, deşi nu putea să demonstreze acest lucru. Şi, bineînţeles, dacă nu-l invita ea, cel mai probabil avea s-o facă mama ei.

Aşa că atunci când bărbatul coborî din trăsură şi dădu frâiele grăjdarului, contesa se forţă să-şi lumineze zâmbetul destul de tensionat pe care îl etalase de când ieşise. Şi când bărbatul se întinse, ca s-o ajute să coboare, tânăra reuşi să-l invite cu un entuziasm care nu era fals, cel puţin nu într-un mod evident. George se prefăcu surprins şi încercă să pară fâstâcit pentru o clipă, după care acceptă invitaţia spre care ţintise. Amanda încercă să nu râdă.

Nu era vorba că nu-l plăcea pe lordul Dulsworthy, care era întruchiparea unui bărbat decent. Sigur, nu era chipeş, dar nici neplăcut. Şi mereu avea grijă s-o trateze cu respect şi decenţă. De exemplu, contesa nu şi-ar fi imaginat că era posibil să conducă cineva un faeton înalt atât de lent.

Da, o femeie putea să aibă parte şi de mai rău de-atât. Dar de ce erau atât de puţini care să considere că o femeie în poziţia ei nu voia ceva mai bun? Că poate nu voia să se mai recăsătorească?

Cu toate acestea, când era iritată de atenţia lui, i se părea prudent să-şi reamintească faptul că George ţinea la băieţi şi voia doar ce credea că e mai bine pentru ei. Că soţul ei avusese încredere în acest bărbat. Că, indiferent de câte ori mama ei îi atrăgea atenţia Amandei să aibă grijă pe unde păşeşte, nu mai avea puterea să direcţioneze paşii fiicei ei la altar.

— Doamna West vă aşteaptă în salon, îi spuse Lewis când luă boneta contesei şi jacheta, precum şi haina şi pălăria lordului Dulsworthy.

La etaj, mama ei se îndreptă spre cei doi, în clipa în care servitorul deschise uşa.

— Aici erai, draga mea.

Fu evident că lordul Dulsworthy auzi nota de mustrare

din vocea ei. Când vorbi, păru timid.

— O să accept cu drag responsabilitatea întârzierii, doamnă.

— Sunt convinsă că vremea are şi ea partea ei de vină, Lord Dulsworthy, insistă Amanda, care acceptă sărutul de bun venit al mamei ei, după care se aşează pe scaunul cu dungi verzi şi aurii de pe care se ridicase aceasta, în loc să se aşeze pe divanul cel mai apropiat de masă. A existat vreun om în Londra care să stea în casă după-amiaza asta?

— Chiar destui, fu răspunsul prea serios al lui George. Funcţionarii şi servitorii, asta dacă stăpânii lor nu sunt şocant de indulgenţi. Infirmii. Oamenii care…

— Să cer să aducă ceaiul, Amanda? întrebă mama ei, care se îndreptă spre clopoţel, ca şi cum era hotărâtă să redirecţioneze instinctele plictisitoare ale lordului Dulsworthy. Deja i-am chemat pe băieţi. Le-ar părea rău să rateze o vizită de la unchiul lor.

— Ce idee excelentă, doamnă West! Am vorbit deja cu Jacobs despre lecţia de scrimă de dimineaţă, dar mi-ar plăcea să aud evaluarea tânărului Kingston şi a stăpânului Philip în ceea ce priveşte progresul lor, explică el, întorcându-se spre Amanda, în timp ce se aşează pe o parte a canapelei, trecându-şi mâna peste spaţiul gol de lângă el, sub forma unei condamnări tăcute a alegerii ei de a sta altundeva.

— Apropo de asta, îndrăzni Amanda, mă întrebam de ce…

— Vor face progrese incredibile, acum, că profesorul vine de două ori pe săptămână.

— De două ori pe săptămână? Înţeleg.

Ştia că mărirea numărului de lecţii de scrimă nu avea să le facă rău băieţilor. Cu toate acestea, Amanda abia se abţinu să nu devină tăioasă din cauza intruziunii asupra intimităţii ei, precum şi a dreptului parental. George ar fi putut s-o consulte în privinţa asta.

Bărbatul încuviinţă, atotştiutor, fără să observe nemulţumirea contesei.

— Kingston o să-mi mulţumească din septembrie.

În ciuda după-amiezii prea calde şi a picăturilor de transpiraţie de la subraţ şi de pe spate, Amanda tremură.

În mod normal, simpla pomenire a unei luni din a doua jumătate a anului nu îi îngheţa sângele în vine. Dar menţionarea lunii septembrie reînnoi o dezbatere continuă legată de educaţia lui Jamie. George era hotărât ca acesta să meargă la Harrow, ca şi tatăl lui, în timp ce Amanda prefera să-l ţină acasă.

George dorise să-l trimită la şcoală toamna trecută, după ce împlinise 11 ani. Atunci, Amanda pomenise de statura mică a lui Jamie, timiditatea lui naturală, suferinţa lui. Acum, că cea de-a douăsprezecea aniversare a fiului ei cel mare se apropia cu repeziciune, ştia că acele argumente, care niciodată nu cântăriseră prea greu în ochii lui George, slăbiseră considerabil, deşi Jamie nu se schimbase prea mult.

Din punctul de vedere al lordului Dulsworthy, vârsta de 12 ani era destul de înaintată pentru ca băieţi precum Jamie, lorzi şi viitori lideri să meargă la şcoală. Trebuiau să formeze legături cu alţi tineri, ca să nu se mai ţină de şorţul unei mame agitate.

Termenii tutelei lăsaseră decizia finală în mâinile lui George, deşi era clar că soţul ei defunct se aşteptase ca George să ia în considerare dorinţele Amandei. Însă educaţia băieţilor era o treabă pentru bărbaţi, cel puţin potrivit regulilor pe care le dicta societatea lor.

Ultima şi cea mai bună şansă a Amandei era să-l convingă pe George să mai aştepte un an, până când Philip, care era mai puternic, mai dur şi mai sociabil, va fi destul de mare să-şi însoţească fratele.

— Milord, cred că ar trebui să ne gândim dacă…

Înainte să-şi termine propoziţia, Jamie şi Philip dădură buzna în cameră. Mă rog, Philip dădu buzna, iar Jamie intră agale, cu o carte deschisă în mâini, privirea lui fiind fixată asupra paginilor. Semăna ca două picături de apă cu tatăl lui, chiar şi la înfăţişare.

— Ai auzit, unchiule George?

Philip se aruncă pe locul gol de lângă lordul

Dulsworthy.

— Domnul Jacobs a spus că sunt un geniu. Unde-i ceaiul, mamă? Mor de foame.

Jamie se rezemă de spătarul înalt al scaunului ei, închizând cartea în jurul unui deget, ca să marcheze locul.

— Eşti un plictisitor genial, Pip, asta e sigur.

George, care niciodată nu fusese considerat isteţ, îl privi sec pe Jamie, după care se întoarse spre Philip.

— Adevărul e că am primit un raport strălucitor de la Jacobs. Probabil ţi-e foame, tinere.

În acel moment, intră Betsy cu tava cu ceai şi o puse pe masă, între George şi un scaun gol, pe care mama Amandei veni să-l ocupe.

— Permite-mi să fac onorurile, Lord Dulsworthy, spuse ea, pe acel ton siropos, pe care părea să-l rezerve doar pentru el.

— Dar nu sunt prăjituri!

Strigătul scandalizat al lui Philip atrase toate privirile asupra tăvii, pe care se aflau un ceainic şi ceşti, o farfurie cu pâine şi unt pentru băieţi şi sendvişuri cu castravete pentru ceilalţi, dar nu erau prăjituri. Într-adevăr, nu era nimic delicios de genul ăsta.

— E vreo problemă în bucătărie, Betsy? E zi de făcut dulciuri, nu?

Betsy se înroşi.

— Da, doamnă. E doar… ei bine… vedeţi, bucătăreasa a încercat…

Nemulţumită de răspunsul bâlbâit al menajerei, mama Amandei interveni.

— Trimite-o pe doamna Hepplewythe la noi, spuse ea pe un ton dispreţuitor, şi-i făcu semn servitoarei spre uşă.

— Oricum, pâinea şi untul sunt mai bune pentru tine, Philip. Te fac mai puternic, spuse George, luând ceaşca de la doamna West.

— Atunci, Jamie ar trebui să mănânce două bucăţi, zise el.

Replica îi aduse un rânjet de la fratele lui şi o încruntătură de la mama lui.

Ca şi cum anticipase chemarea, menajera îşi făcu în scurt timp apariţia, frecându-şi mâinile agitată în faţa ei, chiar şi în timp ce făcu o plecăciune.

— Îmi cer scuze pentru cum arată tava cu ceai, Lady Kingston. Doamna Trout a încercat trei reţete diferite din cartea pe care i-a dat-o doamna West şi n-a ieşit nimic din ele, nimic ce am considerat că merită să se afle pe masa din această casă. Din cauza asta, n-a mai avut timp să pregătească altceva. E tristă, doamnă. Spune că probabil e o greşeală în tipărirea cărţii.

— Din păcate, mi se pare că abilităţile bucătăresei voastre sunt în declin, spuse lordul Dulsworthy, în timp ce mânca al treilea sendviş.

Mama Amandei se înroşi. Doamna Hepplewythe deveni iritată. Deşi ştia deja care era răspunsul, Amanda nu întrebă decât:

— Ce carte?

— Cea pe care doamna West mi-a dat-o după prânz, doamnă. Trebuia să fie cu prăjituri franţuzeşti, dar nu ştiu…

Amanda încercă să-şi menţină expresia neutră, dar menajera se opri din vorbit în acelaşi timp.

Mama ei începu să explice.

— Cartea cu bucate din sertarul biroului tău, draga mea. Am intrat în salonul tău ca să… ăăă… să iau o foaie de hârtie, şi am găsit-o acolo.

Amanda nu spuse nimic. Era convinsă că mama ei căutase invitaţiile, ca să le refuze. Apoi, spre surprinderea ei, mama explică:

— Am îndemnat-o pe doamna Hepplewythe să încerce să gătească ceva nou. M-am gândit c-o să te tenteze să mănânci, draga mea.

George sorbi o gură de ceai.

— Mereu vă gândiţi la alţii, doamnă West.

— Da, mamă, încuviinţă Amanda.

Durerea de cap îi revenise cu putere. Poate nici nu o părăsise vreodată. Ca să-şi mascheze frustrarea, avu nevoie de mai mult decât efortul eroic obişnuit.

— Uneori, însă, mă întreb dacă e cazul să faci chiar

atâtea.

— Păi, eu…

Amanda se întoarse spre menajeră.

— Doamnă Hepplewythe, poţi să-mi aduci, te rog, cartea de la doamna Trout?

— Sigur că da, doamnă.

Femeia mai făcu o plecăciune şi plecă.

În timpul absenţei ei, Philip îi spuse lordului Dulsworthy o poveste despre triumful lui în meciul de scrimă din acea dimineaţă. Jamie, care avea într-o mână o felie de pâine cu unt, se suise pe braţul fotoliului Amandei şi se întorsese la citit.

— Sper că nu eşti supărată pe mine, draga mea? zise mama ei, încet.

— Sigur că nu, mamă. Ai avut intenţii bune.

Amanda ştia c-ar fi prea nepoliticos s-o certe, iar aluziile de nemulţumire nu aveau niciun rost.

După câteva minute, doamna Hepplewythe se întoarse, cu volumul mic şi verde în mâini.

— Aici e, doamnă. Doamna Trout e foarte mâhnită şi speră că n-o să fiţi ofensată.

— În niciun caz, o asigură Amanda. Spune-i să-l trimită pe Lewis la piaţă dacă are nevoie de ceva.

Putea să-şi imagineze cât de afectată era bucătăreasa de încercările eşuate.

Postura doamnei Hepplewythe se relaxă vizibil.

— Mulţumesc, doamnă. O să-i spun.

Făcu din nou o plecăciune şi apoi îi întinse cartea Amandei. Lordul Dulsworthy se întinse să o intercepteze.

— Lady Kingston, asta nu se întâmplă să fie cartea pentru care venise flăcăul acela mai devreme?

Îşi puse ceaşca cu ceai pe masă, cu zgomot, şi începu să răsfoiască cartea.

„Flăcăul ăla?” Cât îşi dorea să-l corecteze. „Dragul meu Lord Dulsworthy, nu e posibil să te referi la domnul care a lăsat acea carte de vizită captivantă, care se află momentan sub cămăşuţa mea?”

— Nu e nevoie să te deranjezi, insistă bărbatul,

închizând cartea şi ignorând sugestia ei cu o mişcare de mână. O s-o duc chiar eu la librărie.

— Eu nu…

Contesa se gândi la străinul care explicase raritatea şi valoarea cărţii şi la insistenţele lui de a o recupera. Încercă să nu se gândească la dezamăgirea ei prostească, pentru că nu mai avea o scuză să-l revadă pe bărbat.

— Chiar nu e nevoie, lord Dulsworthy.

— Prostii! O s-o duc eu în drum spre casă.

Temându-se că un zâmbet fad de mulţumire i-ar da de gol supărarea, Amanda doar încuviinţă din nou şi-şi ridică ceaşca la buze, ca să se ascundă în spatele ei.

În următoarea jumătate de oră, vorbi amabil, certă cu dragoste, ascultă cu atenţie, însă, în tot acest timp, un colţ din mintea ei, şi ocazional chiar şi coada ochiului, erau atrase de carte. Aceasta se odihnea pe genunchiul lui George, ascunsă în buzunarul hainei sale şi, într-un final, fu purtată afară, pe uşa principală a casei Bartlett.

Amanda simţea masca bunăvoinţei ei alunecând, în timp ce uşa se închise în spatele lordului. Totul din cauza unei cărţi? Ce prostie!

Mama ei consideră că starea ei mohorâtă avea cu totul alt motiv.

— Nu te agita, draga mea, spuse ea, luând-o de mână şi mângâind-o. O să vină şi ziua când nu va mai trebui să te desparţi de lordul Dulsworthy.

Amanda rămase cu gura căscată, apoi un scâncet îi scăpă din gât. Nici ea nu era sigură dacă era un zâmbet eşuat sau un ţipăt sugrumat.

„Ai grijă unde păşeşti.”

Îşi acoperi buzele cu cealaltă mână şi tuşi discret.

— Te rog să mă scuzi, mamă. Mă duc să-i verific pe băieţi.

Plecă, înainte ca mama ei să mai spună ceva. Dar nu porni în căutarea fiilor ei. Se duse în salon, se aşeză pe scaunul din faţa biroului şi, după ce inspiră adânc, căută în corsaj cartea de vizită a străinului.

Hârtia dreptunghiulară nu mai era rece şi rigidă, ci

caldă şi uşor moale, hârtia crem având acum o formă care amintea de curba uşoară a decolteului ei nu tocmai amplu. Îndreptă cartea de vizită pe sugativă.

„Un mesaj trimis aici va ajunge mereu la mine, Lady Kingston.”

Unde era acest „aici”? Adresa de pe cartea de vizită putea să fie, la fel de bine, în altă parte a globului. Ea clar n-o recunoştea. Chiar şi aşa, trase o foaie de hârtie, deschise călimara şi îşi înmuie tocul în ea.

Dragă

Se opri, plimbând vârful penei peste buze, în timp ce studie gravura păsării. Deşi era versată în apiologie, datorită proiectului cu albine al băieţilor, nu era expertă în ornitologie, aşa că îşi înclină capul într-o parte şi fixă cu privirea imaginea de pe cartea de vizită. Putea să fie un fel de pasăre. Sau poate un corb? Era mai bine să fie generală, dacă nu era sigură. Dar nimeni nu voia să primească o scrisoare adresată *Stimate domnule Pasăre Necrofagă de Dimensiune Medie...*

Stimate domnule,
Regret

Regretele ei erau numeroase şi, în acel moment, majoritatea se învârteau în jurul faptului că-i permitea lordului Dulsworthy să continue să-şi imagineze c-ar putea avea un loc în afecţiunea ei. Dar unui străin nu i-ar păsa de asta.

Învârti tocul între degete. Apusul începea să se lase peste grădină. „Un mesaj trimis aici o să ajungă mereu la mine”, spusese el. Dar Amanda nu voia să-l trimită pe Lewis afară la ora asta şi nu voia să-l deranjeze pe domn, când librăria avea să se închidă în curând.

„Regret că nu v-am adus cartea mai devreme”, se gândi să scrie.

Dar ăsta n-ar fi adevărul. Dorise o scuză ca să

prelungească mica aventură a cărţii. Şi ce aventură mică era! Domnul ar fi râs dacă ar fi aflat de toate scenariile create de imaginaţia ei bogată, şi toate din cauza unei cărţi de bucate care, potrivit doamnei Hepplewythe, nici măcar nu era bună.

Absentă, aşează tocul pe tavă şi ridică cartea de vizită, plimbându-şi degetul peste litere şi în jurul păsării, frecând meditativ un colţ al hârtiei rigide cu unghia. Era greu de crezut că străinul i-o dăduse abia în acea după-amiază.

Dar cum nu trecuseră decât câteva ore de la vizita lui, cu siguranţă că scrisoarea mai putea să aştepte până de dimineaţă.

Amanda se uită repede prin cameră, ca şi cum se aştepta să găsească pe cineva spionând pe după draperie sau din spatele tapetului cu manuscrise gravate, râzând de reticenţa ei de a rezolva, o dată pentru totdeauna, problema cărţii misterioase.

Apoi, cu un zâmbet conspirativ, băgă cartea de vizită înapoi în corsaj.

Capitolul 3

Colonelul Millrose trimisese alţi agenţi care să stea de pază la librărie, în caz că volumul era returnat. Încă nu se ştia locaţia lui Hopkins. Langley trebuia să aibă şi el, în sfârşit, o noapte de somn decent.

Dar, chiar şi pe întuneric, nu putea să uite disperarea, furia şi neîncrederea de pe feţele colegilor lui ofiţeri, când se forţase, în sfârşit, să intre în camera de lucru şi să mărturisească faptul că nu reuşise să recupereze cartea cu coduri.

Într-un final, se târî din pat, îmbrăcat în continuare în hainele lui de vânzător, se dădu cu apă rece pe faţă şi îşi puse ochelarii. Pe coridor, o lumină de un galben şters ieşea pe sub uşa camerei de lucru. Ştia că era foarte târziu, dar în Subteran se lucra la orice oră.

Din fericire, cel puţin Fanny se retrăsese pentru noapte, şi putea să se strecoare fără să fie certat pentru starea hainelor sau faţa nerasă.

În primul sfert de oră, se plimbă fără ţintă, pe străzi pe care le ştia foarte bine din plimbări anterioare făcute la miezul nopţii. Puţinele suflete pe care le întâlnea nu-l băgau în seamă, iar el le răspundea cu aceeaşi indiferenţă. Deşi ar fi trebuit să se concentreze pe crearea unui plan, pentru a recupera cartea de coduri şi salvarea locotenentului Hopkins, gândurile lui erau neclare, la fel cum i-ar fi fost şi vederea fără ochelari. Ce s-ar întâmpla cu el, cine ar fi dacă ar eşua în această misiune? Dacă generalul Scott, care odată îl primise curajos şi generos, se hotăra, în sfârşit, să-i întoarcă spatele?

Indiferent cât de mult mergea, aerul rece al nopţii nu-i atenua sentimentul de vinovăţie. La un moment dat însă, reuşi să-şi îndepărteze pânzele de păianjen de pe minte, sau cel puţin să regrete că ieşise fără haină sau pălărie. Când se opri, într-un final, şi-şi analiză împrejurimile, descoperi că picioarele îi duseseră în Mayfair, la Grosvenor Square. La casa Bartlett.

Fiecare fereastră din faţada impunătoare şi impasibilă era întunecată. Niciun semn de viaţă, nimic care să arate ce camere erau ale contesei. Da, avusese de gând să o viziteze la prima oră a dimineţii, dar până şi răsăritul era la câteva ore depărtare. La ora asta, o bătaie la uşă i-ar fi atras doar încruntătura servitorului pe care l-ar fi deranjat.

Când se rezemă de balustradă şi îşi plimbă privirea peste casă, trecu peste informaţiile din dosar. Doi băieţi, contele cel tânăr şi fratele lui, cel mai probabil aveau o cameră la etajul cel mai de sus. La 10 şi 11 ani, erau prea mari pentru o dădacă. Dar unde era guvernanta lor? Şi cum rămâne cu contesa? Avea camerele din faţa casei sau din spate? Oare menajera ei, Martha parcă, dormea iepureşte în apropiere, fiind atentă la fiecare vizită a stăpânei ei? Sau întreaga casă era practic neprotejată noaptea, lăsată în grija unui servitor somnoros? Doar locuitorii din Mayfair erau destul de ignoranţi cât să-şi imagineze că erau în

siguranţă.

Dar, până la urmă, de ce trebuia să se teamă Lady Kingston? Scenariile lui bogate erau alimentate de propria sa disperare de a recupera cartea de coduri. În afară de generalul Scott şi alţi câţiva, toţi ofiţeri de spionaj instruiţi şi de încredere, nimeni nu ştia că aceasta era la contesă.

Decât dacă Hopkins nu fusese forţat să dezvăluie ce făcuse cu ea…

În depărtare, paşi siguri răsunau printre clădiri. Langley se îndepărtă de barele reci din metal. Nu voia să atragă atenţia nedorită a vreunui paznic care era în trecere. Ar fi fost mai înţelept să se întoarcă în pat.

Doar că se plimbă prin partea de sud a pieţei şi înconjură grajdurile, încetinind paşii, pentru ca ghetele să nu facă zgomot. Aici nu erau felinare aprinse, iar umbrele erau mai îmbietoare, chiar dacă mirosul de lături şi grajd nu era.

Nu era sigur ce căuta. Numără pe măsură ce înainta, marcând semnele şterse care despărţeau casele una de cealaltă, schimbarea de la cărămizi la gard, uşile simple din lemn care dădeau spre bucătării sau în pivniţe cu cărbuni. Apoi, din spatele a ce era probabil casa Bartlett, văzu o lumină.

Se opri înainte să intre în raza ei. Spre deosebire de majoritatea caselor, cea a familiei Bartlett avea o grădină mică în spate. Probabil asta explica şorţul purtat de Lady Kingston şi starea unghiilor ei din acea după-amiază.

Câteva ramuri rebele ale unui tufiş ieşeau printre barele unui gard mai înalt, din fier. Între ele, văzu două straturi de flori, fiecare încadrat de câte un perete jos din piatră, despărţite de o alee îngustă din piatră, care ducea spre o cameră de zi, unde strălucea o lampă. Nu văzu nici urmă a persoanei care o aprinsese.

Se apropie atent de poarta din gard şi, când încuietoarea se ridică cu uşurinţă, nu ştiu dacă să se bucure sau să blesteme vreun servitor neatent. Dacă el putea să intre în casa Bartlett, la fel puteau şi alţii. Cât timp avea să

mai treacă până când cineva afla că în interior se găsea cartea de coduri?

Poate era acelaşi servitor neatent care nu unsese balamaua. Sau poate scârţâitul de protest fusese lăsat aşa în mod deliberat, ca un fel de alarmă. În orice caz, inspiră adânc, în timp ce ţipătul ruginit străpunse noaptea, şi fu recompensat cu parfumul dulce şi bogat al trandafirilor, fix înainte ca o lovitură în ceafă să-l îngenuncheze.

Langley Stanhope era prea încăpăţânat ca să-şi piardă cunoştinţa. Dar ochelarii îi zburară de la ochi şi aterizară undeva departe, pe aleea de piatră, dacă era să se ia după zgomot. Când încercă să-şi revină, nu reuşi decât să grăbească apariţia unei dureri de cap. Ameţit, dar nu destul de afectat cât să nu se mişte repede, se ghemui şi se învârti, ridicând un braţ, ca să blocheze orice lovituri succesive, în timp ce se întoarse cu faţa spre atacatorul lui.

Primul lucru pe care îl văzu fu capătul unui cordon de mătase, genul folosit ca să închidă halatul unui gentleman. Când îşi ridică privirea, văzu că halatul gentlemanului respectiv fusese probabil la un moment dat al contelui de Kingston. În acel moment, era pus în jurul siluetei înalte şi suple a soţiei defunctului.

Aceasta avea un braţ ridicat, strângând fragmentul rămas al ghiveciului de lut cu care îl lovise. Şi pe faţă, femeia avea o expresie care era un amestec de şoc şi oroare, precum şi o urmă de mândrie.

Langley nu era sigur ce emoţie îl cuprinse când femeia lăsă bucata de ghiveci jos şi începu să se bâlbâie, iar el se ridică cu totul în picioare.

— O! Vai, vai! Îmi pare rău! N-am putut să dorm, aşa c-am venit aici. A fost o vreme aşa de frumoasă azi, nu? Deşi mă gândesc că n-a fost prea înţelept să ies aşa de târziu. Chiar şi aşa, n-aş fi făcut niciodată aşa ceva, dacă aş fi realizat cine… dar, pe întuneric, e imposibil să-mi dau seama…

Bărbatul ridică din nou mâna. Parţial, ca să oprească şuvoiul de cuvinte, şi parţial, ca să mai atenueze durerea care-i străbătea ceafa.

— Nu vă cereţi scuze, Lady Kingston. E grădina dumneavoastră, iar eu am intrat prin efracţie. Aveţi dreptul să vă protejaţi. Amanda se opri din vorbit pentru o clipă, însă energia ei agitată se materializă apoi prin curăţarea prafului şi fragmentelor de ghiveci de pe umerii şi din părul lui. Degetele ei se mişcau peste el cu uşurinţă, blândeţe. Era genul de atingere pe care un bărbat putea ajunge să şi-o dorească.

— Şi habar n-aveţi cine sunt, spuse el, îndepărtând-o cu cuvinte, când nu păru să-şi poată controla corpul, căci ştia că nu trebuia să se arate vulnerabil.

Mâna ei căzu şi ceva asemănător fricii îi apăru în ochii. Amanda îl studia, cum o făcuse şi mai devreme, sau cu o zi în urmă, când stătuseră unul în faţa celuilalt pe hol.

Langley nu era obişnuit să fie analizat.

Şi cum îşi pierduse ochelarii în timpul altercaţiei, nu putu să-i răspundă la favoare aşa cum şi-ar fi dorit. Deşi acum stăteau mai aproape decât stătuseră mai devreme, Amanda se vedea în continuare mai înceţoşată pe la margini. Combinaţia dintre lumina lămpii şi a lunii nu era suficientă ca să ofere o descriere clară a culorii ochilor ei sau a părului. Maro nu era îndeajuns, în niciunul din cazuri. Iar halatul ascundea tot ce era interesant de privit. Cu toate acestea, Langley era convins că femeia era drăguţă.

— Ba sigur că da. Sunteţi… începu şi se întrerupse din nou, făcând un pas în spate, în toată incertitudinea ei. Sunteţi rănit, domnule? întrebă ea dintr-odată.

Pentru Langley era cât se poate de clar că întrebarea pe care Amanda voia s-o pună cu adevărat era: „Ai de gând să mă răneşti?”

La ambele întrebări, verbalizate şi neverbalizate, răspunsul fu un scurt „nu”

Cu toate acestea, Amanda mai făcu un pas în spate, şi încă unul, până ce Langley nu mai putu s-o vadă, s-o atingă, până când…

Trosc.

— Vai, pe ce am…?

— Lady Kingston, o să descoperiţi că sub piciorul

dumneavoastră sunt ochelarii mei, spuse el calm.

— Ochelarii dumneavoastră? Dar nu… Adică… mai devreme nu purtaţi…

În timp ce vorbea, se aplecă, privirea ei rămânând fixată asupra feţei lui, iar degetele i se plimbau peste aleea din apropierea piciorului, până când găsi exact ce-i spusese Langley. Vocea ei coborî când îşi termină propoziţia.

— …ochelari.

Apoi se ridică, cu rămăşiţele acestora în palmă, dar nu i le întinse. Nici Langley nu păşi în faţă, ca să le ia. Nu voia să ştie ce putea să se întâmple dacă o lua prin surprindere a doua oară.

— O să plătesc repararea lor, se oferi ea.

— N-o să fie necesar. Dacă o să…

Într-un final, bărbatul întinse mâna, dar Amanda dădu din cap, şi cealaltă mână se alătură primei, încercând să readucă la viaţă ochelarii mutilaţi. Lumina lunii crea un fel de aură în jurul părului ei mai ciufulit.

— Pot să ghicesc de ce sunteţi aici. Dar nu se află la mine.

Pentru o clipă, Langley se întrebă dacă lovitura de la ceafă îl lăsase, într-adevăr, inconştient. Nu avea nici cea mai vagă idee la ce se referea Amanda şi, abia după ce trecu ceva timp într-o tăcere apăsătoare, îşi reaminti de ce venise la casa Bartlett. Inima începu să-i bată cu atâta putere, că era convins că tânăra o auzea lovindu-i-se de coaste.

— Cartea, vreţi să spuneţi? Nu aveţi cartea?

Dinţii ei, mici şi de un alb perlat, îşi făcură apariţia, muşcându-i buza de jos, şi iniţial, Amanda încuviinţă, apoi dădu din cap.

— Vedeţi dumneavoastră, m-am aşezat mai devreme ca să vă scriu un bilet despre asta, domnule… Cocoş, nu? Sau poate Cioară? Nu mă prea pricep la păsări. Dac-ar fi fost o albină, atunci poate… Ştiţi, băieţii fac un proiect despre albine. Mă rog, bineînţeles că nu ştiţi. Mi se părea foarte nepoliticos să mă adresez cu numele greşit, aşa că…

— Nu e niciuna din astea, contesă. Mă refer la

pasărea de pe cartea mea de vizită. E o coţofană. Un fel de… poreclă.

În mod ireal, Langley se trezi încercând să-şi oprească un hohot de râs. O luase razna? Sau ea o luase razna?

Chicotitul cu care Amanda îi răspunse nu îi oferi nicio asigurare în privinţa stării minţii lui sau a ei.

— O coţofană, ziceţi? Tânăra păru să decidă să continue conversaţia, ca şi cum era una normală. Presupun c-aş fi ghicit, la un moment dat. Deşi păsările alea sunt atrase de orice străluceşte, nu-i aşa? În timp ce dumneavoastră păreţi mai degrabă…

Mai degrabă cum?

Amanda îi reamintea lui Langley de acea pasăre. Vorbea agitată, ciugulea fără ţintă cuvinte şi fraze, dar nu le ţesea într-un gând complet. Înaintând, cu un pas nesigur, contesa îi întinse ochelarii, iar Langley îi luă, înfăşurându-şi degetele în jurul ramelor distruse. Metalul era cald încă de la mâna ei, şi ar fi fost tentat să strângă mai tare, ca să surprinsă senzaţia, dacă n-ar fi fost înţepăturile sticlei sparte.

— Aşa cum ai spus, chiar nu ştiu cine sunteţi.

Amanda se dădu în spate, frecându-şi degetele. Urmă o altă pauză, mai greoaie şi mai serioasă decât cea anterioară.

— Cine sunteţi?

Langley o fixă cu privirea, destul cât să-i observe mai bine trăsăturile.

— Lady Kingston, dac-o să vă răspund la întrebare, cum puteţi fi sigură că spun adevărul?

Când Amanda înghiţi, o parte din materialul alb de la baza gâtului dispăru. Langley bănuia că era o parte din cămaşa ei de noapte, de altfel ascunsă sub halatul greoi din brocart. Se întrebă ce o împiedicase să doarmă. Cartea? Sau altceva?

— Mă gândesc că nu am cum, dar bănuiesc că nu sunteţi vânzător, zise Amanda, în timp ce îl analiză din cap până-n picioare, cu un zâmbet şters.

— Bine observat, Lady Kingston. Nu sunt vânzător.

Dar vă e mai bine fără cartea aia aici, aproape de dumneavoastră sau de fiii dumneavoastră.

Contesa se încruntă.

— Fiii… mei? Dar e doar o… Cred că trebuie să vă avertizez că doamna Trout, bucătăreasa noastră, a încercat să pregătească câteva reţete din ea şi a spus că toate cantităţile erau greşite. Dumneavoastră aţi spus că e de nepreţuit, dar nu înţeleg cum e posibil ca o carte de bucate cu reţete greşite să… Aha. În acea pauză, o uşoară briză agită parfumul florilor, iar încruntătura ei deveni mai adâncă. Nu e o carte de bucate, aşa e?

Langley se antrenase ani întregi, exersând cele mai bune moduri de a interacţiona cu civili nevinovaţi şi învăţând cum să facă faţă interogatoriilor experţilor. Nimic nu-l pregătise însă pentru această conversaţie. Lady Kingston era cea mai neobişnuită combinaţie de persoană ameţită şi isteaţă pe care o întâlnise vreodată. Deja îi spusese Amandei numele lui de cod. Iar acum, nici nu ştia dacă era greşit sau nu să-i mărturisească.

— Nu.

— Înţeleg. Ei bine, lordul Dulsworthy a luat-o, zise ea, după o clipă. A spus c-o s-o lase la librăria Porter în drumul lui spre casă.

Langley ştia că, dacă ar fi ajuns cartea la librărie în acea seară, ar fi aflat deja. Şi Lady Kingston păru să înţeleagă că prezenţa lui în grădina ei, în miez de noapte, însemna că bătrânul Duls nu-şi ţinuse promisiunea.

— Sunt sigură c-o s-o ducă de dimineaţă, încercă Langley s-o convingă, deşi nici el nu credea ce spune.

Oare Dulsworthy dăduse cartea altcuiva, ca s-o ducă la librărie? Sau o păstrase el, dintr-un motiv anume? Dacă făcuse asta, ce urma?

Lady Kingston păru să-i citească gândurile.

— Şi dacă n-o s-o facă?

În ciuda limitelor vederii, Langley se uită în jur, prin mica grădină, la fâşiile verde-închis de frunze, presărate cu pete şi dungi de culoare de la florile care explodaseră în gloria căldurii de după-amiază şi la unele care se

ascunseseră în timpul nopţii.

Nimic nu mai era clar.

— Atunci ţinem legătura. E târziu. Ar trebuie să vă duceţi la culcare, contesă. Poarta asta se încuie? întrebă el, după ce îşi puse ochelarii sparţi în buzunarul de la piept şi mai făcu o plecăciune.

— Da.

— Atunci aveţi grijă să o încuiaţi după ce plec.

Înainte ca Amanda să mai spună ceva, bărbatul alunecă pe poartă şi se topi în umbră, oprindu-se doar ca să audă scrâşnetul unei chei în încuietoare.

De la Grosvenor Square, o luă spre Brook Street, unde ştia că locuieşte lordul Dulsworthy, deşi în dosar nu fusese inclus şi numărul. Se plimbă pe stradă de două ori, observând o singură fereastră luminată. Putea să fie orice: o cameră cu un bolnav, un servitor pierdut în paginile interzise ale unui roman. Numai un fraier şi-ar fi imaginat că lumânarea singuratică aparţinea lordului, care, în miezul nopţii, citea cartea de coduri care se afla acum în posesia lui.

Cu siguranţă că cea mai bună explicaţie pentru comportamentul bărbatului era şi cea mai simplă. Luase presupusa carte franţuzească de bucate de la casa Bartlett doar pentru confortul şi convenienţa femeii cu care avea să se căsătorească. Voia s-o scutească de deranjul de a o aduce înapoi la librărie. Ceva inofensiv îl oprise să facă asta. De dimineaţă, când Dulsworthy returna cartea, Langley avea s-o ia şi să fie cu un pas mai aproape de a-şi repara reputaţia.

Aşa că de ce stătea în întuneric, pe o stradă goală, apăsat în mod egal de nelinişte şi ceva asemănător regretului?

Ar fi trebuit să fie bucuros că acea carte nu mai era în posesia lui Lady Kingston. Ar fi trebuit să se simtă uşurat că scăpase de sporovăială ei, care-i dădea dureri de cap, ca să nu mai pomenească de ghivecele ei cu flori, care-i dădeau şi ele dureri de cap. Probabil femeia nici măcar nu era atât de atrăgătoare, pe cât îi dăduse de înţeles miopia. Probabil

contesa voia să se căsătorească cu Dulsworthy şi să se bucure de viaţa sigură şi previzibilă pe care un bărbat ca el i-o oferea. Şi dacă lucrurile chiar stăteau aşa, atunci Langley ar face bine să păstreze distanţa.

Ultimul lucru pe care îl putea oferi Coţofana unei femei era siguranţa.

Clopotele de la St, Martin-in-the-Field anunţau ora trei când se întoarse în Subteran şi lăsă vorbă paznicilor de serviciu să-l trezească dacă nu primeau nicio veste de la librăria Porter până la zece. Apoi se închise în celula lui întunecată, îşi dădu jos ghetele şi se prăbuşi cu faţa în jos în pat, adormind imediat.

Ceva mai târziu, peste câteva minute sau ore, îl trezi ceva din somn, chemându-l de la marginea unui vis, sau coşmar, familiar. Ca întotdeauna, nu erau feţe pe care să le recunoască, voci pe care să le înţeleagă. Numai anxietate, ca nişte mâini care îl târau în abis. Trebuia să se elibereze de ele, trebuia să scape, altfel… altfel…

Apoi visul se schimbă. Parfumul florilor, al trandafirilor, atârna greoi în aerul nopţii, iar atingerea se transformă, trăgându-l mai aproape, ademenindu-l, iar Langley voia, avea nevoie, să urmărească acea senzaţie, să se întindă după ea, s-o atingă la rândul lui…

„Ţinem legătura…”

— Trezeşte-te, maior Stanhope!

Acea voce rece îndepărtă ultimele fragmente ale visului, înlocuind promisiunea sa vag plăcută cu o durere monotonă, care pulsa, la baza cefei. Încă simţea în nări mirosul trandafirilor. „Parfum” Bineînţeles. Langley întoarse capul spre femeia care îl purta, dar nu deschise ochii,

— Ce e, Fanny? Nu are cum să fie deja zece.

— E abia trecut de şase.

Bărbatul deschise un ochi, recunoscător că nu putea să vadă dar expresia de pe faţa ei, cea care mai mult ca sigur că se potrivea cu vocea.

O sclipire roşie îi întâmpină ochiul pe jumătate deschis. Haina stacojie a uniformei lui, pe care femeia o legăna pe un deget. Langley se ridică în şezut.

— Ce s-a întâmplat?

— Generalul Scott a primit un mesaj de la cei care l-au răpit pe locotenentul Hopkins, spuse ea, aruncând haina spre el. Se pare că uitase de dispreţul pe care îl avusese mai devreme pentru cute. Vrea să te vadă imediat.

Capitolul 4

La scurt timp după ce zorile începură să albească cerul, Amanda fu chemată în camera mamei ei. În ciuda oboselii, Amanda se grăbi să ajungă lângă ea, neştiind ce ar fi putut să o trezească pe mama la o asemenea oră.

Aceasta stătea în şezut, în pat, iar în poală avea o tavă cu micul dejun.

— Ai dormit bine, draga mea?

Amanda se dusese la culcare noaptea trecută, exact cum îi spusese străinul, Coţofana, să facă. Dar somnul nu venise, aşa că ea se gândise la a doua lor întâlnire, o comparase cu prima şi încercase să găsească o explicaţie atât pentru întoarcerea lui la miezul nopţii, cât şi pentru îngrijorarea lui legată de cartea de bucate, care nu era de fapt carte de bucate.

Fiecare explicaţie care-i venea în minte o făcea să se teamă că poate o lua razna.

— Destul de bine, mamă, minţi ea. Şi tu?

Mama oftă, reuşind să pară epuizată, deşi era proaspătă, ca de obicei.

— Trebuie să recunosc, o să mă odihnesc mai bine după ce o să te căsătoreşti din nou, deşi, evident, nicio mamă nu se opreşte vreodată din a-şi face griji pentru copiii ei.

Se opri, ca să-şi învârtă ciocolata caldă, apoi îi făcu semn Amandei să ia loc la piciorul patului.

— Nu vreau decât să fii în siguranţă. Şi uneori… uneori, nu pari să realizezi pericolele care te înconjoară.

Era o discuţie veche, una pe care Amanda ştia că nu

poate s-o câştige.

— Există pericole care-mi bântuie biroul, mamă? îndrăzni ea să întrebe, în timp ce se aşează pe marginea saltelei.

Mama ei se zburli.

— Crezi că îmi bag nasul unde nu-mi fierbea oala?

Amanda nu spuse nimic, iar tăcerea ei fu un răspuns destul de bun.

— Chiar şi după atâta timp, nu pari să realizezi ce poate să i se întâmple unei femei, chiar şi în poziţia ta, dacă societatea nu e de acord cu comportamentul ei. Nu vreau decât să fii în siguranţă.

Mama dădu din cap, fixând-o cu o privire prin care o implora.

„Oare siguranţa chiar trebuie să fie mereu prioritară faţă de fericire?” vru Amanda să spună, dar se temu că răspunsul mamei ei va fi unul afirmativ. Ca să evite o discuţie, Amanda se ridică, sărută obrazul ca de hârtie al mamei ei şi se scuză, spunând că se duce în camera de studiu. Prânzul o găsi din nou în grădină, aţipind pe o bancă incomodă de fier, în timp ce băieţii observau albinele la muncă, printre flori. Mama se pregătea să facă vizitele de dimineaţă. Poate acum, Amanda putea să se strecoare înapoi în camera ei, ca să doarmă.

Sau curiozitatea avea să se ivească din nou, în clipa în care capul îi atingea perna?

O femeie decentă ar fi dat alarma când ar fi descoperit că un bărbat se strecurase în grădină după lăsarea întunericului. Ba mai mult, o femeie decentă nu s-ar fi aflat în grădină după lăsarea întunericului. O femeie decentă clar nu s-ar fi entuziasmat câtuşi de puţin la gândul că păşise într-o intrigă cu un spion.

Un spion? De fiecare dată când se gândea la asta, decenţa ei o îndemna s-o ia la fugă. „E un vânzător într-o librărie. Unul băgăcios, care suferă de insomnii, exact ca tine.”

Dar oare vânzătorii din librării, chiar şi cei insomniaci, au de obicei… un nume de cod?

Coţofana... Ce însemna? Mai mult ca sigur că în bibliotecă găsea o copie din *History of British Birds,* a lui Bewick. Poate putea să se ducă s-o caute...

— Mamă, vino s-o vezi pe grăsuna asta, strigă Philip. A strâns mai mult polen decât poate să ducă.

— O să se descurce. Mărimea nu e acelaşi lucru cu forţa, insistă Jamie, care ridică un binoclu la ochi, ca să studieze albina.

Amanda se ridică, încercând să dea la o parte oboseala şi naivitatea ei, în timp ce-şi aranjă cutele fustei. Însă, înainte să facă un pas înspre băieţi, o piatră sări în faţa ei.

Simpla idee că o singură piatră care traversa aleea din grădină era ceva notabil păru, iniţial, să îi confirme starea sensibilă, deprivată de somn. Era evident că mintea ei putea să creeze ceva din nimic.

Doar că acel ceva, cineva, pusese piatra în mişcare. Nu băieţii, care erau mai aproape de casă. Nu ea. Picioarele nu i se mişcaseră, iar marginea rochiei nu atinsese pământul. Venise din spatele ei, de undeva din apropierea gardului şi a aleii înguste care despărţea casele din Grosvenor Square de grajduri.

„Ţinem legătura."

Amanda aruncă o privire rapidă spre tufişul înalt, încercând să decidă dacă putea să distingă o siluetă masculină ascunsă printre ramuri.

— Haideţi, băieţi, spuse ea cu fermitate, în ciuda protestelor inevitabile ale copiilor. E aproape ora prânzului. Intraţi şi spălaţi-vă. Puteţi să vă reluaţi observaţiile după-amiază.

Philip îşi ridică privirea spre cer.

— O să plouă.

— Nu încă, sunt sigură.

Contesa observase mai devreme norii care se strângeau, dar acum nu se uită spre ei.

— Dar, şi dacă o să plouă, consideraţi c-o să fie o ocazie să vedeţi unde se duc albinele. Mergeţi înăuntru, acum.

Îşi întinse braţele, ca să-i îndrume în casă, după care se opri.

— Vai, cred că mi-au căzut mănuşile sub bancă. O să… Nu, Jamie, îl îndepărtă. Mă duc eu după ele. Du-te înăuntru!

Se îndreptă spre locul unde stătuse, fără să se grăbească. Jamie şi Philip, care deveniră prinşi din nou de cearta de mai devreme, nu erau atenţi la ea. Amanda abia ajunse în spatele grădinii, când o voce joasă se auzi din spatele gardului;

— Luaţi loc. Nu vă întoarceţi. Prefaceţi-vă că vă căutaţi mănuşa.

Contesa îl ascultă, se aşeză pe bancă şi se aplecă în faţă, ca şi cum s-ar fi uitat pe jos.

— Lordul Dulsworthy n-a adus cartea înapoi.

— Poftim? Se întrebă dacă răspunsul ei, trimis de undeva din apropierea genunchilor, se auzi clar. Nu e tipic lui. E mereu atât de… responsabil.

— Puteţi să vă gândiţi la un alt motiv pentru care ar vrea s-o păstreze?

Amanda începu să dea din cap, apoi râse.

— Poate încearcă să vă facă probleme la librărie. N-a părut să vă placă prea mult.

Un chicotit, ceva mai mult decât unul ironic, se auzi pe post de răspuns din spatele tufişului.

— Am efectul ăsta asupra unor oameni.

— Care e următorul pas? Vreţi să mă duc la el acasă, s-o caut?

Urmă o pauză.

— Sunteţi în termeni aşa de familiari cu domnul?

Amanda se ridică, strângând ambele mănuşi în poală.

— Înainte să vă răspund la întrebare, vreau să-mi spuneţi cine sunteţi şi despre ce e vorba.

O privire îndrăzneaţă peste umăr fu recompensată cu o frântură a profilului lui, restul bărbatului fiind ascuns în tufişul care crescuse prea mult. Contesa ar fi trebuit să se întoarcă imediat cu faţa spre casă, dar, în schimb, se ridică încet şi păşi aproape de el. Spre surprinderea ei, bărbatul

se mută într-o zonă unde putea să-l vadă.

Cu o zi în urmă, în lumina slabă de pe hol, ochii ei încă îşi reveneau după lumina puternică de afară şi-şi făcuse doar o impresie despre el. Noaptea trecută, întunericul adăugase puţine detalii. Dar acum, îl vedea clar în lumina zilei, chiar dacă era acoperit de verdeaţă.

Părul lui şaten era cu câteva nuanţe mai închis decât al ei, de culoarea plăcută a cojii de nucă sub soarele zilei. Dar ochii lui erau mai deschişi la culoare decât ai ei, mai spre culoarea alunei. Nu purta ochelari, bineînţeles. Iar trăsăturile lui erau suple, ascuţite, aşa cum observase înainte. Era chipeş. Clar nu era faţa unui băiat. Avea cel puţin 35 de ani şi Amanda se trezi intrigată de genul de viaţă pe care bărbatul o dusese. Era… ei bine, *fermecător* fu primul adjectiv care-i veni în minte.

Cel mai mult o intriga însă pata roşie care-i atrăsese atenţia, culoarea hainei lui de sub manta. Contesa se apropie şi mai mult, analizându-l din cap până-n picioare în tot acest timp.

— Aţi fost soldat?

Langley îşi băgă mâinile în buzunarele mantalei şi le încrucişă, încercând să ascundă uniforma de dedesubt, dar era prea târziu. De ce nu voia ca Amanda să ştie asta?

Trecu o clipă, poate câteva secunde, deşi păru mai mult. Într-un final, bărbatul spuse:

— Maior Langley Stanhope, contesă.

Amanda şopti numele în tăcere, memorându-l.

— O plăcere, domnule. Deci cartea de bucate e…

— Nu e o carte de bucate, exact cum aţi spus noaptea trecută. E posibil să fie cea mai nepreţuită piesă de informaţii militare pe care o avem. Agentul care le-a strâns a descoperit că era urmărit şi a avut nevoie să o ascundă. Am înţeles că s-a întâmplat să ieşiţi din librăria Porter cu un pachet similar.

— A… a intrat în mine dinadins? Femeia îşi frecă braţul şi cotul, deşi nu o mai dureau. Bineînţeles c-a făcut-o. M-a făcut să-mi scap cartea pe jos. Şi când am ridicat-o, sau mai degrabă când servitorul meu a făcut asta…

— Schimbul avusese deja loc. Agentul a reuşit să trimită un mesaj, avertizându-ne despre ce s-a întâmplat. Eu nu trebuia decât să aflu cine a cumpărat o copie din tratatul lui Pascal despre geometrie şi să schimb cărţile la loc. Sau cel puţin asta credeam.

Un râset agitat i se strânse în piept Amandei.

— E un cadou aniversar pentru Jamie, fiul meu cel mare. Nu cred c-ar fi fost prea încântat să descopere o carte franţuzească de bucate.

Bărbatul ridică un deget.

— Aş aprecia dacă nu ai mai spune nimic despre carte. Acum, legat de casa lui Dulsworthy…

— A, da. Ocazional, îi fac câte o vizită, ca să discutăm despre afaceri. Împărţim tutela fiilor mei.

— În timpul unei astfel de vizite, aţi avea libertatea să exploraţi…?

Amanda îl întrerupse, dând din cap.

— Ar considera că e foarte nepotrivit.

Cum era de aşteptat, îngrijorarea maiorului Stanhope, a Coţofenei, pentru soarta cărţii nu era una obişnuită. Dar cum putea ea să tragă cu ochiul prin casa lui George?

Realizând că strânsese mănuşile în mâini, le întinse peste palmă, liniştindu-se în timp ce mângâia pielea flexibilă. Răspunsul la dilema ei se afla la etaj, în sertarul biroului. Asta dacă nu ajunsese mama la el înaintea sa.

— Mâine-seară organizează un bal.

„În onoarea mea, dacă e să cred zvonurile.”

— A fost foarte prins cu pregătirile. Mai mult ca sigur că de asta a uitat să înapoieze obiectul. Bineînţeles c-o să merg şi eu, adăugă ea, după o scurtă pauză, deşi de zile întregi încercase să găsească o scuză ca să evite evenimentul. Pot încerca să mă strecor atunci şi să caut.

— Un bal, repetă maiorul Stanhope, şi se încruntă, ca şi cum făcea nişte calcule complicate sau încerca să vadă ceva aflat dincolo de raza sa vizuală. Interesant. O să încerc să găsesc un mod de a veni şi eu, o să profit de aglomeraţie ca să arunc o privire prin jur.

Un val neaşteptat de dezamăgire o lovi în piept. Asta

avea să fie sfârşitul aventurii ei.

— Pot să mă uit eu, se oferi.

— Nu, nu vreau să vă asumaţi riscuri inutile.

— În astfel de vremuri, orice femeie normală ar fi pregătită să-şi asume riscuri, maior Stanhope. Sau să vă spun mai bine Coţofană? E palpitant, nu credeţi?

Trăsăturile lui se transformară într-o încruntătură dezgustată.

— Lady Kingston, nu ştiţi ce spuneţi. N-aveţi nici cea mai vagă idee cât de periculos…

— Nu, presupun că nu ştiu. Ce s-a întâmplat cu bărbatul care m-a făcut să scap… obiectul?

— Nu pot să vă spun asta.

Expresia lui era imposibil de citit.

— Nu puteţi sau nu vreţi?

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el, zise Langley, după o clipă de reticenţă evidentă. Nu se mai ştie nimic despre el de atunci.

Contesa încercă să vorbească, în ciuda nodului care-i apăruse în gât.

— Îmi… îmi pare rău să aud asta. Dar acum nu mai puteţi să spuneţi că nu ştiu riscurile, spuse ea, ridicând bărbia. Şi vreau în continuare să vă ajut, maior Stanhope. Vreau să fac ceva.

Expresia lui nu se schimbă.

— Vă rog. Habar n-aveţi cât de plictisitoare e viaţa mea.

Spusese un lucru incredibil de copilăros şi prostesc. Genul de scuză pe care ar da-o Philip pentru încălcarea unor reguli, pentru că se urcase într-un copac înalt din piaţă, când bunica lui nu era atentă.

„Ai grijă pe unde păşeşti!”

Cu toate acestea, îl făcu pe maiorul Stanhope să-i arunce ceva asemănător unui zâmbet, în timp ce dădu din cap.

— Şi e treaba mea să mă asigur că lucrurile rămân aşa. Nu o să implic un civil, cu atât mai puţin o doamnă.

— Eu cunosc casa, îi reaminti ea. Dumneavoastră nu.

Bărbatul păru să-i cântărească vorbele pentru o clipă, apoi dădu din nou din cap. Privirea i se mută spre uşa pe care dispăruseră băieţii.

— Aţi face bine să vă duceţi înăuntru, înainte ca familia să vă simtă lipsa.

Pentru prima oară în viaţa ei, Amanda nu-şi înghiţi oftatul resemnat, în timp ce se întoarse spre casă. Făcu câţiva paşi şi-l auzi pe Langley spunând:

— Pe mâine-seară, Lady Kingston. Să nu mă căutaţi. O să vă găsesc eu.

Entuziasmul o copleşi, ca nişte flăcări care vuiau într-un şemineu.

— Serios?

Se întoarse spre el, însă bărbatul dispăruse deja.

În clipa în care intră în casă, abordă primul servitor care-i ieşi în cale.

— Unde e mama?

Tânăra, o servitoare din bucătărie, avea în mână o foarfecă grea. Se pregătea, evident, să se ducă să ia nişte ierburi din grădină. Făcu ochii mari, apoi dădu din cap.

Ruşinată că o speriase pe fată, Amanda îi aruncă un zâmbet prin care îşi cerea scuze şi apoi o lăsă să plece. Văzu că uşa de la bibliotecă era deschisă şi băgă capul înăuntru. Acolo îl găsi pe domnul Matthews, majordomul, care îi dădea indicaţii lui Lewis. Acesta era urcat pe o scară şi lua cărţi de pe un raft de sus, pentru ca servitoarea să le şteargă. Particule mici de praf străluceau în lumina soarelui care se revărsa prin ferestrele înalte, cu vedere spre stradă.

— Domnule Matthews, ai văzut-o pe mama? întrebă Amanda, mai atentă la ton de data asta şi limitându-şi trăsăturile la ceva asemănător unei uşoare curiozităţi.

— Pe doamna West? Bărbatul se uită la Lewis pentru confirmare, apoi dădu din cap. Nu, contesă. I-am auzit pe lordul Kingston şi pe stăpânul Philip pe scări acum niciun sfert de oră.

Un alt zâmbet apăru pe buzele Amandei, de asta unul amuzat. Îi plăcea să-şi imagineze tărăboiul, când doi băieţi sănătoşi şi plini de energie o luau pe scări, ca să se spele

înainte de prânz, indiferent de câte ori fuseseră certaţi ca să facă linişte.

— Mulţumesc. Mă gândesc c-a ieşit, dar, dacă o s-o vezi, spune-i, te rog, că vreau să vorbesc cu ea.

— Sigur că da, contesă.

La etaj, nu găsi pe nimeni în sufragerie sau salon. Deci mama plecase deja şi nu spusese pe cine avea să viziteze sau ce avea să le spună. Amanda realiză prea târziu c-ar fi trebuit să-l întrebe pe domnul Matthews dacă mama ei trimisese nişte scrisori. Dacă refuzase deja invitaţia lui George?

Buzele Amandei se curbară din nou, de data asta din cauza ruşinii. Câtă lipsă de respect din partea ei, să-şi dorească să meargă la balul lordului Dulsworthy abia acum, pentru că aştepta cu nerăbdare să se întâlnească cu alt gentleman acolo.

Dar era un gentleman. Nu un vânzător. Maiorul Stanhope. Avea un titlu plin de responsabilitate şi respect. „La naiba!” Era ca mama ei acum. Adevărul era că Amandei nu-i păsa câtuşi de puţin de rangul bărbatului în societate. Nu, interesul ei era mai superficial de atât: bărbatul era captivant, palpitant şi cel mai chipeş individ pe care îl întâlnise vreodată.

Cu alte cuvinte, reprezenta tot ce nu era George.

— De ce zâmbeşti, draga mea?

Deşi tocmai pe mama ei o căutase, când îi auzi vocea aşa aproape, Amanda se împiedică, atât de pierdută în gândurile ei fusese.

— A, niciun motiv anume. Doar mă gândeam… te căutam. Da, asta e. Te căutam.

— Da? întrebă femeia, mirată.

— Văd că te pregăteşti să ieşi. Nu te ţin mult. Voiam doar să vorbim despre invitaţiile pe care le-am lăsat pe birou…

— Credeam că te scap de o povară dacă mă ocup de corespondenţa casei, spuse femeia, în timp ce se înroşi. Chiar nu am vrut să mă bag, Amanda.

— Bineînţeles că nu, mamă. Dar s-a întâmplat să

răspunzi la vreuna din invitaţii…

Mama strânse din buze şi se încruntă. Amanda ştia că era ceva serios, deoarece, în mod normal, mama ei evita orice expresie sau tensiune care i-ar fi ridat pielea. Într-un final, femeia încuviinţă.

— Am spus familiei Hurst că o să fii încântată să li te alături la teatru. Să marchezi data în calendar, draga mea. Marţi seara.

— A! Eu…

Luată prin surprindere, Amanda abia mai putu să răspundă. Mama ei insistase atâta timp că toate aceste invitaţii trebuie refuzate, de dragul decenţei.

— Nu voiai să mergi?

Acum mama părea uşor rănită, sau poate îngrijorată.

— Sunt nerăbdătoare să văd piesa, mamă, insistă Amanda, luând-o de mâini. *„Orice ar fi.”* O să fie splendid, sunt sigură. Mulţumesc. Dar…

Îşi muşcă buza de jos, gest care mereu îi atrăgea o privire dezaprobatoare.

— Dar, în momentul ăsta, mă gândeam la invitaţia la balul lordului Dulsworthy.

Ştia cum va interpreta mama ei o asemenea curiozitate şi grabă. Văzu licărirea de entuziasm luminând privirea acesteia. Amandei îi era puţin ruşine de ea însăşi, deoarece le dădea speranţe tuturor.

Dacă nu era atentă, se va trezi mergând spre altar cu lordul Dulsworthy.

Dar, în acel moment, intriga din jurul cărţii şi promisiunea că îl va vedea pe maiorul Stanhope din nou o entuziasmau prea tare ca să-şi mai facă griji pentru asemenea scenarii. În acel moment, credea că putea chiar să contemple un viitor alături de George, cu un aplomb resemnat, dacă putea să se ţină de amintirea unei mici aventuri.

— Nu, n-am răspuns la acea invitaţie, spuse mama, pronunţând fiecare cuvânt cu atenţie, ca şi cum nu voia să facă nimic ca să distrugă echilibrul delicat al momentului. Nu eram sigură dacă…

— Bineînţeles că vreau să merg, mamă, insistă Amanda, deşi, în urmă cu jumătate de oră, răspunsul ar fi fost o minciună. Ar fi fost groaznic de nepoliticos ca să-l refuz, şi tu m-ai crescut să nu…

— Bineînţeles că nu. Nu am crezut că o să… adică n-am crezut vreodată că tu o să… Mă rog, nu contează. O să trimit răspunsul chiar acum, spuse mama ei, în timp ce-şi trăgea mâinile din ale Amandei, doar ca s-o ia de cot şi s-o conducă spre camera ei, renunţând la intenţia de a ieşi. Şi după, trebuie să vedem cu ce o să te îmbraci. Albastru e culoarea preferată a lordului Dulsworthy. Cred că trebuie s-o pui pe Sarah a mea să-ţi aranjeze părul. Nu am încredere în fata aia a ta…

Amanda nu auzi nimic, gândurile ei alergând în linii paralele. Un bal, după atâţia ani. Muzică, dans.

George…

De ce nu returnase cartea la bibliotecă, deşi îi promisese c-o să facă asta?

Unde o pusese în casă?

Şi dacă o găsea, va fi îndeajuns ca să câştige o privire de aprobare din ochii luminoşi şi calzi ai Coţofenei?

*

Statul la inspecţie nu fusese niciodată partea preferată a lui Langley când venise vorba de viaţa în armată. Situaţia era cu atât mai rea când inspectorii respectivi erau doamna Drummond şi colonelul Millrose.

Într-un final, Fanny încuviinţă reticentă. Millrose o chemase ca să aibă perspectiva unei femei. Cu toate că Langley ştia că aceasta prefera să stea departe de el, femeia păru să se bucure de ocazia de a găsi greşeli.

— Noroc că lordul Dulsworthy a trebuit să angajeze servitori în plus pentru bal.

— Da, da, încuviinţă Langley, forţându-se să nu se foiască sub greutatea privirilor lor.

Poate nicio uniformă nu era de fapt confortabilă, dar descoperea rapid că aceea a servitorilor era mai incomodă

decât majoritatea. Mai ales peruca pudrată. Îi dădea mâncărimi.

— Şi, din fericire, eşti destul de înalt cât să fii credibil. E puţin cam lungă, adăugă ea, cu zâmbetul ei ironic, în timp ce-l mângâie pe obraz, cam prea ferm ca să-i placă.

Mai devreme, Fanny îl dăduse pe faţă cu un amestec care trebuia să… mă rog, nu-şi mai amintea ce trebuia să facă chestia aia. Femeia folosise cuvinte precum „neted” şi „moale”, iar Langley se întreba dacă era vorba de ceva care îmbunătăţea modul în care arată pielea cuiva sau o pereche de pantofi vechi.

— A fost şi mai mare norocul că unul din oamenii nou angajaţi s-a îmbolnăvit, spuse Millrose, făcând un pas în faţă.

Când auzi asta, Fanny se dădu în spate.

— Nimeni n-o să te bage în seamă, Stanhope. Decât dac-o să scapi o tavă plină cu vase în poala unei doamne.

Langley se forţă să zâmbească.

— Aţi terminat?

— Aş vrea să fi putut să-ţi oferim şi planul casei.

— O să mă descurc.

Nu-i spuse lui Millrose nimic despre conversaţia pe care o avusese cu Lady Kingston.

— Bineînţeles c-o să te descurci, Coţofano. Doar că…

Atunci când îi văzu privirea, Fanny făcu o plecăciune scurtă.

— Trebuie să mă ocup de treburi în bucătărie. Multă baftă, maior Stanhope!

Chiar şi după ce uşa se închise în urma ei, lăsându-l singur cu Millrose în biroul acestuia, niciunul nu spuse nimic. Lumina slabă a după-amiezii intra printr-o fereastră mică, înaltă, al cărei geam pătat oferea singura privelişte spre exterior din Subteran, o privelişte distorsionată acum de picături de ploaie.

Millrose se retrase în spatele biroului lui. Acolo, lumina era destul de puternică cât să evidenţieze argintiul din părul lui şi expresia îngrijorată.

— Ai grijă, Langley. Generalul Scott nu vrea să te

piardă şi pe tine.

— Ţi-a spus asta?

Drept răspuns, celălalt bărbat se uită peste hârtiile întinse pe birou şi mută uşor două sau trei. În ciuda situaţiei, Langley râse.

— Asta credeam şi eu.

Întâlnirea lui cu generalul, din dimineaţa anterioară, fusese scurtă, o raportare rapidă a încercării lui Langley de a lua cartea de coduri. Atâta tot. Nicio persoană care ar fi observat schimbul de replici nu ar fi ghicit istoria de treizeci de ani dintre cei doi bărbaţi. Scott nu-i spusese nimic din ce ştia despre soarta lui Hopkins agentului pe care îl numise odată cel mai bun. Primele emoţii se arătară pe chipul generalului când îi aruncă un zâmbet straniu lui Langley, când acesta recunoscuse că va trebui să se întoarcă la casa Bartlett ca să se întâlnească a doua oară cu Lady Kingston. Cu alte cuvinte, când Langley îşi recunoscuse eşecul.

— Sunt sigur că..

— Las-o baltă, Billy!

Începu să ridice mâna, dar se opri când haina îl strânse incomod la umeri. Cum reuşeau servitorii să facă ceva, când păreau să fie îmbrăcaţi pentru paradă?

— Amândoi veţi primi un raport complet când mă întorc, îl asigură Langley. Laolaltă cu cartea.

Ştia ce trebuia să facă ca să câştige aprobarea lui Scott.

Când ajunse la casa lui Dulsworthy, de pe strada Brook, ploua cu găleata.

— Ai întârziat, bombăni un bărbat despre care Langley crezu că era majordomul, domnul Evans.

Acesta organiza în prezent un regiment întreg de servitori ca să pornească la bătălie.

Domnul Evans îşi îndreptă atenţia spre Langley abia după ce ţipă la un florar, care se legăna sub un aranjament de două ori cât el şi care probabil cântărea jumătate din greutatea lui, şi făcu o servitoare să plângă, spunându-i că era şleampătă.

În mod deloc surprinzător, era mult mai critic decât

Fanny şi Millrose. Îi aranjă gulerul lui Langley şi peruca.

— Nu-mi amintesc să fi cerut agenţiei de recrutare să-mi trimită un bătrân.

Langley încercă să nu reacţioneze la auzul comentariului, deşi, la 37 de ani, era considerabil mai tânăr decât Evans.

— E război, domnule, zise el, renunţând la rafinamentul său obişnuit din felul în care vorbea, dar nu atât de mult cât să se poată ghici unde se născuse de fapt.

— Ştiu asta. Ieşi afară. Nimeni n-o să-ţi observe picioarele mari în ploaie, spuse majordomul, în timp ce îi trânti lui Langley o umbrelă închisă în piept.

Langley încuviinţă şi se întoarse ca să-şi ocupe locul. Sarcina avea un avantaj: avea să vadă fiecare persoană care va intra în casă. Dar, mai târziu, va trebui să găsească o scuză ca să intre în casă şi să găsească cartea.

— Dacă şi o singură doamnă intră în casa asta cu rochia udă, o să ai noroc dacă o să cureţi grajdurile la următorul loc de muncă, strigă Evans după el.

— Da, domnule.

Pierdu următoarea oră stând sub o copertină, cu un alt servitor, care era considerabil mai tânăr, dar, evident, nu pe placul lui Evans, cu faţa lui pistruiată şi silueta îngustă, care nu umplea uniforma.

— Trebuie să aşteptăm până când auzim ceasul de la St. George bătând ora opt şi după întindem covorul, repeta bărbatul. Domnul Evans nu vrea să fie ud.

Băiatul nu-şi spuse numele şi nici nu mai făcu alte comentarii. Monotonia aşteptării în ploaia rece era întreruptă ocazional de câte o replică din partea unui furnizor sau a unui birjar. În cea mai mare parte, Langley avu timp să-şi imagineze interiorul casei, cald, uscat, jumătate din camerele sale fiind luminate de lumânări, restul întunecate, închise invitaţilor.

Unde pusese Dulsworthy cartea?

Şi când va sosi Lady Kingston ca s-o caute?

Vizita ei de dimineaţă, de la librărie, sugera că era genul de persoană care îşi făcea apariţia fix la ora

specificată pe invitaţie. Însă plimbarea de la miezul nopţii dezvăluise o femeie care nu se încadra în descrierea destul de serioasă din dosar. Ceva din comportamentul ei de ieri îi lăsase şi impresia unei anumite reticenţe în ceea ce privea balul lui Dulsworthy. Acum, Langley nici nu ştia la ce să spere, la promptitudine sau la o întârziere la modă.

Cel mai îngrijorător era faptul că spera. Greşise când acceptase oferta de ajutor a contesei. O punea, inutil, în pericol.

Nu avea de ce să aştepte cu nerăbdare s-o vadă în seara aceea.

Într-un final, sunetul a opt clopoţei străbătu Brook Street şi urmă o agitaţie, cu întinderea covorului şi aprinderea ultimelor felinare, înainte de sosirea primei trăsuri. Contesa nu fu prima care sosi, nici a doua. De fapt, Langley pierduse numărul trăsurilor cu blazon care aduseseră lorzi şi doamne, acoperite în mătase şi bijuterii. Veniră cel puţin zece, iar apoi o văzu.

Langley aproape îl împinse pe tânărul pistruiat din calea lui, ca să se asigure că el o va ajuta să se dea jos din trăsură şi că va merge în spatele ei, pe stradă, până la casă.

Când contesa coborî, faţa ei aproape că nu se vedea dintr-o bonetă verde-închis, asortată cu o pelerină din satin, complet nepotrivită pentru vremea de afară, legată lejer în jurul gâtului, şi destul de deschisă cât să ofere o privire asupra restului siluetei contesei: o etalare apetisantă a decolteului, într-o rochie decoltată, făcută dintr-un material roşu subţire, peste corsajul de culoare deschisă. Efectul lăsa impresia că lumea putea să vadă prin material.

Nu, Lady Kingston nu era deloc aşa cum se aşteptase când i se spusese că era văduvă.

Aceasta îi atinse uşor palma când păşi din trăsură, şi cu cealaltă mână, Langley strânse cu putere mânerul umbrelei. Altfel, se temea că va cădea pradă tentaţiei de a se întinde şi a o înfăşură mai bine în pelerină. Sau, şi mai rău, de a o dezbrăca cu totul.

Erau la jumătatea drumului, când Langley îşi aminti să

vorbească.

— Milady, spuse el încet. După ce o să ajungeţi înăuntru, trebuie să…

— A, dumneata eşti, spuse ea, întorcându-se uşor spre el, dar apoi se răzgândi şi continuă să meargă. Nu eram sigură. Apropo, eşti un servitor minunat. Chiar mai bun decât un vânzător din librărie. Cred că acum înţeleg de ce ţi se spune Coţofana. Am citit despre această specie de dimineaţă, din cartea lui Bewick despre păsări. Spune că sunt „abile şi familiare”. Foarte pricepute când vine vorba de imitat. Ştii că pot fi învăţate să repete propoziţii întregi? Bănuiesc că de asta încearcă unii oameni să le domesticească.

— Milady…

Dar asta fu tot ce apucă să spună. Ajunseseră la uşă, unde conversaţia dintre ei putea fi auzită sau văzută prea uşor, şi oricum, ar fi fost privită cu suspiciune, având în vedere rolul lui. Fu obligat să facă o plecăciune şi să se dea înapoi, lăsând-o pe mâna altui servitor în uniformă dinăuntru, care avu onoarea s-o ajute să-şi dea jos pelerina. La urechi şi la gât îi străluceau rubine. Langley ar mai fi stat să-i mai arunce o privire, dacă n-ar fi fost zgomotul trăsurilor care se apropiau.

Nu avusese ocazia să-i spună planul lui. Nu ştia cum sau când avea să mai vorbească cu ea în acea seară. Dacă Dulsworthy o prindea cotrobăind, puteau să aibă amândoi probleme.

Însă gândurile lui se plimbară din nou departe de cărţi de coduri şi de locotenentul Hopkins. Departe chiar şi de casa asta, de pe Brook Street. Fu nevoie ca un nobil cu faţă de morsă să-i vorbească tăios, ca să realizeze că lăsa ploaia să se scurgă de pe marginea umbrelei, pe spatele unei doamne. Evans avea să-l certe, şi poarte chiar să-l concedieze, înainte să aibă ocazia să cotrobăie prin casă.

Cu toate acestea, era pierdut în şuvoiul sporovăielii naive a lui Lady Kingston.

„Abil şi familiar”

„Bun imitator.”

Aşa îl vedea?
Dac-ar fi ştiut…

Capitolul 5

Amanda se îndreptă, îşi ridică fruntea şi o luă spre sala de bal, luptându-se la fiecare pas cu impulsul de a se asigura că sânii nu i se revărsaseră peste corsajul mic al rochiei.

Ştia foarte bine că în spatele impulsului se afla vinovăţia, nu gravitaţia. Fusese nevoită să apeleze la subterfugii ca să iasă din casă în rochia asta, şi nu în cea aleasă de mama ei, care era, bineînţeles, albastră, şi foarte decentă. O rochie care nu era pentru dansat, flirtat şi aventuri, ci pentru a sta pe un scaun, cu spatele drept, la marginea sălii de bal, alături de celelalte cucoane.

Aşa că Amanda aranjase ca Martha să vină, după ce mama o văzuse în rochia albastră, şi să spună că Philip se plângea de probleme la stomac. Toată lumea îşi jucase rolul perfect, până şi actorii neştiutori: Martha avusese o expresie îngrijorată, făcând ochii mari, Amanda se agitase şi fusese pe punctul de a declara că nu putea să se ducă la bal, iar mama protestase şi insistase că totul o să fie bine şi că o să se ducă personal la etaj, ca să aibă grijă de băieţi.

În nici zece minute, Martha o ajutase pe Amanda să-şi dea rochia albastră jos, să se îmbrace în cea roşie şi să iasă pe uşă.

Vinovăţia care îi dădea târcoale acum nu era doar pentru că îşi păcălise mama. La 32 de ani, nu mai era cazul să aibă însoţitoare. Nu, se simţea vinovată pentru că insistase să poarte rochie decoltată nu ca să fie pe placul lui George, care mai mult ca sigur nu va fi încântat de ea, ci ca să atragă atenţia cu totul altcuiva.

Dar va apuca maiorul Stanhope s-o vadă?

Nu că se aştepta la complimente de la el, dacă se întâlneau. Deşi nu-l cunoştea aproape deloc, era convinsă

că nu era stilul lui. Ar fi fost mulţumită cu numai câteva cuvinte de la el: nişte explicaţii despre cum îşi imaginase că va decurge noaptea, la ce oră trebuia să se ducă să caute cartea şi cum avea să i-o dea înapoi, dacă o găsea. Dar drumul până la casă fusese atât de scurt. Jumătate din timp îl petrecuse încercând să-şi dea seama dacă bărbatul chiar se afla lângă ea. Iar acum, era acolo, singură, înaintând cu rândul şi refuzând să-şi coboare privirea spre corsaj.

Pe cine păcălea? Decolteul ei nu avea nici dimensiunea, nici forma potrivite ca să dea pe dinafară.

În pragul sălii de bal, făcu o plecăciune în faţa lordului Wrexham, cumnatul lui George, a cărui casă era prea mică pentru a găzdui evenimentele grandioase pe care soţia lui le adora. De acolo, Amanda îi vedea pe invitaţi plimbându-se prin ceea ce ieri fusese camera de primire. Aceasta fusese golită în cea mai mare parte de mobilă şi fusese transformată în sală de bal. Nu era ceva impresionant, dar era respectabil.

— Am aşteptat cu nerăbdare această seară, Lady Wrexham, spuse ea, dând mâna cu gazda ei.

— Ca noi toţi, răspunse Lady Wrexham, aruncându-i o privire cu subînţeles fratelui ei, care refuza să-şi coboare privirea mai jos de bărbia Amandei.

— Pot să am onoarea primelor dansuri, Lady Kingston? întrebă lordul Wrexham.

Atunci, ştiu că bârfitorii nu se înşelaseră. Ea şi lordul Wrexham urmau să deschidă balul, fiind urmaţi de George şi sora lui. Toţi ochii aveau să fie pe ea, toţi aveau să vorbească despre includerea ei în cercul de familie. Mai mult ca sigur că George avea de gând ca această seară să fie preludiul pentru ceva memorabil. O întrebare. Un anunţ.

Dacă ea îi dădea o şansă.

— Bineînţeles, şopti ea, făcând o altă plecăciune, apoi îşi îndreptă zâmbetul fermecător spre George.

Acesta se holbă la ea, se bâlbâi şi nu reuşi să-şi găsească cuvintele ca s-o invite la al doilea set de dansuri, înainte ca tânăra să treacă pe lângă el, intrând în sala de bal.

Parfumul florilor, strălucirea celor o sută de lumânări, sunetul muzicienilor care îşi acordau instrumentele, toate îi făceau inima să bată cu putere. Se simţea exact ca atunci când era mai mică, o fată care începea o cu totul altă aventură. Atunci, gândul îi era la căsătorie, voia să facă ce trebuia ca să atragă atenţia unui domn decent. Era atentă la fiecare mişcare.

Opusul gândurilor pe care le avea în acea seară…

În timp ce se plimba prin cameră, salută şi vorbi cu cunoştinţe din ceea ce părea o altă viaţă. Îşi menţinu capul ridicat şi nu o deranjă faptul că mult întârziata ei întoarcere în societate era, cel mai probabil, subiectul unor bârfe care erau discutate în spatele evantaielor sau al mâinilor înmănuşate puse la gură. Contesa de Kingston nu avea niciun motiv să se ascundă.

Când începu muzica, lordul Wrexham se apropie şi amândoi îşi ocupară locurile, conducând dansul. Era un partener plăcut, deşi Amanda ştia că inima şi mintea lui erau la etaj, în camera unde se jucau cărţi. Nu putea să-l învinovăţească pentru asta, având în vedere că şi gândurile ei erau îndreptate aproape în întregime asupra unei mici cărţi verzi şi a sărmanului maior Stanhope, care era îmbrăcat în uniformă de servitor şi stătea în ploaie.

„Nu mă căuta”, o instruise el, dar era dificil să nu se întrebe când şi unde avea să-l vadă din nou.

Cu toate că picioarele îi dansau automat cu lordul Wrexham, în mintea ei, călători în părţile neluminate ale casei, unde lordul Dulsworthy era posibil să fi pus o carte şi să fi uitat de ea.

Deşi mişcările de dans, precum atingerea mâinilor, o mică plimbare, oportunitatea amplă pentru conversaţie, o aduseseră în contact frecvent cu George, contesa reuşi să evite toate întrebările pe care le-ar fi putut pune acesta, vorbind ea încontinuu.

În ciuda intenţiei clare a lui George, domnul Hurst asigură următorul dans. Doamna Hurst fusese prietenă cu Amanda la şcoală, iar respectivul domn era nerăbdător să exprime cât de încântat erau el şi soţia lui de faptul că

Amanda acceptase pe neaşteptate invitaţia lor la teatru. Piesa avea să fie *Cymbeline.* Petrecură o jumătate de oră plăcută dansând, în timp ce discutară despre geniul domnului Shakespeare şi al domnului Kemble.

Printr-o întâmplare ce păru departe de a fi norocoasă, al treilea ei partener fu lordul Penhurst, despre care toţi cei prezenţi ştiau că n-are niciun ban şi care îşi căuta o soţie înstărită. Având în vedere situaţia dificilă în care se afla, bărbatul făcu toate eforturile posibile ca să fie fermecător. Nu era un dansator talentat. Însă faptul că dansa cu el îi permise să evite o discuţie cu George timp de încă un set.

Dar ştia că nu-şi putea evita soarta. Renunţând la datoriile de gazdă, George urmărise cu atenţie progresul dansului ei cu Penhurst, asigurându-se că era alături de ea în clipa în care tânărul cu palme transpirate îi dădu drumul la mână.

După ce se uită repede în jur şi spuse o rugăciune tăcută, sperând că o să-l vadă pe maiorul Stanhope deghizat şi căutând-o, contesa se întoarse cu faţa spre George şi îi aruncă un zâmbet.

— Da, sigur că da. Lord Dulsworthy. Sunt onorată să dansez cu tine. Mă întrebam doar ce ţi-a luat atâta să mă inviţi.

Amanda nu-şi făcuse mari speranţe că George se va dovedi a fi un dansator mai bun decât lordul Penhurst, dar se aşeză în rând, făcu plecăciunea cu privirea în jos şi descoperi că-i datora tânărului un munte de recunoştinţă.

Fusese dureros de conştientă că lordul Penhurst o călcase de mai multe ori pe picior. Însă abia în acel moment observase că acesta călcase şi pe tivul rochiei.

Faldurile materialului delicat de organza se strângeau în partea de jos, fiecare suspendat de un mic trandafir făcut din aceeaşi mătase roşie. Într-unul din locuri, aţa care ţinea trandafirul la locul lui se rupsese şi o bucată de material atârna pe podeaua de marmură. O altă mişcare greşită a partenerului ei sau a ei, şi rochia putea să fie distrusă complet şi nici Martha n-ar mai fi putut s-o repare. Pentru prima oară, contesa chiar trebuia să fie atentă unde păşea.

Slavă Domnului că lordul Penhurst era stângaci!

— O, vai! exclamă Amanda, arătând spre partea de jos rochiei.

George nu se uită, refuzând cu încăpăţânare să admire splendoarea rochiei decoltate, cu sugestia sa îndrăzneaţă de transluciditate, ca să nu vadă ceva indecent.

— Te rog să mă scuzi, dar trebuie să merg în camera de relaxare.

— A, hmmm, fu singura reacţie a lordului Dulsworthy.

În scurt timp, Amanda traversa ringul de dans, alunecând pe lângă celelalte cupluri şi păşind în libertatea de pe hol.

În camera de relaxare nu erau oaspeţi, iar servitoarea care se afla acolo exact pentru asta ar fi cusut repede trandafirul înapoi, evitând alte dezastre. Cu foarte puţin efort, Amanda ar fi putut să se întoarcă lângă George, înainte să înceapă Boulangere.

În schimb, îşi ridică fusta şi urcă scările repede.

În salon, jucătorii de cărţi erau prea ocupaţi ca s-o observe trecând de uşa dublă. În sala de mese de după, servitorii se agitau ca să pregătească cina târzie care urma să fie servită. Îl auzi pe domnul Evans, majordomul lui George, vorbind tăios cu cineva despre îngheţata cu parmezan. Amanda se uită în jur, ca să se asigure că n-o văzuse nimeni, şi intră pe coridorul întunecat, aflat dincolo de sala de mese, unde aplicele nu fuseseră aprinse, ceea ce însemna că acele camere nu erau deschise oaspeţilor.

Câţiva paşi uşori o duseră la uşa biroului lui George.

Contesa fu surprinsă de fermitatea mâinii pe care o întinse ca s-o deschidă, deşi ce se afla dincolo de acea uşă era un teren familiar, locul a nenumărate discuţii despre băieţi şi viitorul lor. Fără urmă de tremurat, decât, poate, de la entuziasm. Dacă cartea era înăuntru, avea s-o ia şi să i-o strecoare Coţofenei… „Hopa.”

Cum avea să se strecoare din casă în mijlocul balului, cu o cartea franţuzească de bucate?

Poate rochia albastră, mai puţin decoltată, ar fi fost

mai potrivită pentru activităţile din acea seară.

Nu conta. Putea să... va ascunde cartea altundeva în casă şi se va întoarce după ea la sfârşitul serii.

Şi, având acel plan în minte, deschise uşa şi intră în bezna completă din birou.

*

La zece seara, pe stradă era linişte, iar servitorul de la uşa principală plecase ca să se ocupe de alte sarcini, ordonându-le lui Langley şi tânărului pistruiat să se ocupe de oaspeţii care veneau mai târziu. Langley ştia că invitaţii lui Dulsworthy nu erau genul care să-şi continue seara după miezul nopţii. De fapt, bănuia că nu avea să treacă prea mult timp până când cei mai plictisitori invitaţi aveau să-şi cheme trăsurile, ca să se întoarcă acasă. Dacă voia să intre în casă şi să se uite în jur, trebuia să acţioneze acum.

— La naiba cu ploaia asta, spuse puştiul pistruiat, foindu-se incomod. Te face să vrei să mergi la baie, nu-i aşa?

— Sunt nişte tufişuri într-o parte, îi zise Langley. Nimeni n-o să observe dacă o să le oferi nişte apă în plus.

Tânărul nu avu nevoie de alte încurajări. Îi mulţumi, coborî repede scările şi dispăru după colţul casei, în tufişuri.

Probabil înainte ca băiatul să-şi desfacă pantalonii, Langley îşi dădu jos peruca şi uniforma, le ascunse în spatele unei urne din piatră, şi intră în casă, purtând un costum perfect croit pentru un domn, trecându-şi mâna prin păr, ca să-i dea un aer de crai. Astfel, se transformă, dintr-un servitor, într-un invitat sosit mai târziu.

Cum nimeni nu-l cunoştea, păşi cu uşurinţă în fluxul de dansatori care părăseau sala de bal, îndreptându-se spre sufragerie. Aflat în mulţime şi fără ajutorul ochelarilor, nu avea mari speranţe că o va găsi pe Lady Kingston, deşi culoarea rochiei acesteia avea să-l ajute.

Când nu văzu nicio urmă de roşu, se întrebă din nou dacă să-şi blesteme norocul sau să se bucure. Reuşise contesa să scape de Dulsworthy şi să caute cartea?

Urcă scările, amestecându-se atât de bine cu cei din jur, încât nimeni nu păru să observe că nu fusese acolo înainte. O doamnă care clar băuse prea mult, din ceva mai tare decât limonada, îi reaminti că încă îi datora un dans.

— După cină, îi promise el, pe un ton tărăgănat, care nu era al lui, la fel ca acela pe care îl folosise cu Evans şi servitorul.

Apoi, o lăsă lângă un puşti neajutorat, care tocmai ieşea din camera de joc.

Nu era sigur că mergea în direcţia potrivită, dar nu văzuse nicio bibliotecă la parter, iar Dulsworthy ar fi putut la fel de bine să pună cartea în şifonier, în faţă se întindeau un coridor neluminat şi sugestia unor camere private, şi, în timp ce câţiva oameni trecură pe lângă el, strigând o cunoştinţă sau dezbătând dacă simţeau miros de gâscă sau de raţă, Langley dispăru în umbră.

Prima uşă pe care o deschise îl duse într-o cameră atât de întunecată, că trebui să se oprească după prag, ca să se adapteze. Mirosurile amestecate de piele, hârtie şi ceară de albine lăsau impresia unui birou, a unei biblioteci, a unui birou. Rândurile de dreptunghiuri mari, abia vizibile, de pe pereţi, erau probabil ferestre, deşi nu făceau lumină, doar sugerau ceva mai puţin decât beznă completă. Aşteptă ca privirea să i se acomodeze, deşi fără lumânare avea să fie imposibil să caute ceva acolo.

Dincolo de zgomotele de pe scări, clinchetele şi conversaţia oaspeţilor din apropiere, totul din acea cameră era nemişcat. Cu toate acestea, i se făcu pielea de găină, simţind că ceva era în neregulă.

Nu era singur.

După o clipă, începu să distingă formele mobilei şi recunoscu reflexia ferestrelor într-o oglindă aflată deasupra şemineului. Cel mai probabil va găsi o cutie cu chibrituri, dar drumul spre promisiunea luminii era în continuare greu de distins, mai mult ca sigur presărat cu scaune şi mese mici, pe care privirea lui nu le identificase încă. Aşteptă în tăcere.

Cra-cra-cra!

Abia auzi sunetul. Încercă să-şi spună că venise din afara camerei.

Dar după un moment, îl auzi din nou.

De mai aproape. Mai tare.

Cra-cra-cra!

Sunetul semăna oarecum cu cel făcut de o cioară. Sau, mai degrabă, cineva încerca să imite o cioară. Dar de ce? Şi cine?

„A, da. Sigur că da."

— Lady Kingston? şopti el, în întuneric.

— O, slavă Domnului!

Răspunsul veni pe un ton de uşurare, în timp ce o siluetă se grăbi spre el de undeva de lângă şemineu.

— M-am gândit că poate eşti dumneata, dar, la început, n-am găsit un mod să dezvălui cine sunt. Şi ai stat acolo atâta timp! Realizez că e groaznic de întuneric aici, efectul natural al unei nopţi ploioase, şi suntem şi în partea din spate a casei, dar începusem să-mi fac griji că…

Bărbatul îşi întinse mâinile şi îi prinse silueta întunecată de partea de sus a braţelor, înainte ca femeia să intre în el, declanşând un alt scâncet.

— Ăla trebuia să fie… trebuia să fie un sunet de pasăre? întrebă el.

— Da, o coţofană.

Amanda îşi ridică bărbia şi puţina lumină care reuşise să se strecoare în cameră prin fereastră îi licărea în ochi.

— Dar trebuie să recunosc, nu ştiu exact ce sunet scot. După cum ţi-am mai spus, am citit despre ele, aşa că ştiu că, deseori, imită alte zgomote, alte păsări, presupun. Dar nu ştiu care e sunetul pe care îl scot ele în mod natural…

— E mai aspru. Mai ascuţit. Propria lui voce era joasă şi aspră, dar nu-şi făcea speranţe că Amanda avea să înţeleagă subînţelesul. E foarte neplăcut auzului.

De data asta, Langley o simţi ţinându-şi respiraţia, mai degrabă decât să o audă, şi tot corpul ei se tensionă.

— Aha!

— Aţi avut ocazia să vă uitaţi după carte?

Amanda dădu din cap.

— Abia am reuşit să scap de dans.

Langley nu fu surprins de faptul că era o parteneră căutată. Putea să fie destul de fermecătoare. Şi îmbrăcată în acea rochie roşie, chiar şi un gentleman ar fi căutat orice ocazie ca să i tragă mai aproape silueta suplă…

— Nu contează, zise el, dându-i drumul brusc şi îndepărtând-o puţin. Cred că e mai bine să caut eu, şi dumneavoastră să vă întoarceţi la petrecere. Nu vreau ca Dulsworthy să fie suspicios din cauza comportamentului dumneavoastră.

Buzele ei se despărţiră, în timp ce scoase un sunet ce ar fi putut fi un râset.

— Nu s-ar cuveni aşa ceva, nu-i aşa?

— Camera asta e cel mai probabil loc în care să o fi pus? Are salon lângă dormitor?

Deşi Langley n-o mai atingea, o simţi pe contesă încordându-se.

— N-aş avea de unde să ştiu, maior Stanhope. Lordul Dulsworthy şi cu mine nu suntem aşa apropiaţi.

— N-am vrut să sugerez că… începu el.

Dar adevărul era că asta dorise să sugereze. Din motive care se temea că se aflau cu mult dincolo de limitele anchetelor lui obişnuite, voia, avea nevoie, să afle dacă ea şi Dulsworthy chiar aveau de gând să se căsătorească. Dacă erau deja iubiţi.

Nu fusese niciodată atât de tulburat de un dosar vag şi incomplet pe cât îl tulburase cel despre Lady Kingston.

— Unde altundeva ar fi putut s-o pună? întrebă el, încercând să schimbe subiectul.

— Mă gândesc că e posibil s-o fi aruncat în trăsura lui, în drumul spre casă. În ziua aceea am ieşit la plimbare. Sau să i-o fi dat unui servitor, când s-a întors acasă.

„La naiba.” Poate se dezbrăcase prea repede de uniformă.

— Nu-i stă în fire să fie neatent, şopti ea.

Langley era din ce în ce mai convins că modul în care se comporta bărbatul nu era un semn de neatenţie, dar

încă nu ştia ce însemna de fapt.

— Atunci e cel mai probabil să fie în camera asta. Du-te să iei cina, inventează o scuză pentru absenţa ta. Mă duc să aprind o lumânare şi să mă uit în jur…

Uşa se zgudui, ca şi cum ceva căzuse pe ea. Apoi cineva şopti, sau i se păru că şopti, pe o voce ameţită:

— Ce zici de locul ăsta?

Urmă un chicotit feminin, apoi nişte cuvinte mai şoptite, pe un ton care ar fi putut jura că aparţinea femeii pe lângă care trecuse pe scări.

— O, eşti nerăbdător! Dar la etaj… continuă ea.

Langley şi-o imagină trăgându-l pe bărbat după ea, pe coridor, în căutarea unui loc ascuns pentru o aventură, teorie confirmată când uşa se zdruncină din nou, ca şi cum bărbatul se ridicase de pe ea. Langley îndrăzni să respire.

Apoi încuietoarea scoase un sunet şi bărbatul spuse:

— Nu mai am răbdare să găsim un pat decent.

Lady Kingston se retrase în întuneric şi îl prinse de braţ, şoptind frenetic.

— Ce ne facem?

Evident, puteau să se ascundă. Cuplul beat avea să fie prea ocupat ca să observe că mai era cineva în cameră. Bineînţeles, asta va însemna să se ghemuiască cu Lady Kingston în întuneric, la doar câţiva metri depărtare de ce se întâmpla între cei doi. Aşteptând. Auzind… totul.

Lista lucrurilor pe care puteau să le facă un bărbat şi o femeie, chiar şi fără un pat decent, era lungă.

— Sărută-mă, spuse Langley, luând-o în braţe din nou.

Când uşa s-ar deschide, lumina slabă de pe coridor i-ar evidenţia destul pe ei doi, prinşi într-o aparentă îmbrăţişare, cât să convingă cuplul să-şi caute un alt loc pentru aventură. Spera să nu fie destul de vizibili încât el şi Lady Kingston să poată fi identificaţi.

— Poftim? Aflată în braţele lui, contesa se încordă, dar nu se zbătu. Aţi spus…?

— Sărută-mă.

Aproape mârâi ordinul a doua oară, neavând ocazia să-şi explice planul când uşa se deschise.

Pentru prima oară, contesa nu se bâlbâi şi nu puse întrebări. Făcu ce i se spusese.

Lipindu-şi corpul de al lui, Amanda se ridică pe vârfuri şi-şi apropie buzele de… ei bine, de marginea mandibulei lui. Probabil direcţia îi fusese afectată de întuneric. Apoi îşi plimbă buzele moi de-a lungul bărbii care reapăruse în timpul nopţii, ajungând, într-un final, la colţul gurii lui. Ăla era… Dumnezeule! Ăla era vârful limbii ei?

Langley îşi puse o mână pe şoldul ei, ca s-o întoarcă din calea luminii, departe de privirile intruşilor. El nu se temea că va fi recunoscut, dar trebuia să se asigure că nici ea nu va fi recunoscută. Din acel unghi, nimic din ea nu va fi vizibil, decât poate marginea rochiei, iar în semiîntuneric, culoarea nu va fi uşor de identificat.

Dumnezeule, dar rochia ei era la fel de seducătoare la atingere, cât era şi atunci când o privea. Felul în care stratul acela roşu, subţire, cel care promitea să dezvăluie totul privirii nerăbdătoare a unui bărbat, aluneca şi se unduia peste materialul mătăsos de dedesubt, dezvăluindu-i formele sub atingerea lui. Degetele lui se încordară aproape convulsiv pe material, pe pielea de dedesubt. Trebuia să…

Trebuia să preia controlul sărutului. Ascuţimea rece a bijuteriilor de la gâtul ei îi apăsă în palmă, când îşi ridică cealaltă mână pe ceafa ei, lipindu-şi buzele de ale ei, dar ţinându-le pe ale lui închise.

Nici asta nu ajută.

Buzele ei erau în continuare uşor despărţite, încă mătăsoase şi apetisante şi, cu toate că, raţional, Langley ştia că sărutul era o farsă, corpul lui părea să aibă alte idei. Mormăi, o trase mai aproape, îşi înclină capul şi-i acapară gura.

Dorinţa lui nu îl surprinse prea mult. Trecuse mult timp de când fusese cu o femeie, şi încă mai mult de când sărutase una, de când gustase ceva atât de dulce sau se îmbătase cu acele mici scâncete feminine. Înfometat, îşi mişcă buzele peste ale ei, dorind să-şi imprime în minte fiecare element al gurii.

Însă pasiunea ei fu o revelaţie. Modul în care îl revendicase, dar nu se luptase pentru dominaţie, nu duse la nicio ciocnire stângace a nasurilor sau la lovirea dinţilor. Ca şi cum Amanda îşi făcuse deja o hartă mentală a gurii lui şi se plimba pe drumuri cunoscute. Însă pe drum, păru să descopere plăceri noi, genul care o făceau să se aventureze înapoi, spre un loc pe lângă care tocmai trecuse, ca să-l exploreze mai detaliat. Nu se grăbea să ajungă în alte puncte ale călătoriei. Nu exista decât acest sărut, care avea să dureze cât voiau.

„Doar îşi joacă rolul, face ce i-ai cerut”, îl avertiză creierul, care în prezent era cu totul separat de acţiunile sale. „E isteaţă, înţelege care e miza.”

Dar oare el înţelegea?

Auzi un alt chicot de undeva din apropierea uşii. O voce masculină.

— Se pare că locul ăsta e deja ocupat. Haide, iubito!

Un alt zgomot de la clanţă. Beznă completă din nou.

Langley o sărută cu o secundă mai mult, spunându-şi că era necesar să menţină faţada, în caz că se întorcea celălalt cuplu. Însă, într-un final, îşi îndepărtă gura de a ei, se îndreptă şi îşi lăsă braţele în jos. Încercă să-şi controleze respiraţia sacadată, în timp ce se desfăta cu sunetul respiraţiei ei.

— A fost… Langley inspiră din nou, lingându-şi buzele. Îi simţi gustul. Bună treabă, contesă. Nu cred c-au suspectat ceva.

— Veneau aici ca să… ca să…

Aproape o auzi înroşind.

— Da. Se întâmplă şi astfel de lucruri la baluri.

— Serios?

Întrebarea păru sinceră. Oare era posibil ca o văduvă, mai ales una care săruta ca Lady Kingston, să fie atât de inocentă?

— Aşa am auzit, spuse el. Ceva din atmosferă îi încurajează pe oameni să se lase pradă unei atracţii care, în lumina clară a zilei, ar fi neînţeleaptă, chiar interzisă.

— Ah.

Un foşnet din întuneric dezvălui că femeia îşi aranjă rochia. Când Amanda vorbi din nou, Langley auzi ceva ciudat în vocea ei.

— George n-ar fi de acord.

Langley era convins de asta. Şi dacă nu era mai atent decât fusese în seara asta, Dulsworthy avea să se prindă şi să-l tragă la răspundere. Şi, mai rău, generalul Scott îl va certa.

Langley era acolo pentru cartea de coduri. Doar atât.

— Ar trebui să vă întoarceţi la petrecere, doamnă. O să caut singur cartea.

Cum Amanda nu se mişcă şi nu vorbi, adăugă:

— În numele Coroanei, vă mulţumesc pentru ajutor. N-o să vă mai cerem nimic.

Cuvintele sunară absurd de formale, până şi pentru urechile lui.

Contesa probabil încuviinţase. Cerceii de rubin licăriră în lumina slabă care intra pe fereastră. Langley încercă să audă şoapta paşilor ei pe covor, dar următorul lucru pe care îl auzi fu zgomotul încuietorii.

Era singur.

Capitolul 6

Amanda se ghemui în pernă, hotărâtă să ignore bătaia în uşa dormitorului, ce îi răsuna în minte ca un potop de focuri de armă.

Niciodată nu mai băuse trei pahare şi jumătate de vin la un singur eveniment. Ce mai rămăsese dintr-al patrulea se vărsase pentru că Amanda calculase greşit distanţa până la masă.

Nu avea nicio experienţă despre cum urma să se simtă în dimineaţa de după o asemenea distracţie.

O altă bătaie la uşă, de data asta însoţită de un uşor „mamă?” Era vocea lui Jamie.

Reuşi să-şi ridice capul, în ciuda greutăţii excesive.

— Da, dragule? Intră.

Martha nu dăduse încă draperiile la o parte. Astfel, camera era plină de umbre. În lumina cu nuanţe de ocru care trecea prin bucăţile de mătase galbenă, fiul ei mai mare era la fel de palid ca întotdeauna. Băiatul se opri la câţiva paşi de patul ei şi îşi dădu părul negru din ochi.

— Te simţi bine, mamă? E aproape nouă.

Amanda se ridică în şezut şi se şterse la gură cu dosul palmei. În mod normal, la ora asta, ar fi fost în camera de studiu, luând micul dejun cu fiii ei.

— Da, dragule. Da, bineînţeles. Doar că am ajuns acasă destul de târziu, aşa că…

Se simţea de parcă ar fi vorbit cu vată în gură.

— Unchiul George pare destul de bucuros.

Amanda auzi o notă de judecată în vocea lui Jamie, iar băiatul o privi în timp ce vorbea, criticând-o. Bineînţeles, ştia că mama lui stătuse până târziu la balul lordului Dulsworthy. Contesa îl credea capabil să o fi aşteptat.

— E jos, explică Jamie, cu o uşoară iritare. Şi ţi-a adus flori.

Acele cuvinte îi învârtiră gândurile în minte, ceea ce n-o ajută să se simtă mai bine. Noaptea trecută, reuşise să evite o cerere în căsătorie. Dar, dacă George era hotărât, nu va putea să-l evite pentru totdeauna.

— Cât de… drăguţ din partea lui!

— Vrea să ne ducă pe Philip şi pe mine la o plimbare cu trăsura. Bănuiesc că Pip are deja hăţurile în mână. Dar m-am gândit că e mai bine să-ţi cer permisiunea, iar bunica… ei bine, ştii tu…

— Da, ştiu, nu-i place să fie trezită devreme.

Amanda se uită spre fereastră, la lumina care se răsfrângea pe la marginile draperiei şi la pata de cer albastru de dincolo de ele.

— Pare o zi frumoasă, după ploaia de ieri. Tu vrei să mergi la plimbare cu lordul Dulsworthy?

Jamie ridică din umeri, dar, în acelaşi timp, Amanda văzu în ochii lui luminoşi semne că cel puţin o parte din reticenţa lui era falsă. Deşi era mai tăcut şi mai studios

decât fratele lui, nu era indiferent când venea vorba de faetoane înalte şi cai de rasă, chiar dacă erau ai lui George. Poate când era cu băieţii, George le dădea voie cailor să galopeze.

— Du-te cu ei, atunci. Şi spune-i lui Pip că am zis să nu urle decât după ce vă îndepărtaţi de Mayfair, strigă ea după el, înainte să se prăbuşească din nou pe pernă.

Flori, o vizită făcută devreme... Cel puţin George nu insistase să vorbească cu ea.

„Încă."

Martha intră o clipă mai târziu, cu o tavă cu cafea şi pâine prăjită.

— Milady, cum nu v-aţi dus cu lordul Kingston şi stăpânul Philip la etaj, ca de obicei, m-am gândit că poate preferaţi să mâncaţi ceva în cameră.

Puse tava în poala Amandei cu o grijă exagerată, aşa că nimic nu se zdruncină, decât Martha. Mama contesei era oripilată de tendinţa menajerei de a purta conversaţii familiare, iar în acel moment, Amanda avea tendinţa să fie de acord cu mama ei.

— Abia am reuşit să repar gaura din rochie, doamnă. Cred c-aţi avut o noapte aparte.

Expresia Marthei era vicleană.

Dar Amanda nu putea s-o învinovăţească pe fată, deoarece credea că stăpâna ei stătuse până târziu şi băuse prea mult. Doar era adevărat. Ce ar fi spus dacă afla că totul fusese în serviciul unui spion? Un spion care avusese nevoie de ea, de ajutorul Amandei Bartlett. Iar acum, nu mai avea nevoie.

Amanda auzise zvonuri despre cum uitarea s-ar putea găsi pe fundul paharului. Noaptea trecută, la cină, contesa sperase că va reuşi, cel puţin, să-şi estompeze memoria. Acum, însă, singurele dovezi ale lipsei de cumpătare erau gura uscată şi o durere de cap. Altfel, îşi amintea seara foarte limpede.

Când o întrebase unde fusese, George se încruntase dezaprobator, însă încercă să pară că era doar îngrijorare.

Blestematul de Lord Penhurst, când ce mai rămăsese

din al patrulea ei pahar de vin aterizase în poala lui. Înţepătura din sărutul Coţofenei. Nuanţa amăruie a cuvintelor lui de la despărţire. Se terminase mica ei aventură.

*

Cam la o oră după miezul nopţii, în urma unei căutări scurte, dar detaliate, a biroului lui Dulsworthy, Langley se întorsese în Subteran cu mâinile goale.

Acolo era tăcere. Lumina slabă care ieşea pe sub uşa camerei de lucru sugera că înăuntru mai ardea o singură lumânare. Deşi ştia mai bine de atât, deschise uşa, dar găsi camera goală.

Orice era cu adevărat valoros, potrivit efortului de război fusese încuiat de ultima persoană care plecase. Semnele care rămăseseră, cu activitatea în acel spaţiu, precum bucăţi mototolite de hârtie, resturi de la tocuri, cărţi deschise, lăsate cu faţa-n jos, toate îl duceau cu gândul la o sală de curs dezordonată.

Cu o mişcare a braţului, curăţă un spaţiu, se aşeză pe un scaun şi-şi lipi fruntea de masa zgâriată din lemn, rezistând la limită tentaţiei de a-şi lovi capul de suprafaţa rece şi neiertătoare, până când îi venea mintea la cap sau până ce îi ieşea din creier pentru totdeauna.

Peste câteva clipe, uşa se deschise în spatele lui. Nu se sinchisi să se ridice, aşa că întoarse capul, ca să vadă cine intrase.

— N-ai avut noroc? spuse colonelul Millrose, care îl studia din prag.

Langley ştia că se apropia răsăritul, deoarece Millrose era îmbrăcat în hainele lui de vânzător. Deschidea tutungeria devreme, fiindcă clienţii care intrau înăuntru la acea oră, după închiderea localurilor de jocuri de noroc, pe jumătate ameţiţi de la oboseală sau cu totul beţi de la brandy-ul francez ilegal, aveau uneori poveşti interesante.

Singurul răspuns al lui Langley fu să se întoarcă, în poziţia lui anterioară, ascunzându-şi faţa.

— Îmi pare rău să aud asta. Millrose se îndreptă spre masă, trase un scaun peste podea şi se aşeză. Dar mă bucur c-am avut ocazia să vorbesc cu tine personal. Generalul Scott a trimis un mesaj după ce ai plecat.

— A realizat, în sfârşit, că a ales omul greşit pentru treaba asta?

Langley nu era sigur cine ar fi fost omul potrivit. Dar era convins că sarcina ar trebui să ajungă la cineva care nu şi-ar fi dorit un sărut cu contesa la prima ocazie, care avea autocontrolul să nu o mângâie pe fund. Cel mai probabil, Scott îi dăduse misiunea asta ca să-l facă mai umil, ca şi-l înveţe o lecţie. Dar era imposibil ca Scott să fi ghicit că omul care se presupunea că era cel mai bun agent al lui o va dori pe Aman… pe Lady Kingston.

Millrose îi ignoră cuvintele.

— A auzit că cei care l-au răpit pe Hopkins au realizat cine are cartea de coduri. Nu ştiu cum a auzit, e ca şi cum are o reţea secretă vastă şi îşi spionează spionii.

Ar fi trebuit să-l tortureze pe Hopkins ca să afle informaţia. Dar asta nu fu prima îngrijorare care apăru în mintea lui Langley. Se îndreptă şi-l fixă cu privirea pe Billy, care se afla la câţiva metri de el, cu braţele încrucişate peste spătarul scaunului pe care stătea.

— Sper că te referi la Dulsworthy.

— Mă tem că nu.

— Dumnezeule!

Se ridică înainte să realizeze că se mişcase, masa greoaie alunecând în faţă, odată cu mişcarea braţelor, iar scaunul căzu în urma lui.

— Atunci are nevoie de protecţie. Ea şi familia ei.

Neperturbat, Billy îi făcu semn să se calmeze şi să se aşeze la loc. Dar nu putea. Nu dacă… nu când…

— Am pus oameni să păzească conacul, în faţă şi în spate. Aşa că, atât timp cât o să stea înăuntru, o să fie în siguranţă.

— Dar?

Langley pronunţă cuvântul pe care celălalt bărbat nu-l verbalizase.

— Se pare că are planuri să meargă la teatru în seara asta. La Covent Garden. Are o lojă împreună cu prietenii ei, domnul şi doamna Hurst.

Langley îşi petrecu o mână prin păr.

— Aseară a fost la bal, diseară se duce la teatru. În dosar nu zicea… N-ai sugerat chiar tu că femeia asta nu iese din casă?

La naiba, chiar şi ea sugerase asta. „Habar n-ai cât de plictisitoare e viaţa mea”, îi spusese, implorându-l cu ochii aceia de un căprui închis, când insistase să ajute la căutarea cărţii.

Billy ridică din umeri când se ridică de pe scaun şi îşi trecu piciorul peste el, ca să stea alături.

— Aparent, contesa de Kingston a terminat perioada de doliu.

Îşi băgă mâna în buzunarul de la piept şi scoase o hârtie împăturită, pe care o puse pe masă.

— Biletul tău la *Cymbeline.* Ora opt. Am auzit că Kemble e extraordinar în rolul eroului.

Langley blestemă şi lovi scaunul.

— Ce mi se comandă să fac, mai exact? Să caut cartea de coduri? Sau s-o urmăresc pe contesă prin oraş?

*

Cu mult înainte ca orologiul de pe hol să anunţe ora şapte, Amanda era pregătită şi nerăbdătoare să iasă din casa Bartlett. Îşi imagina că aşa se simte o vulpe în timpul vânătorii, alergată şi urmărită afară din bârlogul ei şi din toate ascunzătorile pe care le găsea, până când ceda, pur şi simplu, în faţa câinilor.

Cum nu-şi făcuse alte planuri pentru acea zi, mama avusese timp s-o urmărească dintr-o cameră în alta, punând întrebări despre bal pe vocea aceea ascuţită, care o făcea pe Amanda să se încordeze. Şi, cu fiecare mutare, mama îi comanda sărmanului Lewis să aducă vaza cu florile de la George, într-un mod evident, ca să descopere locul ideal pentru a le etala frumuseţea.

Erau minunate, un aranjament de trandafiri roşii, care reflectau rochia pe care o purtase la bal. Amanda se întrebă dacă fuseseră aleşi cu acel scop şi dacă da, de către cine, deoarece erau slabe şanse ca George să fi făcut legătura. Parfumul lor greoi nu îi alină deloc durerea de cap.

Vizita lordului Dulsworthy de după-amiază fusese minunat de scurtă, cât s-o întrebe de sănătate şi să-i readucă fiii obosiţi şi încălziţi. Dar cererea lui de la plecare, pentru o întâlnire privată cu ea de dimineaţă, „ca să vorbească despre viitorul lui Kingston”, îi făcu palmele să transpire şi gura să se usuce, cum fuseseră când se trezise. Cum ar fi fost dacă ar fi îngenuncheat chiar acolo, ca s-o ceară de soţie?

Cele mai rele însă erau amintirile care îi dădeau târcoale, nedescurajate de câte un junghi ocazional de durere.

Odată, în primul ei sezon, Amanda îi dăduse voie unui crai cunoscut să o ducă pe o terasă izolată şi se prefăcuse că-i credea promisiunile şoptite, sperând că acesta o va învăţa ce bârfeau cucoanele şi cei care erau excluşi din cercul lor nu aveau să afle niciodată. Mama îi descoperise dispariţia înainte să se întâmple ceva şi înainte să fie împărtăşite informaţii reale. În toţi anii mariajului Amandei, cât stătuse în îmbrăţişarea blândă, dar lipsită de pasiune a lui Kingston, refuzase să-şi dea voie să-şi amintească de posibilitatea că poate exista ceva mai mult. Până aseară…

„Sărută-mă”, îi ordonase maiorul Stanhope, şi nu-i luase decât jumătate de clipă ca să înţeleagă de ce: o asemenea poziţie le-ar scuza prezenţa într-o cameră întunecată şi va convinge celălalt cuplu să-i lase în pace.

Ca urmare, Amanda nu credea că va mai cunoaşte pacea din nou. Pentru că îl sărutase cu o înfometare pe care şi-o reprimase, o îngropase adânc, atât de adânc, că aproape uitase de existenţa ei. Dar şi-o amintea acum. Încă tremura în zone ale corpului pe care încerca, în general, să le ignore.

— Amanda, draga mea, te simţi bine?

Rebecca Hurst se aplecă spre ea în trăsură, iar

îngrijorarea i se citea pe trăsăturile delicate.

— Eşti destul de roşie. Charles, deschide o fereastră. Are nevoie de aer proaspăt.

— Sunt destul de bine, mulţumesc, insistă Amanda, însă nu destul de repede cât să-l oprească pe domnul Hurst.

Geamul alunecă în jos şi o briză caldă năvăli în trăsură, cu o aromă puternică de cal.

— Unde mi-am lăsat evantaiul?

Rebecca pipăi scaunul, în jur, până când Amanda întinse o mână.

— Serios, sunt bine. Se pare că îmi tot amintesc jena de aseară, atâta tot.

— Adică vinul vărsat?

Amandei îi veni să râdă, când se gândi la ce i se întâmplase.

— Ce altceva? Domnule Hurst, povesteşte-mi, te rog, despre piesă.

Trebuia să schimbe subiectul şi să le dea tuturor din trăsură ceva la care să se gândească.

Domnul Hurst începu să descrie povestea, care implica o regină rea, un rege păcălit, fiica acestuia, căreia i se nega dreptul de a se căsători cu iubirea ei adevărată, şi doi fii, răpiţi când erau mici şi readuşi, într-un final, la locurile lor de drept, în succesiunea la tron. Amanda încercă să fie atentă şi să nu-şi lase mintea să se plimbe peste diversele răsturnări de situaţie din propria ei viaţă. În ciuda faptului că avusese o copilărie protejată, fata de 19 ani care odată se bucurase de o astfel de ieşire nu fusese deloc pregătită pentru viaţa şi moartea care urmaseră. Dar ce-i lipsise în înţelepciune câştigase în putere. Puterea necesară ca să fie contesă, ca să-şi îngroape soţul, ca să-şi protejeze băieţii. Dacă nu avea inteligenţa să spioneze în numele Coroanei, avea măcar isteţimea necesară ca să-i dejoace planurile lordului Dulsworthy.

— Mă bucur că ai venit, în sfârşit, cu noi, Amanda, spuse Rebecca, în timp ce trăsura se opri aproape de Covent Garden. Începusem să cred că ai decis să-l jeleşti pe

lordul Kingston pentru totdeauna, spuse femeia, mai încet.

Avu graţia să nu pară sceptică, deşi avea toate motivele să fie. Cu toate că de-a lungul anilor, Amanda dezvoltase o afecţiune pentru bărbatul cu care se căsătorise, nu se prefăcuse niciodată că relaţia fusese una bazată pe iubire. Nimeni nu s-ar fi aşteptat la asta de la ea, cu atât mai puţin soţul ei.

— Mama a fost foarte protectoare în ceea ce mă priveşte, spuse contesa, după o clipă.

Prietena ei încuviinţă, cu o expresie atotcunoscătoare în ochi.

— Dacă-mi amintesc bine, doamna West a fost mereu aşa.

Amanda doar zâmbi. Mama încă voia s-o protejeze, să-i ofere doar ce era mai bun, ceea ce însemna cea mai sigură şi mai plictisitoare viaţă posibilă. Dacă afla de implicarea Amandei în afacerea cu cartea de coduri, misiunea secretă şi spionul cel chipeş, probabil ar fi avut palpitaţii.

Din fericire, toate lucrurile alea se terminaseră. Inima mamei era în siguranţă.

Amanda dădu uşor din cap şi se uită în jur, la diversitatea de oameni, rochii, bijuterii şi diademe. O seară la teatru oferea moduri multiple de a-ţi distrage atenţia, şi nu avea să strice toate plăcerile care veneau la pachet cu asta, şi nici buna dispoziţie a prietenilor ei, stând îmbufnată.

Familia Hurst avea nişte locuri excelente, o lojă destul de aproape de scenă, cât Amanda putea să se cufunde în piesă, dar nu atât de aproape, cât să-i fie distrasă atenţia de stratul gros de machiaj purtat de actori sau de saliva care le zbura de pe buze. Aşa cum se zvonise, domnul Kemble era extraordinar ca Posthumus, potenţialul iubit al prinţesei.

Amanda era atât de pierdută în povestea care se desfăşura în faţa ei, încât Rebecca trebui s-o bată de două ori pe genunchi, cu evantaiul, ca să-i distragă atenţia de la scenă.

— Draga mea, îl recunoşti pe domnul de acolo?

Îşi înclină capul spre o lojă aflată în cealaltă parte a teatrului, unde stătea singur un bărbat brunet.

— S-a uitat la tine toată seara.

Nedorind să-i întoarcă favoarea, Amanda aruncă o privire rapidă în direcţia acestuia, prea rapidă ca să fie sigură de ceva.

— Bineînţeles că acum şi-a îndreptat atenţia spre scenă. Probabil ştie că l-am surprins trăgând cu ochiul.

O nuanţă de iritare amuzată se simţi în şoapta Rebeccăi. Amanda se uită din nou. Se uită, dar nu se holbă. De fiecare dată când îşi lăsa privirea să alunece în cealaltă parte a teatrului, o altă parte din el devenea mai clară. Era un bărbat îmbrăcat destul de scandalos, genul de persoană care voia să atragă atenţia la haine. O haină din mătase roz, o vestă cu broderii florale şi un guler atât de înalt şi de rigid, că probabil îi era greu să întoarcă capul. Şi cu o mână pe un lornion.

Cu fiecare privire, simţea o greutate şi mai mare în piept, până când rămase fără aer. Păr şaten, mai închis la culoare decât şi-l imaginase iniţial. Un profil sculptat.

Îşi imagina lucruri. Nu avea cum să fie…

Tocmai atunci, bărbatul se întoarse spre ea şi îşi ridică lornionul la ochi cu o mişcare atât de elegantă, că ar fi putut fi un duce. Nu o salută, nu făcu nicio mişcare din care să reiasă că fusese observat.

„Coţofana.”

Buzele ei îi rostiră numele, însă nu scoaseră aproape niciun sunet.

— Poftim? întrebă Rebecca, aplecându-se spre ea, într-un mod care bloca priveliştea pentru Amanda.

— Oricine ar fi, pare genul plin de el, asta pot să-ţi spun sigur.

Cu o mişcare exagerată, Amanda se îndreptă pe scaun şi nu mai privi în altă parte, decât la scenă.

Dar, sub acea faţadă de indiferenţă, inima îi bătea cu putere în piept şi căldura ameninţa să i se ridice în obraji.

„Nu o să mai avem nevoie de nimic de la

dumneavoastră.”

Atunci ce căuta acolo?

Amanda stătu dreaptă pentru restul piesei, obligându-se să nu arunce nicio privire în direcţia lui. Stătu atât de dreaptă, că domnul Hurst trebui s-o ajute să se ridice când piesa se termină.

— Ţi-a plăcut? întrebă el.

— A fost minunată, răspunse ea, deşi nu mai ştia la ce se uitase.

Din fericire, răspunsul ei fu îndeajuns cât să-l încurajeze pe domnul Hurst să înceapă propria analiză, comparând această versiune cu cele pe care le văzuse în trecut, plângându-se de practica modernă de schimbare a finalurilor la anumite piese. Cel mai mult, jelea pierderile inestimabile, când geniul lui Shakespeare era prezentat în faţa unui public indolent, indiferent, ca mărgăritarele înaintea porcilor. „Prea bogaţi şi prea iubitori de confort”, se plânse el, în timp ce se îndreptau spre trăsură. Cei din jur îi aruncau priviri care variau de la amuzament tolerant la furie.

— Nu mai e ca în trecut, când oamenii de rând se îmbrânceau pentru o poziţie în zona pentru public şi actorii trebuiau să-i fascineze cu fiecare cuvânt, dacă voiau să fie auziţi peste mulţime.

Mulţime. Amanda nu avea să se uite după maiorul Stanhope, nu va încerca să-l distingă în mulţimea de amatori de teatru, care fuseseră eliberaţi în noaptea caldă. Bărbatul avea şi el tot dreptul la distracţie, şi era sigură că Rebecca exagerase când îi spusese c-o observase.

— Chiar şi aşa, plăcut final al sezonului, spuse domnul Hurst, în timp ce-şi ajută mai întâi soţia, şi apoi pe Amanda, să urce în trăsură.

— Aşa e, încuviinţă Amanda, auzindu-l doar pe jumătate.

— Da, în scurt timp, oraşul o să fie gol.

Lumina de la felinar căzu peste faţa Rebeccăi, făcându-i expresia imposibil de citit.

— O să pleci la ţară în curând?

De la moartea lui James, nu părăsise casa Bartlett, fiind incapabilă, sau poate prea capabilă, să se imagineze plimbându-se pe coridoarele nesfârşite de la Foxhaven.

Dar, aşa cum îi amintea mama ei din când în când, Philip avea nevoie de un spaţiu mai mare pentru energia lui, unde să alerge şi să se caţăre şi să călărească, iar aerul curat avea să-i prindă bine lui Jamie. În plus, acesta trebuia să cunoască şi casa strămoşească a conţilor de Kingston. Doar Foxhaven era a lui.

Iar după noaptea trecută, o schimbare de peisaj îi va distrage atenţia de la toată povestea cu cartea şi Langley Stanhope.

Cel mai important însă era că nu credea că George va merge cu ei la ţară, decât dacă era invitat. Şi nu avea de gând să-l invite.

Dar oare o astfel de călătorie nu va fi şi ca o ultimă celebrare? Era posibil să fie ultimele lor săptămâni ca o familie, înainte ca Jamie, şi apoi Philip, să plece la şcoală, la insistenţa tutorelui lor, iar ea… Ea ce? Va ceda la insistenţele mamei ei şi ale lui George? Va deveni, reticentă, Lady Dulsworthy?

Bineînţeles, asta nu însemna că nu-şi va mai vedea fiii niciodată. Vor fi vacanţele de la şcoală, deşi îşi putea imagina deja scrisoarea scrisă de Philip, cu greşeli, deoarece o scrisese în grabă, în care o ruga să-l lase să petreacă acele câteva săptămâni preţioase acasă la un prieten. Şi-l imagina pe Jamie, mai mare, mai slab, mai palid, închizându-se şi mai mult în el însuşi, refuzând să vorbească despre cum se descurca la şcoală, pentru că nu voia s-o îngrijoreze.

Şi, peste toate acestea, se ivea George, ca tatăl lor vitreg, răspunzând afirmativ la scrisoarea lui Philip, fără să-i spună şi ei, sau bătându-l pe Jamie pe umăr şi îndemnându-l să-şi scoată nasul din cărţi. Apoi, mai târziu, aceeaşi mână cărnoasă se odihnea pe umărul ei, şi…

Tremurul care o străbătu îi făcu dinţii să clănţăne.

— Lady Kingston?

Vocea îngrijorată a domnului Hurst o aduse înapoi în

prezent, la interiorul întunecat al trăsurii, pe străzile liniştite din Mayfair, la expresiile uimite de pe feţele prietenilor ei.

— S-a făcut rece, nu vi se pare? întrebă ea, trecându-şi mâna peste braţ.

Pelerina îi alunecase de pe umăr, dezvăluind fâşia îngustă din partea de jos a mânecii şi partea de sus a mănuşii, unde i se făcuse pielea de găină, cu toate că afară era în continuare cald. Apăsător de cald chiar.

— Nu, nu am planuri să merg la ţară vara asta. Băieţii şi cu mine suntem fericiţi în casa Bartlett.

Aceasta apăru la orizont în clipa în care pronunţă cuvintele. Faţada gri, din piatră, care era familiară şi impasibilă, semăna puţin cu o închisoare.

— Atunci trebuie să veniţi să staţi cu noi în Richmond, spuse domnul Hurst.

— Da, încuviinţă Rebecca. O să ieşim la picnicuri lângă râu.

Când trăsura se opri, femeia o luă pe Amanda de mână.

— Ţi-ar prinde bine să ieşi din oraş câteva zile.

— Ai dreptate. Având în vedere vremea minunată de care am avut parte, luna iulie sigur o să fie dogoritoare. Mulţumesc. Mulţumesc pentru seara asta şi pentru… „Pentru că n-ai renunţat”, îşi dori să spună, dar, în schimb, zise: Pentru tot.

Vocea ei era atât de sinceră, că îngrijorarea din privirea Rebeccăi se intensifică.

Din fericire, peste o clipă, un servitor deschise uşa şi aşeză treptele, iar Amanda putu să se dea jos fără să aştepte ajutor din partea domnului Hurst.

— Sper c-aţi avut o seară minunată, milady, spuse Matthews, în timp ce o conducea spre casă.

— Nu dumneata ar fi trebuit să mă aştepţi.

Deşi cele câteva lumânări care mai rămăseseră aprinse nu se putea spune că iluminau holul de la intrare, Amanda văzu cercurile negre de sub ochii majordomului şi liniile de oboseală de pe faţa lui.

— Sunteţi prea bună, doamnă, zise el, făcând o altă

plecăciune. Doamna West a insistat.

Amanda inspiră, încercând să controleze cuvintele care i se ridicau spre buze. Însă câteva evadară, fiind foarte similare cu cele pe care i le spusese şi Rebeccăi Hurst.

— Mama mea poate să fie prea protectoare, domnule Matthews.

Sărmanul majordom nu spuse nimic. Doar întinse o mână, ca să ajute cu hainele.

Amanda îşi dădu jos pelerina, dar apoi nu se îndreptă spre scări.

— Domnule Matthews, spune-i Marthei, te rog, că poate să se retragă. Şi dumneata să faci la fel. O să stau puţin în grădină. Noaptea e prea plăcută ca s-o irosesc.

Ceva licări în ochii majordomului. Poate surprindere. Dar nu dezaprobare.

— Sigur că da, milady, spuse el, apoi împături pelerina şi se îndreptă spre partea din spate a casei, spre zona servitorilor, iar Amanda, spre libertatea limitată oferită de grădina casei Bartlett.

De la ferestrele camerei de zi, studie tufişurile şi viţa-de-vie şi pomii fructiferi care fuseseră plantaţi cu grijă, ca să ascundă zidurile înalte ale grădinii şi poarta. Tot putea să vadă prin ele, până la piatra de neclintit şi metalul rece. Cum reuşise să se convingă că ieşitul în grădină era o scăpare?

Dar era singura scăpare pe care o avea. Întinse ambele braţe, deschise uşile franceze şi ieşi afară, lăsând trena fustei să alunece peste cele trei trepte late care duceau spre aleea din piatră, şerpuind uşor între paturi de flori într-o parte şi alta. În timp ce mergea, îşi plimbă degetele printre florile adormite şi le agită mirosul. Parfumul trandafirilor nu semăna cu cel al florilor de seră trimise de George, dar era îndeajuns cât s-o facă să se gândească la el, la balul dezastruos de noaptea trecută, şi la…

Ce era zgomotul ăla? Casa din spatele ei şi zidurile dintr-o parte şi alta înăbuşeau zgomotele marelui oraş. Mai mult ca sigur că toată lumea din apropierea ei dormea.

Băieţii erau în paturile lor, albinele în stup, păsările în cu…

Ridică privirea şi inima începu să-i bată cu putere, urmărind umbrele de dincolo de poartă.

Nu era singură.

Capitolul 7

La ce se gândea Amanda în timp ce stătea afară şi se uita prin grădină? Orice ar fi fost, Langley se aşteptase ca ea să se întoarcă şi să dispară din nou în casă. Aerul nopţii era umed, totul era învăluit în întuneric, şi era târziu. Femeia ar fi trebuit să fie în pat.

Însă când aceasta deschise uşile, cu o ieşire, sau intrare, dramatică, el nu ştiu ce să simtă.

Pe de o parte, acest entuziasm subit pentru ieşirile în lume avea să provoace multe probleme. Amanda va fi mai greu de păzit, de protejat. Dacă cei care îl capturaseră pe Hopkins reuşeau s-o prindă şi pe Lady Kingston, nu vor ezita să facă orice era necesar ca să scoată informaţii de la ea. Nu vor fi impresionaţi de protestele ei, cum că nu ştia nimic despre conţinutul cărţii de coduri sau locaţia acesteia. Nu vor fi galanţi, cu toate că Amanda era contesă.

Pe de altă parte, îşi petrecuse toată seara privind-o de la depărtare, încercând s-o vadă mai bine.

Acum, putea s-o vadă.

Nu cu o claritate perfectă, nu. Dar destul de bine.

Amanda îşi dăduse jos pelerina şi, în bezna profundă a grădinii, părţile argintii ale rochiei ei străluceau ca razele lunii, mai palide de pe gâtul şi braţele ei. Femeia se mişca cu paşi graţioşi şi uşori printre paturile cu flori. Peste părul ei şaten se aflau nişte pene crem, fixate cu o coroniţă cu diamante, care străluceau în lumina slabă.

Langley îşi băgă o mână în haină, căutând mânerul cu bijuterii al lornionului cu care se jucase toată seara. Billy fusese cel care sugerase deghizarea, cea de crai ale cărui haine şi maniere vor atrage atenţia, făcând ca el să fie

trecut cu vederea.

Iniţial, Langley protestase, până când Fanny spusese, cu un umor rece:

— Credeam că coţofenelor le plac chestiile strălucitoare.

Nevoia de a-şi închide gura, pentru a nu scăpa o serie de epitete, îl împiedică să-l refuze pe Billy.

Dar, aşa cum se dovedi, lornionul fusese bun la mai mult decât distragerea atenţiei curioşilor de la identitatea lui. Cum încă-i lipseau ochelarii, substitutul lor îi fusese de folos să stea cu ochii pe… diverse.

Îşi scoase lornionul din vestă, care era atât de strâmtă, că jură că auzi un mic zgomot odată cu mişcarea. Îl ridică încet la ochi, ca s-o vadă mai bine pe Lady Kingston, apoi se opri.

Ce naiba făcea?

Da, sigur, stătea de pază. Înlocuise un alt soldat, preluând privilegiul de a bântui noaptea pe această alee mirositoare, purtând haine chiar mai puţin confortabile decât cele de servitor, ca să se asigure că Lady Kingston şi familia ei nu păţeau nimic.

Dar ce voia să vadă, mai exact?

Lornionul îi căzu din degetele rămase dintr-odată fără putere. Căzu şi tot căzu, până când ajunse la capătul panglicii de mătase, prinsă de un nasture al vestei, după care se legănă.

Amanda înghiţi în sec, în timp ce păşea, şi privi în întuneric, dincolo de poartă.

„Nu e destul de nesăbuită cât să verifice un zgomot de pe o alee, după miezul nopţii.”

Contesa făcu un pas mai aproape. Doi paşi.

„N-o să ştie niciodată că eşti tu, dacă nu te mişti.”

— Coţofano?

Bărbatul apăru în golul dintre tufişuri, unde se afla poarta îngustă.

— Lady Kingston.

Faţa ei, care fusese apăsată de îngrijorare, se relaxă într-un zâmbet.

— Speram că eşti tu.

„Serios?”

— Mă gândesc că e mai bine să fie un spion decât un hoţ, zise ea.

Langley nu avea de ce să piardă timp corectându-i presupunerile despre spioni. Mai ales despre el. Ar fi trebuit sa îi spună chiar acum de pericolele care o pândeau, ceea ce clar i-ar fi şters expresia satisfăcută de pe faţă. Ba chiar deschise gura, ca să formeze cuvintele.

Doar că, bineînţeles, ea vorbi prima.

— Ai găsit c…?

Amanda îşi muşcă buza, oprindu-se din a spune mai multe, şi, pentru o clipă, nu-şi dădu seama de ce. Apoi îşi aminti c-o rugase să nu pomenească de carte.

— Ai găsit aseară ce căutai?

„Găsise oare?”

Langley o privi din cap până-n picioare. De la distanţa asta, când între ei se aflau doar gardul de fier şi ramurile tufişului, o vedea destul de clar, fără alte ajutoare. Felul în care mătasea argintie a rochiei îi evidenţia silueta înaltă şi suplă, deşi nu era la fel ca rochia roşie de seara trecută, o făcea să arate ca o statuie de marmură, care invita aprecierea cunoscătorilor.

Mai mult ca sigur că un bărbat putea să admire înfăţişarea unei femei, fără urmă de pasiune, nu-i aşa?

Amintirea persistentă a felului în care se simţise când o ţinuse în braţe era cu totul altceva. Nu fusese deloc ca marmura rece şi neclintită.

— Nu, răspunse el aspru. N-am găsit. Am căutat cât de bine am putut în camera aia, fără să atrag atenţia asupra mea. Când am terminat, cina era pe sfârşite şi, cum îmi dădusem jos uniforma de servitor, nu am îndrăznit să mă aventurez şi mai mult în casă.

— Îmi pare rău. Cred c-a fost foarte frustrant.

Bărbatul închise ochii puţin, în faţa frumuseţii ei din prezent, în faţa amintirii de noaptea trecută.

— Da, a fost.

— Dac-aş fi ştiut, ţi-aş fi trimis un bilet în dimineaţa

asta, ca să-ţi spun c-o să fie plecat toată ziua. Mi-a luat băieţii într-o excursie până la ţară. Doar că nu mi-a cerut permisiunea. Nu c-ar avea de ce s-o facă, bineînţeles, din moment ce e tutorele lor. Voiam doar să spun că n-am ştiut dinainte de ieşire, altfel ţi-aş fi spus că locuinţa va fi goală.

Îi luase pe băieţii ei fără să-i ceară voia? Langley îl plăcea pe Dulsworthy din ce în ce mai puţin, cu fiecare conversaţie pe care o avea despre bărbat.

— Mă rog, m-am tot întrebat dacă ai avut succes. Drăguţ din partea ta că mi-ai spus rezultatul misiunii de aseară.

Înainte să spună ultimul cuvânt, Amanda se uită în jur şi îşi coborî vocea undeva mai jos decât o şoaptă, din moment ce deja vorbise încet, deşi nu era nimeni în jur să-i audă.

Langley n-o corectă în privinţa motivului adevărat pentru care era acolo.

— Te-aş invita înăuntru, dar încuietoarea…

Amanda îşi ţuguie buzele, într-un fel de încruntătură amuzată, şi păşi mai aproape, înfăşurându-şi mâinile în jurul uneia din barele de fier. Aproape atingându-l, dar nu tocmai.

— Nu cred c-a mai întors cineva cheia aia în toţi anii de când s-a plantat ceva în grădina asta. Nu era decât rugină, iar dimineaţa următoare, după ce tu ai… şi noi… mă rog, una din menajere a ieşit la…

Cu cealaltă mână, făcu cercuri în aer, ca şi cum încerca să invoce restul explicaţiei din aer.

După mirosul de pe alee, Langley putea să bănuiască faptul că menajera golise gunoiul. Putea şi să bănuiască faptul că nefericita servitoare n-ar fi fost încântată să găsească poarta închisă în mod neaşteptat, împiedicând-o să-şi termine sarcina.

— A găsit jumătate de cheie pe jos, iar restul se pare că era încă în încuietoare. S-a… dezintegrat. Domnul Matthews a chemat un fierar, ca s-o repare, dar o să vină abia marţea viitoare.

— Mai bine.

Vorbea serios. Nu doar pentru că nu era treaba lui să cotrobăie prin grădina lui Lady Kingston, dar şi pentru că, în felul acesta, nimeni altcineva nu mai putea să intre înăuntru.

Dar tonul vocii lui, afectat de oboseală, o luă prin surprindere şi o făcu să dea în spate. La propriu. Contesa îşi îndreptă umerii, dădu drumul metalului rece şi se îndepărtă de poartă. Când vorbi din nou, până şi vocea ei era mai îndepărtată. Genul de ton pe care îl foloseai când vorbeai cu un străin. Ceea ce şi era.

— Ţi-a plăcut piesa din seara asta?

În ciuda reţinerii ei subite, întrebarea era în continuare politicoasă. Se pare că la unele obiceiuri nu putea să renunţe.

— Nu neapărat, răspunse, căci nu distracţia fusese scopul lui. *Cymbeline* nu poate să se hotărască dacă e tragedie sau comedie.

Amanda păru să se gândească pentru o clipă la descrierea lui.

— Mă gândesc că are sens faptul că preferi soluţiile previzibile când vine vorba de distracţii. Cred că sunt destul de rare în domeniul tău.

Langley aproape râse la o explicaţie atât de ridicol de simplă. Şi poate chiar ar fi făcut-o, dacă n-ar fi fost nuanţa de adevăr din ce spusese.

— Trebuie să recunosc, şi mie-mi plac finalurile fericite, spuse ea.

Bineînţeles că-i plăceau. Langley dădu din cap pentru el însuşi, la ideea că avea ceva în comun cu contesa. În afară de ce era evident, şi anume partea fizică, n-ar fi trebuit să existe nimic la ea care să-l atragă. Era vorbăreaţă, veselă, dulce. Tot ce el nu era. Nu avea nicio legătură cu el sau lumea lui.

Sau cel puţin nu avusese, până când Hopkins nu fusese forţat să dea cartea cu coduri unei trecătoare care nu bănuia nimic, iar Langley se implicase în toată situaţia.

Nu avusese, până când nu o sărutase.

— Dar trebuie să fie greu să te bucuri de orice piesă

fără ochelari, îmi pare rău…

Bărbatul ridică o mână, ca să oprească o altă scuză.

— Mă descurc deseori fără ei.

— Serios? Amanda îşi înclină capul într-o parte, studiindu-l. Mă gândesc că nu se potrivesc cu anumite… deghizări.

Pronunţă cuvântul cu aceeaşi inflexiune pe care o dăduse mai devreme cuvântului „misiune”

Langley îi răspunse încuviinţând. Nu plănuise s-o invite să-l analizeze şi nu avea să se bucure de privirea ei, care se plimba peste trăsăturile lui, ca o atingere delicată, curioasă.

— Îmi cer scuze că te-am deranjat, Lady Kingston. O să mă retrag şi o să te las să te bucuri de plăcerile din grădina dumitale.

Femeia se uită peste umăr, fermecându-l, pentru moment, cu privirea ei caldă şi întunecată.

— Nu, o să mă retrag. Nu vin aici decât ca să-mi limpezesc mintea. Deşi nu ştiu dacă mă ajută, adăugă ea, cu un râs autocritic, întorcându-se din nou spre el, fără să-i întâlnească privirea. Sunt obosită. Nu sunt obişnuită să stau trează atât de târziu. Au trecut mulţi ani de când am ieşit două seri la rând. Mulţi ani au fost acaparaţi de boala soţului meu, de perioada de doliu şi de copiii mei…

— O viaţă liniştită nu e mereu ceva ce trebuie regretat, spuse el, evitând în mod special cuvântul pe care Amanda îl folosise noaptea trecută.

„Plictisitor” nu era acelaşi lucru cu „liniştit”, nu-i aşa? De parcă avea experienţă cu oricare dintre ele.

— În plus, sunt sigur că, atunci când ai de crescut doi băieţi, o viaţă liniştită e rareori o opţiune, continuă el.

Un mic râset, crispat şi sceptic, se ridică din pieptul Amandei.

— Ai fi surprins, zise ea, apoi îşi ţinu respiraţia, ca şi cum o durere subită o înjunghiase. Iar în scurt timp, o să fie şi mai linişte…

Aceste cuvinte le spuse aproape în întregime pentru ea însăşi.

Într-un final, Amanda îşi ridică privirea şi, cu un efort evident, reuşi să etaleze un zâmbet plin de tristeţe.

— Tocmai mi-am amintit că lordul Dulsworthy o să iasă din nou din casă mâine dimineaţă. O să vină în vizită aici la ora zece, ca să discutăm despre intenţia lui de a-l trimite pe Jamie, lordul Kingston, la şcoală.

— Intenţia lui? repetă Langley, fără să vrea.

— Educaţia unui tânăr nobil nu este ceva care să fie lăsat în mâinile unei femei, maior Stanhope, spuse ea.

Langley îşi dădu seama, după modul în care contesa pronunţase cuvintele, că acestea nu-i aparţineau. Cine-i spusese aşa ceva? Soţul ei defunct? Dulsworthy?

Situaţia nu era ceva cu care să-şi bată capul. Trebuia să se gândească bine la informaţia că Dulsworthy avea să fie plecat de acasă. Trebuia să se gândească la misiunea lui.

Şi o făcea. Doar că nu într-un mod în care cineva, inclusiv generalul Scott, ar fi putut anticipa că o va face când îi dăduse misiunea.

Pe de altă parte, Langley avea două misiuni. Şi nu câştigase titlul de cel mai bun agent al lui Scott făcând doar ce se aştepta lumea.

— Mulţumesc, doamnă. O să fac tot ce pot ca să profit de ocazie.

Făcu o plecăciune, ca şi cum s-ar fi pregătit să plece, deşi, cum tocmai îl înlocuise pe celălalt gardian, nu avea să se ducă nicăieri.

Aşa cum sperase, Amanda repetă şi ea gestul, făcând o plecăciune. Apoi, puse din nou o mână pe bara de fier, aşa cum Langley nici nu îndrăznise să spere. Ca şi cum se întindea după mâna lui. Ca şi cum se întindea după el.

Langley avea o postură încordată. Nu se simţise niciodată mai mult ca un soldat decât în clipa nesfârşită când mâna ei alunecă pe lângă corp.

— Noapte bună, maior Stanhope!

Oare îşi imaginase Langley, sau oboseala din vocea ei era presărată acum cu dezamăgire?

— Noapte bună, Lady Kingston!

Bărbatul se ascunse din nou în umbra tufişului şi, de acolo, o privi întorcându-se în casa întunecată.

*

Amanda se trezi la ora obişnuită în dimineaţa următoare şi nu scânci când auzi vocea ascuţită a Marthei sau lumina care se strecura prin perdele, cu toate că somnul ei fusese plin cu vise întunecate.

Descoperise că visele aveau rareori importanţă dimineaţa. Îi alunecau printre degete ca apa. Şi, cum multe dintre visele ei de noaptea trecută – sau poate că fusese un singur coşmar continuu – se terminaseră cu sosirea lui George, care o anunţa că nu era potrivită să se ocupe de Jamie şi de Philip, nu-şi dorea să pună cap la cap fragmentele neclare în ceva asemănător unei amintiri.

În schimb, Amanda se ridică din pat, se îmbrăcă şi se duse în camera de studiu, ca să ia micul dejun cu fiii ei, ca de obicei.

Camera de la etaj nu era foarte mare, dar era foarte luminată, datorită ferestrelor înalte care se aflau pe toate cele trei părţi. Mobila pe care o păstrase era în mod deliberat simplă: rafturi, scaune de lemn şi o masă aproape prea mare pentru spaţiu. Deja părţile de jos ale scaunelor purtau semnele picioarelor neobosite, iar masa purta cicatricile bricegelor şi cernelii vărsate. Acele semne ale elevilor îi aduseră un zâmbet dulce pe buze.

De o parte şi de alta a scării, pe peretele fără ferestre, se aflau două uşi. Amanda bătu uşor la cea din dreapta ei.

— Jamie? Philip? Sunteţi pregătiţi să vă începeţi ziua?

Altcândva, băieţii s-ar fi trezit înaintea ei, masa ar fi fost acoperită cu soldaţi de jucărie împrăştiaţi, unii luptându-se, în timp ce aşteptau cu nerăbdare micul dejun şi pe ea. Dar acum creşteau şi erau mai puţin nerăbdători să se bucure de compania mamei lor. Jamie, mai ales, ar fi preferat să nu se trezească la prima oră şi amândoi îi spuseseră că nu trebuia să deschidă uşa înainte să fie amândoi îmbrăcaţi.

Aşa că Amanda se aşeză la masă, trasă cu degetul litera P care fusese scrijelită pe ea, şi aşteptă în linişte.

Era prea linişte.

Peste o clipă, se ridică din nou în picioare, îndreptând nişte cărţi de pe un raft, după care traversă camera spre a doua uşă, care dădea spre o cameră aproape prea îngustă pentru patul şi chiuveta dinăuntru. O doică stătuse acolo când băieţii erau mici, şi, în circumstanţe mai normale, acolo ar fi stat o guvernantă. Amanda o folosea pe post de depozit.

Când ieşi, cu două hărţi rulate şi o cutie cu forme geometrice, Lewis tocmai intra în cameră cu tava cu micul dejun.

— Bună dimineaţa, milady. Nu v-am văzut.

Puse tava pe masă, execută o plecăciune scurtă, iar apoi se grăbi ca să-i ia greutatea din mâini.

— Bună dimineaţa, Lewis, spuse ea, în timp ce-şi dădu la o parte o şuviţă rebelă, apoi se şterse de praf pe mâini.

— Nu trebuie decât să-mi spuneţi, milady, şi o să aranjez camera aia.

— Nu merită efortul, răspunse ea, luând loc, în timp ce Lewis îi turna cafea. Dacă ar fi curată şi organizată, e posibil să nu mai găsesc nimic, niciodată.

Lewis îndrăzni să zâmbească.

— Sigur, milady. Mai doriţi şi altceva?

— Nu, mulţumesc.

Bărbatul făcu o plecăciune, dar, cu toate acestea, se opri înainte să coboare, ca să bată mai tare la uşa băieţilor.

— Micul dejun, Lord Kingston, stăpâne Philip. Mama dumneavoastră vă aşteaptă.

Amanda încă avu timp să-şi pună unt pe pâinea prăjită şi să o mănânce, să taie ouăle şi să înceapă a doua ceaşcă de cafea, înainte ca cele două feţe somnoroase să i se alăture la masă. Philip fu primul, declarând că era înfometat, ca întotdeauna, şi apoi veni Jamie, căscând în timp ce-şi dădu părul din ochi.

— Bună dimineaţa, spuse ea, fără să-şi forţeze voioşia.

Chiar era fericită să-şi vadă băieţii, cu toate că spaima conversaţiei care urma cu George atârna deasupra ei ca un nor.

— Suntem în pericol să rămânem în urmă cu lecţiile, băieţi. Mă tem că azi o să staţi cu nasul în cărţi.

Se opri, ca să ia o gură de cafea şi să se pregătească, nu ca să facă faţă mormăielilor lor, ci ca să spună ce voia să spună.

— Dar, mai întâi, am o întrebare.

Jamie şi Philip se întoarseră spre ea. Ochii lui Jamie erau negri, ca ai ei, iar ai lui Philip erau ca ai tatălui lor. Ambele priviri erau luminate de curiozitate, în ciuda aerului general de somnolenţă. Erau nişte băieţi buni şi se transformau în bărbaţi buni. Amanda nu putea să se aştepte să fie lângă ei mereu. Poate chiar vor dori să plece la şcoală. Oricum, meritau să aibă un cuvânt de spus asupra viitorului lor, în ce priveşte planurile pe care lordul Dulsworthy le avea pentru ei.

— Mai târziu, unchiul vostru George o să vină în vizită, ca să discute ceva important cu mine.

Îi vizita destul de des, încât vizita să nu fie ceva ieşit din comun. Philip, cu toate că în mod normal era optimist, se întoarse la micul dejun, în timp ce aştepta să audă restul. Era evident că decisese că erau slabe şanse ca oferta să fie o altă plimbare cu un faeton. Jamie, însă o fixă cu privirea. Doar puţin, dar îndeajuns cât s-o facă pe Amanda să bănuiască că băiatul suspecta ceva.

Privirea aceea fu îndeajuns ca să-i înmoaie determinarea.

— Aşa că mă întrebam dacă aţi prefera să începeţi dimineaţa cu desen, arătă ea, spre cutia cu forme. Sau să lăsăm lecţia asta până după vizită, şi să începem cu geografia?

Puse mâna pe hărţile rulate, sperând să-şi acopere tremurul.

— Geografie, spuse Philip, cu gura plină de terci.

În general îi lipsea răbdarea pentru desenat.

— Cum crezi tu că e mai bine, mamă, spuse Jamie,

privirea lui fermă şi plină de încredere oferind şi mai mult sens cuvintelor.

Cel puţin asta alesese Amanda să creadă.

— Foarte bine, geografie să fie, spuse ea, ridicându-se să pună cutia într-o parte şi să elibereze camera, ca să desfăşoare una din hărţi. Terminaţi micul dejun şi o să începem.

Peste nici două ore, Amanda îi lăsă pe băieţi cu un proiect, să schiţeze fluviile importante din Europa şi Asia, şi coborî, ca să se împrospăteze înainte de întâlnire. Voia să pară relaxată şi stăpână pe sine, nu afectată şi puţin rigidă. Şi nu voia nici să întârzie.

Deja stabilise ca lordul Dulsworthy să fie condus în bibliotecă, nu în salon. Avea să-l întâmpine de pe scaunul din spatele biroului soţului ei defunct, ca să-i reamintească de autoritatea pe care o avea în continuare, ca mamă a băieţilor şi contesă de Kingston.

Deschise uşa bibliotecii şi o găsi pe mama ei.

Majoritatea dimineţilor, la ora asta, femeia era în continuare în pat, bându-şi ciocolata, citind corespondenţa şi ziarul şi organizând cu meticulozitate viaţa fiicei ei.

Acum însă, stătea în bibliotecă, plimbându-şi un deget peste cotoarele unui rând de cărţi, căutând un volum despre agricultură şi administrarea moşiei, asta dacă proiectul de curăţenie al lui Matthews, din urmă cu câteva zile, nu rezultase într-o reorganizare completă a rafturilor.

— Mamă, ce surpriză!

Femeia se întoarse rapid, făcând ochii mari. Mâna care i se plimbase peste raft îi coborî la piept.

— Dumnezeule, Amanda, ce m-ai speriat! Nu te-am auzit intrând. Dacă Amanda n-ar fi ştiut simţul strict de decenţă al mamei ei, ar fi bănuit că aceasta se gândise, la un moment dat, la o carieră pe scenă. Însă nu pe scena din Londra. Poate cu o trupă care călătorea prin sate şi oraşe din ţară, unde aşteptările publicului legate de talentul actorilor erau mult mai modeste.

— Cred c-ai auzit deja că lordul Dulsworthy o să vină în orice moment şi am aranjat să fie adus aici.

— Serios?

Mama se prefăcu că alege o carte şi traversă camera după ea. Pentru o clipă, Amanda îşi dădu voie să spere că femeia avea să iasă.

— Mă gândesc că e o cameră destul de confortabilă pentru a primi invitaţi, spuse ea, aşezându-se pe canapeaua aflată aproape de intrarea în cameră şi care făcea parte dintr-o grupare de piese de mobilă mai moi şi mai confortabile, plasate acolo ca să echilibreze biroul enorm din mahon aflat în celălalt capăt.

— Nu primesc invitaţi, mamă. Vine ca să vorbim despre băieţi.

— A. Dezamăgirea scăpără în ochii mamei. Nu e nimic altceva de discutat? De la bal, adică.

— Nu.

Femeia se ridică din nou.

— Când tatăl tău a murit, nu aveam de gând să mă recăsătoresc. Dar, după o perioadă, au apărut oferte.

Amanda fu şocată de revelaţie. Îşi pusese deseori întrebări despre asta, dar nu ştiuse niciodată sigur.

— Nu am vrut să par indecentă în graba mea. Aşa că am aşteptat. Prea mult, se pare. Mi-ar plăcea ca tu… Se opri şi dădu din cap. N-o să fiu mereu aici ca să te protejez, draga mea.

— Să mă protejezi de ce anume, mamă?

— De lume, răspunse ea cu un râset autoironic. Aşa cum vrei şi tu să-ţi protejezi fiii.

Amanda se încordă la auzul comparaţiei.

— Când erai copil, şi apoi adolescentă, erai ca Philip. Impulsivă, pasionată de senzaţii tari, continuă ea, cu afecţiune. Dar o lady nu trebuie să…

Amanda ştia foarte bine lista de lucruri pe care o doamnă nu trebuia să le facă. Din fericire, mama fu întreruptă de vocile de pe hol. Venise George.

— Ar trebui să plec, insistă mama. Nu vreau să deranjez.

— Nu-ţi uita cartea.

Amanda arătă spre o masă cu picioarele curbate,

blatul fiind acoperit aproape în întregime de volumul pus acolo de mama ei.

— O să… o să mă întorc mai târziu după ea.

Apoi Lewis deschise uşa, iar George intră, salutând-o pe mamă, în timp aceasta se strecură pe lângă el, ieşind din bibliotecă. Amanda nu avu timp să traverseze camera şi să se aşeze în spatele biroului, aşa cum plănuise. Nu avu de ales, decât să zâmbească şi să-l invite să ia loc pe canapeaua proaspăt eliberată de mama ei, în timp ce ea se aşează pe marginea unui scaun din apropiere.

— Presupun că ăsta e un loc bun pentru o conversaţie despre educaţie, spuse George, luând loc şi uitându-se în jur.

Cu o mişcare leneşă, aproape posesivă, luă volumul abandonat de mama ei şi ridică o sprânceană când citi titlul, ceva legat de asanarea terenurilor în vederea cultivării. Amanda era aproape sigură de asta, având în vedere raftul de pe care fusese luată cartea. George o puse apoi înapoi de unde o luase, făcând masa delicată să se cutremure sub greutatea ei.

— Da, încuviinţă ea.

Regretă instant că nu-l pusese să urce patru etaje, până la camera de studiu, şi să stea pe un scaun neiertător din lemn.

— Deşi educaţia unui băiat înseamnă mult mai mult decât cărţi, doamnă.

Bărbatul îşi ridică privirea spre ea în timp ce vorbi, iar Amanda o coborî spre mâinile sale, care se aflau în poală.

— Dar nu m-aş aştepta ca o doamnă să înţeleagă asta.

Degetele interconectate se strânseră într-un nod dureros.

— Milord, te asigur că sunt capabilă să înţeleg foarte multe lucruri, mai ales când e vorba de fiii mei.

— Atunci sigur ştii că tânărului Kingston o să-i fie bine la Harrow, aşa cum ne-a fost şi tatălui său, şi mie. O să-l transforme, o să devină bărbat. Trebuie să devină dur.

Amanda începu să protesteze că nu voia ca Jamie să

fie dur. Duritatea era pentru pielea pantofilor vechi şi capetele lemnoase de la sparanghel. Dar George gândea doar în termeni absoluţi, în alternative dezolante, iar ea nu avea să stea şi să-l asculte cum îi lua în derâdere fiul pentru că era moale.

— Am o propunere, spuse ea, în schimb. O alternativă la trimiterea lui Jamie singur la şcoală în septembrie.

George alunecă pe pernele de mătase ale canapelei, până când ajunse aproape de capătul cel mai apropiat de unde era ea.

— Şi eu am o propunere, Lady Kingston… Amanda, dacă se poate.

Întinse mâna după a ei, dar tânăra nu reuşi să-şi desfacă degetele.

— Spune da şi, pe viitor, o să-ţi ascult bucuros dorinţele despre fiii tăi.

Iniţial, i se păru că tărăboiul pe care îl auzi era pulsul ei, ritmul stabil provocat de „la naiba, la naiba, la naiba”, care îi alerga prin minte. Cererea stângace în căsătorie, făcută de George, nu o surprinse. Dar oferta lui în ceea ce-i privea pe Jamie şi Philip? Nu putea să gândească clar, nu ştia ce ar trebui să-i răspundă. De ce trebuia ca faptul că voia să-şi ţină copiii aproape să implice să renunţe la corpul şi sufletul ei?

— Îmi cer scuze, Lady Kingston.

Lewis era la uşă, făcând o plecăciune mai adâncă decât de obicei, şi când se îndreptă, obrajii îi erau rozii, de la jenă.

— Acest domn a insistat să vă întâlniţi imediat cu el. I-am spus că sunteţi ocupată cu lordul Dulsworthy, dar el…

— Fă-ţi treaba, băiete, mormăi George, frustrarea lui evidentă ridicându-l de pe scaun.

Amanda se ridică şi ea.

Apoi o altă voce se strecură în cameră, deasupra celorlalte.

— Îmi cer scuze, milady.

Amanda se uită dincolo de Lewis, căutând sursa vocii.

Iniţial, crezu că întreruperea era o plăsmuire a

imaginaţiei ei, o parte din încercarea fragilă a creierului ei de a o împiedica să-i răspundă lui George. Se simţea ameţită.

Dar, în următorul moment, un bărbat trecu de Lewis şi intră în cameră, schiţând o plecăciune demnă de un domn, dar nu prea elegantă. Şi hainele lui erau tipice unui gentleman, însă nu ale unuia bogat sau în pas cu moda. Haină albastră, pantaloni bufanţi, materialul apretat, ghetele lustruite. Nu erau nici haine de vânzător, nici de cuceritor ieşit în oraş.

„Coţofana”

Nu-i pronunţă numele cu voce tare. Buzele îi deveniră, dintr-odată, uscate şi respiraţia, sacadată.

— Mă gândeam, ca profesor al băieţilor, că ar fi bine să particip şi eu la această conversaţie.

„P… p… p…”

Amanda nu reuşi să proceseze cuvântul. Nu acelaşi lucru se putu spune şi despre George.

— Profesor? exclamă acesta, întorcându-se spre el. Ce înseamnă asta?

— El e domnul…

Amanda se bâlbâi, parţial pentru că nu ştia ce nume să folosească. Coţofana folosea un nou alias la fiecare deghizare nouă?

Însă de vină era şi faptul că nu mai părea să aibă control asupra gândurilor ei. Purta ochelari. Probabil ca să fie în ton cu rolul de profesor, deşi nimeni nu s-ar fi gândit să-l descrie ca fiind studios. Ochelarii cu ramă de oţel n-ar fi trebuit să-l facă mai chipeş, şi cu toate acestea…

Contesa îşi linse buzele.

— Domnul…

— Stanhope, milord, răspunse bărbatul rapid, salutându-l pe George, apoi apropiindu-se de el, cu mâna întinsă.

Spre surprinderea ei, lordul Dulsworthy dădu mâna cu el. Deşi nu fu încântat de gest, nu fu dezamăgit de forţa strânsorii celuilalt bărbat.

— Să-nţeleg că nu eşti preot, spuse George,

satisfăcut, în timp ce-l analiza din cap până-n picioare.

Nu observase că îl ignorase pe acelaşi bărbat, când se prezentase ca fiind vânzătorul de la librărie în urmă cu mai puţin de o săptămână.

— Slavă Domnului!

Maiorul Stanhope reuşi să schiţeze un zâmbet, ca răspuns la ceea ce presupusese a fi o tentativă de umor din partea lui George.

— Tata s-a gândit să mă alătur bisericii, milord, spuse el, legănându-se pe picioare şi prinzându-şi mâinile la spate. Am fost educat pentru asta, am fost la cursurile necesare de la Oxford. Dar e un viitor nesigur, fără promovare, aşa cum ştiţi. Şi am descoperit că îmi place privilegiul de a modela minţi tinere.

Amanda se trezi încuviinţând la auzul poveştii, ca şi cum confirma ceva ce ştia deja. Doar că îi reaminti şi toate lucrurile pe care nu le ştia: Cine era el? De unde venise? De ce se afla în casa ei?

— Deci tu l-ai angajat, spuse George, întorcându-se spre ea şi vocea lui fiind plină de dezaprobare.

— Lord Dulsworthy, ţi-ai spus foarte clar părerea despre educaţia băieţilor, dar mă tem că nu sunt pregătiţi pentru şcolile noastre publice excepţionale.

— Instruirea lor a fost destul de neregulată, încuviinţă el.

Comentariul era îndreptat spre maiorul Stanhope, însă îi aruncă o privire tăioasă Amandei.

— Tocmai de asta l-am şi angajat pe domnul Stanhope. Ca să remedieze orice probleme va găsi. Ca să ne ofere părerea lui profesională despre abilităţile lor şi cea mai bună direcţie pentru viitorul lor educaţional.

Maiorul Stanhope încuviinţă la auzul explicaţiei. Faţa lui George se înroşea din ce în ce mai mult, cu fiecare cuvânt pe care îl spunea Amanda.

Cei doi bărbaţi stăteau destul de aproape acum şi era imposibil să nu-i compare, deşi o astfel de comparaţie era imprudentă pentru ea.

Lordul Dulsworthy i se păruse mereu ca o schiţă

animată a englezului ideal, mai puţin haina de tweed. Nu era urât şi, cu toate că se apropia de cincizeci de ani, nu-şi pierduse părul blond nisipiu. Lăţimea pieptului său era dovada faptului că în tinereţe, făcuse sport, trăsese cu arma, vânase călare, făcuse box şi scrimă. Dacă o parte din pieptul acela puternic începuse să se cam lase de-a lungul anilor, croitorul lui era atent să nu evidenţieze acest fapt.

Prin contrast, maiorul Stanhope era suplu, bine lucrat. Dacă îndrăznea să-şi pună mâna pe umărul lui, ştia că nu o să dea de haina lui căptuşită. Bărbatul nu avea încă patruzeci de ani, deşi era mai aproape de această vârstă decât ea. În curând, faţa lui va purta ridurile unui bărbat care trăise viaţa din plin. Părul lui şaten închis era puţin mai lung decât era la modă. Bănuia că aşa îi era mai uşor să-l aranjeze, pentru diversele sale deghizări.

Apoi, mai erau ochelarii. Erau… ei bine, i se potriveau. Nu ştia un alt mod prin care să descrie asta. Amanda înţelegea acum de ce bărbatul nu-i purta mereu, deoarece aduceau o anumită distincţie unei feţe deja distinse. Contesa simţea că-l vede pe el, pe adevăratul maior Stanhope, pentru prima oară.

Şi când Stanhope îşi îndreptă privirea spre ea, ştiu că şi el o vedea cu claritate.

Înghiţi în sec.

— Şi cât o să dureze evaluarea asta profesională? întrebă George.

Maiorul Stanhope încuviinţă din nou, de data asta în direcţia ei.

— Având în vedere că situaţia este despre fiii lui Lady Kingston, deoarece ea m-a angajat şi asta este casa dumneaei, până când tânărul Lord Kingston o să devină major, trebuie s-o las pe dânsa să răspundă. Sunt cu totul la dispoziţia contesei.

Discursul fu foarte decent şi politicos, însă, cu toate acestea, Amanda nu se miră că George se foi şi făcu un pas aproape imperceptibil în spate, îndepărtându-se de maiorul Stanhope.

— Deci ai de gând să locuieşti aici?

O parte din împunsătură îi dispăruse din voce.

— Sigur că da, milord.

Amanda spera că ăsta era răspunsul corect.

— Le-am pus deja pe servitoare să pregătească o cameră de la etaj, minţi ea.

— Sunt sigur c-o să stau foarte confortabil acolo, spuse maiorul Stanhope.

George pufni, sceptic, iar Amanda fu la un pas să îl imite.

În mintea ei, îşi imagină camera înghesuită şi plină de praf, de lângă camera de studiu. Patul îngust. Până şi un soldat ar fugi când ar vedea o astfel de cameră.

Dar nu era treaba ei să-şi imagineze paturi alternative în care ar putea să stea acest bărbat.

— Vrei să mergem la etaj, ca faci cunoştinţă cu elevii dumitale, domnule Stanhope? întrebă ea, întorcându-se spre uşă.

Lordul Dulsworthy avea alte idei.

— Amanda, conversaţia noastră nu s-a terminat.

Cum îndrăznea să i se adreseze atât de familiar de faţă cu o altă persoană, să se poarte de parcă Amanda era deschisă acestui lucru, să lase impresia că cererea lui în căsătorie fusese deja acceptată? Pentru prima oară în toţi anii de când îl cunoscuse, simţi o mâncărime în palmă, să-i dea una, şi poate chiar ar fi făcut asta, dacă în acea clipă n-ar fi văzut pumnul încleştat al maiorului Stanhope, care atârna lejer într-o parte a corpului.

Contesa dădu din cap, atât amuzantă, cât şi uimită de posturile celor doi bărbaţi. Ce îl apucase pe lordul Dulsworthy? Şi de ce-i păsa maiorului Stanhope? Erau mai răi decât Jamie şi Philip, când se pregăteau să se ia la bătaie.

— Sunt sigură că restul lucrurilor care trebuiau discutate pot fi amânate până când domnul Stanhope va avea ceva de raportat, spuse ea. O zi bună, milord!

Nu aşteptă să vadă cum accepta bărbatul respingerea pe care tocmai o primise. Ieşi pe uşă şi se îndreptă spre scări, sperând că era urmată de Coţofană.

Capitolul 8

Langley fu impresionat... deşi nu prea se bucura că se lăsase impresionat...

Ei bine, era mai înţelept să fie reticent când venea vorba de Lady Kingston... Dădu din cap, apoi îşi îndreptă ochelarii. Dumnezeule! Gândurile riscau să-i devină la fel de fragmentate şi întortocheate ca ale ei.

Însă observă că Amanda bătea câmpii mai puţin când vorbea cu Dulsworthy. În mod ciudat, avea dubii că era un semn al confortului ei în prezenţa acestuia. Contesa se comportase bine în bibliotecă şi reuşise să-i ţină piept cu aplomb lordului. Dar, indiferent cum s-ar fi numit ce îi inspira Dulsworthy, nu era încredere.

Iar apoi, Langley începuse să se întrebe ce însemna faptul că Amanda era dispusă să vorbească aşa liber, să fie ea însăşi, în prezenţa lui...

— O să poţi să foloseşti toate cărţile din bibliotecă, domnule Stanhope, spuse ea, vocea ei răsunând uşor când traversă holul cu tavan înalt şi marmură. Fii bun şi urmează-mă sus...

Bărbatul făcu aşa cum i se ceru, grăbindu-se s-o prindă din urmă, deoarece contesa părea să se grăbească. Dulsworthy mormăi când Langley aproape că intră în el, celălalt bărbat îndreptându-se ferm, chiar furios, spre uşă. Un servitor, acelaşi care îl primise pe Langley în urmă cu câteva zile, îl conduse pe Dulsworthy afară, iar Langley ar fi putut să jure că observase o urmă de zâmbet pe faţa servitorului.

Acum, Langley trebuia să urce în grabă scările, deoarece Lady Kingston ajunsese deja la un colţ de coridor şi spunea ceva ce nu înţelegea despre sufrageria de la primul etaj.

— Camerele familiei sunt la etajele doi şi trei, explică ea, când ajunseră sus, dar nu se opri.

Bărbatul era în continuare cu un pas sau doi în urma ei, destul cât să aibă ocazia să o privească, fără să fie observat. Fără ochelari, fusese încrezător în evaluarea pe care o făcuse frumuseţii ei, dar la fel de convins că Amanda beneficiase de efectul înceţoşat al miopiei lui, ca majoritatea lucrurilor şi oamenilor.

Acum, însă, văzu că Amanda nu avea nevoie de un asemenea ajutor. Pielea ei era impecabilă, iar trăsăturile la fel de delicate, precum i se păruseră iniţial. De dimineaţă, contesa îşi prinsese părul şaten auriu într-un stil undeva între lejeritatea primei lor întâlniri şi aranjamentul elegant al nopţii trecute. Greutatea buclelor ca mierea îi dădea o formă apetisantă bărbiei. Îi plăcea.

Rochia ei, cu dungi albastre şi crem, se legăna ca un clopot. În timp ce urca treptele, maiorul se grăbi şi micşoră distanţa dintre ei, aşteptându-se la o privire mustrătoare, întrebătoare, din ochii ei negri, sau la o năvală de întrebări de pe buzele ei.

Nu primi nimic, nici măcar o privire, în timp ce ea continua să spună, pe un ton care nu părea să fie al ei, genul de discurs exersat despre arhitectură şi tablouri la care s-ar fi aşteptat de la menajera unei case impunătoare de la ţară, care primea deseori sarcina de a prezenta locul vizitatorilor, sperând la o mică plată la finalul turului.

Când ajunseră la capătul scărilor, la etajul patru, o parte din grandoarea casei dispăru. Treptele erau mai înguste, fără covoare, abrupte. Şi nu dădeau spre un palier, ci direct în camera de studiu, un spaţiu cu puţin mobilier, dar foarte luminos.

La masa mare stăteau doi băieţi, pe care îi văzuse doar cu coada ochiului la prima lui vizită în casa Bartlett. Unul era brunet, celălalt blond. Amândoi erau aplecaţi peste un proiect comun, întins în faţa lor.

— Vopsea albastră, te rog, spuse cel cu părul închis la culoare.

— O folosesc eu. Ia-o pe cea maro.

— Trebuie să pictăm râuri. Nu pot să arate toate ca nişte viermi plini cu noroi.

— Tamisa e aşa… Au! De ce m-ai lovit?

Fusese mai degrabă un ghiont, decât o lovitură. Cel brunet îşi dădu seama că erau observaţi şi se ridică repede în picioare. Langley bănui că era băiatul cel mare, deşi era mai suplu. Tânărul conte.

— Mamă? exclamă băiatul nesigur, privirea lui căpruie fiind aţintită asupra lui Langley.

— O, mamă, te-ai întors, spuse celălalt, dându-şi scaunul în spate. Poţi să-i spui lui Jamie că nu e cazul să… Au!

De data asta primi un cot, mult mai tare.

— Taci, Pip, şopti băiatul cel mare. Întoarce-te.

Pip, adică stăpânul Philip Bartlett, făcu aşa cum i se ordonă, deşi nu fără să se încrunte la fratele său, şi apoi la Langley.

— Tu cine eşti?

— Băieţi! îşi certă Lady Kingston copiii. El e domnul Stanhope. E… Se încruntă şi îl privi, întrebătoare. E…

Langley realiză că Amanda nu ştia cât de departe voia el să ducă această farsă. Nu voia să spună prea mult.

Pentru o clipă, şi el ezită. Prioritatea lui era să găsească cartea de coduri, dar voia s-o protejeze pe Lady Kingston şi familia ei în acest timp. Ca să facă asta, se prezentase deghizat. Putea să fie cine spusese că era şi să-şi îndeplinească şi restul misiunii?

— Sunt noul vostru profesor, zise el, înclinându-şi capul.

— Profesor? Philip arăta şi părea scandalizat. De ce am avea nevoie de un…

— Da, mamă, vorbi tânărul Kingston peste fratele lui, comportamentul lui fiind mai politicos, poate, însă curiozitatea la fel de intensă. De ce?

— Uneori, schimbarea e recomandată, îi asigură ea, deşi Langley nu credea că vreunul din ei, inclusiv Lady Kingston, era de această părere.

Femeia se apropie de masă şi îşi puse câte o mână pe umerii băieţilor, întorcându-i înapoi la munca lor şi dând din cap.

— Observ, însă, că e în continuare nevoie urgentă de lecţii de desen. Philip, dacă o să iei tu cutia, şi Jamie, dac-o să iei hârtia şi creioanele, o să ne mutăm în bibliotecă şi o să lucrăm de acolo. Domnul Stanhope o să aibă nevoie de timp să se acomodeze.

— Şi după prânz? întrebă tânărul Kingston.

— Albinele, evident, spuse ea, ceea ce-i făcu pe ambii băieţi să zâmbească. Nu trebuie să abandonăm proiectul acum. Mâine cred că domnul Stanhope o să poată începe activităţile educative.

Amanda se uită spre el, dar nu-i întâlni privirea, şi îi strânse mai tare pe băieţi de umeri. Era clar că nu era pregătită să renunţe la ei, nu era pregătită să i-i încredinţeze.

— Sunt cu totul la dispoziţia dumneavoastră, Lady Kingston, spuse el, repetând ce-i spusese lui Dulsworthy în bibliotecă.

Nu era chiar adevărat. Langley suspectase că generalul Scott va avea ceva de comentat despre asta, când Millrose avea să-i spună ce făcuse. Dar, până atunci, avea de gând să facă tot ce putea ca s-o ţină în siguranţă.

— Când lordul Kingston şi stăpânul Philip vor fi pregătiţi, voi fi nerăbdător să aflu ce ştiu.

— Da, domnule, spuse tânărul Kingston cu o plecăciune rigidă, iar fratele lui îl imită, însă cu mai puţin entuziasm.

Băieţii strânseră materialele cerute de mama lor, iar aceasta îi ghidă spre scări, cu braţele în jur. Era ca o cloşcă, protejându-şi puii.

Dar acum, Amanda nu mai avea de ce să se teamă de intervenţia lui Langley.

Când zgomotul paşilor lor dispăru, Langley examină mai atent camera. Colecţia mică şi destul de haotică de cărţi, de pe rafturile aflate sub un rând de ferestre, îl surprinse, deşi aveau la dispoziţie şi biblioteca imensă de la parter. Urme împrăştiate de istorie, ştiinţă, matematică. Era clar că mama lor era implicată în educaţia băieţilor, dar era şi cu totul responsabilă pentru lecţiile lor? Educaţia

bărbaţilor şi a femeilor era diferită, iar dintr-odată asta făcu îngrijorarea lui Dulsworthy, legată de pregătirea lor pentru şcoală, mai uşor de înţeles.

Langley deschise uşa din stânga, se uită în dormitorul comun al băieţilor, dar nu trecu dincolo de prag. Cotrobăitul inutil nu era modul prin care să inspire încredere. În fiecare parte a camerei se afla câte un pat, unul făcut impecabil, celălalt nefăcut. Nu era greu să-şi dea seama care cui îi aparţinea. Era surprinzător faptul că exista aşteptarea ca fiii unui nobil să-şi facă paturile.

Într-un final, se duse la cealaltă uşă şi găsi ce anticipase. O cameră pregătită pentru o doică sau o guvernantă. Sau un meditator. Îi reamintea de camera lui de la Subteran, deşi aici măcar avea un geam.

Din păcate, nu putea ajunge la el în momentul de faţă. Spaţiul îngust dintre pat şi peretele opus era plin cu lăzi, cutii şi o valiză veche, cu închizătoare de bronz. Rulouri de pânză, probabil exemple ale artei băieţilor, stăteau aranjate ca butucii pe salteaua goală.

Îşi reaminti că Lady Kingston spusese ceva despre cum ordonase ca locul să fie aranjat pentru el, deşi asta nu avea cum să fie adevărat, din moment ce nimeni nu-l aşteptase. Nu conta. Gândea cel mai bine când corpul lui era ocupat. Îşi dădu jos haina, o puse peste unul din scaunele cu spătar drept din sala de studiu, îşi suflecă mânecile şi se apucă de lucru.

Peste ceva timp, progresul îi fu întrerupt de sosirea unei servitoare, care avea braţele pline cu cearşafuri şi un coş cu produse de curăţat. Mânerul unei mături ieşea dintre ele, ca un ac de cusut dintr-un ghem.

— Permite-mi să te ajut cu asta, se oferi el, ştergându-şi praful de pe mâini şi haine.

Tânăra, cu păr roşcat şi obraji roşii, păru şocată, atât de hainele lui, cât şi de ofertă. Clipi, privindu-l din cap până-n picioare, apoi o lăsă în jos.

— M… mulţumesc, domnule.

Langley puse produsele de curăţat pe masă şi aşeză cearşafurile pe un scaun.

— Abia ce am reuşit să-mi fac puţin spaţiu aici, zise el.

Arătă spre grămada pe care încercase s-o aranjeze în jurul perimetrului sălii de curs, sub ferestre şi pe rafturi. Cufărul fu umplut cu haine vechi. Costume pentru scenete organizate acasă, la cum arătau lucrurile. Cutii cu cărţi, în mare parte pentru cei care abia învăţau să citească. Hărţi. Soldaţi de jucărie, uniformele lor pictate fiind uzate de mai multe generaţii de haine. Un glob care fusese făcut când coloniile americane erau încă colonii. Etalarea colecţiei de mărunţişuri dădea camerei de studiu o înfăţişare aglomerată, uzată. Bănuia că pe băieţi nu avea să-i deranjeze, dar nu era sigur în privinţa lui Lady Kingston.

— Am reuşit să deschid şi fereastra aia, strigă el după servitoare, care dispăruse în micul dormitor. Cineva o blocase.

Fusese hotărât să profite din plin de asta, însă, deoarece natura dicta că toată căldura urca, la etajul patru al casei aerul de la prânz era sufocant.

Cămaşa umedă i se lipea de spinare, când începu să deschidă mai multe ferestre. Astfel, invită briza caldă şi sporadică în spaţiul mai mare al camerei de studiu. Când îşi reaminti expresia scandalizată a servitoarei, îşi lăsă mânecile în jos şi-şi luă haina de stofă, deşi nu suporta să şi-o pună.

Cât timp femeia lucra, fluierând afonă, Langley examină cu atenţie harta cu râuri a băieţilor şi ce mai găsi din munca lor. Compoziţii. Chiar şi câteva poezii. Majoritatea erau promiţătoare, cu toate că poeziile erau presărate cu câteva rime stângace.

Va trebui să se prefacă a fi un profesor adevărat, dacă nu voia ca prezenţa sa în casa Bartlett să ridice şi mai multe suspiciuni decât o făcuse deja. Va trebui să le dea lecţii şi să-i asculte recitând.

De-a lungul anilor, purtase numeroase deghizări. Bărbaţi bogaţi. Săraci. Cumva, ironia faptului că se prefăcea că era profesor, un model de comportament şi intelect, pentru doi băieţi privilegiaţi şi protejaţi…

Un râset puternic îi erupse din piept.

— Poftim? Doriţi ceva? întrebă servitoarea, care îşi făcu apariţia de după uşă.

Bărbatul dădu din cap şi-şi trecu degetele pe sub ochelari, ştergând urme de transpiraţie.

— Nu, nimic, mulţumesc.

— Lady Kingston, doamna West şi băieţii vor lua în scurt timp prânzul. Dacă vreţi să vă faceţi prezentabil, ca să mergeţi alături de ei, spuse servitoarea, în timp ce-l privi din cap până-n picioare şi roşeaţa din obraji i se intensifică şi mai mult.

— Nu, răspunse el, cam prea repede, scandalizând-o din nou pe servitoare.

Profesorii şi guvernantele mâncau, uneori, cu familiile care-i angajau. Dar el nu fusese invitat să se alăture familiei şi, după expresia de pe faţa lui Lady Kingston când ieşise din camera de studiu, nu se aştepta ca acest lucru să se întâmple.

— Nu mănânc micul dejun, se scuză el.

Servitoarea încuviinţă, nesigură, înainte să se întoarcă la muncă. Langley începu din nou să se preocupe pentru ce să facă în continuare. Oportunitatea, şi anume ideea de a intra în casă, apăruse abia noaptea trecută, şi nu avusese şansa să facă un plan detaliat. Nici nu dormise, dar asta nu era nimic nou.

„Doamna West”, spusese servitoarea. Aproape uitase de mama lui Lady Kingston. Ce fel de femeie era? Protectoare? Băgăcioasă? Ceilalţi spioni raportaseră că avea o viaţă socială mai plină decât fiica ei, ceea ce însemna că era o ţintă mai uşoară, dacă cei care îl răpiseră pe Hopkins căutau un punct vulnerabil pentru atacul împotriva casei Bartlett. Langley se uită pe ferestre, la cerul luminos, dar fără soare, ce avea culoarea oţelului lustruit. Oare îndrăznea să spere că doamna West era genul care stătea în casă când ploua?

Apoi, bineînţeles, mai era şi Lady Kingston. Lady Kingston. Se forţă să-i repete titlul, de fiecare dată când numele „Amanda” i se strecura în minte. Dulsworthy îndrăznise să i se adreseze aşa, şi spera că bărbatul era

conştient cât de norocos era că ieşise din bibliotecă nevătămat. Nu pentru că Langley i-ar fi atras atenţia asupra obrăzniciei sale, sau ar fi putut s-o facă. Dulsworthy trebuia să creadă că Langley era profesor, şi nu era locul profesorului să observe măcar astfel de lucruri. Dar dacă Langley nu se înşela, Amanda, „Lady Kingston”, trebuise să se stăpânească să nu-i dea o palmă lui Dulsworthy. Avea dubii legate de căsătoria celor doi, căci era evident că ea nu-l plăcea pe bărbat, şi pe bună dreptate.

Amintirea roşeţii din obraji, încordarea rapidă a degetelor, ascunsă la spate, dar vizibilă lui îi aduseră un zâmbet satisfăcut pe buze. Langley era destul de diabolic cât să se bucure de acea nuanţă de ferocitate a ei, deşi ştia că nu era treaba lui să se bucure de astfel de lucruri. Cu toate acestea, înţelegea atracţia acelei stări, mai mult decât înţelegea atracţia veseliei şi a bunei dispoziţii a contesei. Nu putea să nege însă că şi acestea îl atrăgeau.

Fantoma acelui zâmbet şiret, o licărire a laturii sale mai neplăcute, probabil încă se mai găsea pe faţa lui, când servitoarea ieşi din dormitor, cu şorţul plin de praf şi şuviţe de păr lipite de gâtul umed.

— Camera e gata, spuse ea, apoi îngheţă, când îl văzu. Domnule!

Ceva mai ascuţit decât surprinderea îi licări în ochi. Ceva mai asemănător cu frica. Femeia înghiţi în sec şi făcu o plecăciune.

Oare Langley îşi lăsase masca să alunece complet?

— Mulţumesc.

Se ridică în picioare, alunecând în actuala deghizare mai repede decât îşi băga mâinile în haină. Era aproape profesorul inofensiv, aproape la acelaşi nivel cu ea…

Îşi lăsă vocea să devină ascuţită, încercând să afle numele femeii. Aceasta îşi reveni, dând la o parte noţiunea prostească că bărbatul putea să fie altcineva decât domnul pe care Lady Kingston îl angajase ca să le predea copiilor ei, şi îi spuse numele.

— Mary, domnule.

— Mulţumesc, Mary. Eu sunt Stanhope.

— Vreţi să vă aduc nişte apă caldă, domnule Stanhope? Servitoarea îl analiză din nou, de data asta privirea ei fiind în mod evident una de apreciere. Poate vreţi să vă reîmprospătaţi.

— Ar fi bine-venită, Mary. Aveam o valiză cu mine când am intrat în casă.

Servitoarea plecă, cu un zâmbet pe buze, şi apăru peste jumătate de oră, cu obiectele cerute, iar între timp, se aranjase şi ea. Langley refuză oferta femeii de a-i despacheta puţinele haine şi începu să creadă că va trebui să refuze şi oferta, încă neverbalizată, de a-l ajuta să-şi dea jos cămaşa şi de a-l spăla, când se auzi vocea unei femei:

— La naiba, e doamna Hepplewythe, strigă Mary.

Langley recunoscu numele din dosar, era al menajerei. Servitoarea se întoarse repede la muncă.

După-amiaza trecu într-o lâncezeală agitată, în timp ce maiorul se plimbă prin camera de studiu, întrebându-se ce se întâmpla jos şi când va avea ocazia să lămurească lucrurile cu Lady Kingston şi să-şi înceapă munca adevărată acolo. Cina fu adusă pe o tavă, de un servitor pe care nu-l recunoscu, şi care nu era deschis conversaţiei. Peste o oră şi ceva, băieţii veniră sus, expresiile lor fiind în continuare un amestec de curiozitate şi ranchiună. După ce îi urară noapte bună, dispărură în camera lor, ca să se pregătească de culcare.

Langley se prefăcu că făcea acelaşi lucru, deşi era ridicol de devreme pentru un bărbat în toată firea să se ducă la culcare. Soarele tocmai apusese. Însă era epuizat. Nici nu-şi amintea ultima oară când nu se simţise aşa. Partea în care aştepta şi nu făcea nimic era deseori cea mai obositoare misiune dintre toate. Îşi dădu jos ochelarii şi îi puse pe chiuvetă. Poate avea să se întindă câteva clipe pe cearşafurile răcoroase…

Când se trezi, era întuneric. Cât dormise, se făcuse noapte, dar nu era acompaniată de răcoarea obişnuită. Aerul din camera mică era apăsător, iar cămaşa îi era din nou transpirată.

Se ridică şi se întinse, ca să îndepărteze amorţeala

familiară, care apărea de la dormitul pe un pat din funii lăsate. Se spălă pe faţă şi-şi trecu palmele peste barba de o zi.

Fereastra de deasupra chiuvetei era în continuare larg deschisă, însă nu oferea nicio alinare. Se uită prin straturile duble de sticlă riglată, brâul de jos fiind împins peste cel de sus. Era ca şi cum explora lumea din capătul greşit al unei lunete. În depărtare, fulgere loveau cerul. Dar jos, foarte jos, nu era…?

Bâjbâi după ochelari, şi-i puse la ochi şi se uită din nou. Da. Camera lui modestă dădea spre partea din spate a casei. Şi, în ciuda furtunii care se apropia cu repeziciune, Amanda, „Lady Kingston”, era în grădină, plimbându-se pe alee. Era neliniştită? Nu avea somn?

Ce urma să-i spună nu avea cum s-o liniştească.

Dar nu putea să nege că asta era ocazia pe care o aşteptase pentru conversaţia privată.

Sperând că mişcările lui nu aveau să-i trezească pe băieţi, că balamalele şi podeaua nu vor scârţâi, se strecură din camera lui, traversă camera de studiu şi coborî scările.

*

Ajunsă în acel punct al drumului ei bine bătătorit, în care poarta stricată o împiedica să înainteze, Amanda se opri, tentată să prindă barele şi să le zgâlţâie, ca o creatură închisă.

Când animalele amărâte din menajerii se purtau aşa, le era teamă? Erau frustrate? Sau furioase?

Dacă era să se ia după actuala ei stare, erau o combinaţie din toate trei.

După ce inspiră adânc, ca să se liniştească, se întoarse spre casă şi îl văzu pe maiorul Stanhope în camera de zi, privind-o cum se plimba. Descoperirea nu-i îmbunătăţi starea câtuşi de puţin.

Amanda grăbi pasul spre casă, tocmai când el deschise uşa şi coborî scările. Câte şase paşi lungi din partea fiecăruia îi aduseră faţă-n faţă în mijlocul grădinii,

unde parfumul trandafirilor se simţea cel mai puternic.

— Milady, începu el, politicos şi decent, ca şi cum nu se întâlneau în întuneric pentru a treia oară.

„Sau a patra? Dumnezeule, pierduse numărul.” Iar el purta numai o cămaşă.

Lavaliera lui era lejeră, dezvăluind nodul de la baza gâtului lui şi o urmă de păr negru pe piept. Când văzu asta, ca şi atunci când îl văzuse purtând ochelari, mai devreme, Amanda simţi ceva ciudat. Un fior de căldură subită în abdomenul ei, şi mai jos. Respiraţia îi încetini şi îi făcu sânii să se lipească de corset, cu mişcările rapide ale pieptului.

Sau poate reacţiile erau toate provocate de paşii ei rapizi şi de căldura groaznică, lipicioasă, a nopţii.

Îşi făcuse o regulă, să nu îi pese de înfăţişarea unui bărbat. Când era o domnişoară disponibilă, căutându-şi un soţ, ar fi fost inutil să se concentreze pe feţele şi siluetele domnilor, din moment ce decizia părinţilor ei ar fi fost ghidată de cu totul alte calităţi. Şi, după ce aceştia luaseră o decizie, Amanda, care avea doar 19 ani atunci, nu se gândise să-l privească pe lordul Kingston ca fiind atrăgător. I se păruse de-a dreptul antic când se căsătoriseră, ceea ce însemna că avusese aproximativ vârsta bărbatului care stătea în faţa ei.

Se părea că la cei 32 de ani ai ei, era mai mult decât capabilă să considere un bărbat de 37 sau 38 de ani chipeş.

Felul în care cămaşa se lipea provocator de el, confirmând lăţimea umerilor şi scoţând în evidenţă abdomenul ferm. Felul în care ochii lui întunecaţi o străpungeau, din spatele ochelarilor cu ramă de metal, făcând-o să vrea să-şi muşte buza, ca o şcolăriţă, şi să-şi exprime dorinţa de a învăţa orice lecţie avea să-i predea.

— Eşti calificat să fii profesor? întrebă ea. Lordului Dulsworthy i-ai zis că ai fost la Oxford, dar nu mai ştiu ce e real. Coduri secrete şi spioni şi… *Coroana nu mai are nevoie e ajutorul tău,* asta mi-ai zis. Amanda îşi coborî vocea, imitându-l. Dar acum eşti aici, locuieşti în casa mea şi susţii că eşti… Nu ştiu. Nu. N-o să-l las să-l trimită pe Jamie la şcoală în toamnă. Nu pot, pur şi simplu nu pot. În

testament scria că… Dar Kingston nu avea cum să… şi… şi… toate acestea nu aveau cum să se întâmple doar din cauza unei cărţi de bucate, nu?

Închise gura după ce spuse „carte de bucate”, uitând pentru moment rugămintea Coţofenei de a nu pomeni de asta. Zgomotul dinţilor ei se auzi în grădina învăluită în linişte.

Părea isterică, chiar şi pentru propriile ei urechi. Era absurdă. Dacă George ar fi auzit-o vreodată vorbind aşa, ar fi declarat că era incapabilă să aibă grijă de copiii ei. Şi dacă era să se ia după expresia alarmată de pe faţa maiorului Stanhope, acesta era posibil să fie de acord cu evaluarea lordului.

Ca de obicei, dădea din mâini în timp ce vorbea. Uneori, mişcările păreau să facă cuvintele să se reverse şi mai repede. Când era mică, mama o îndemnase să se aşeze pe mâini, de fiecare dată când vorbea, ca să scape de obicei.

Când maiorul Stanhope o prinse de mâini, strânsoarea lui era fermă, de neclintit. Încordarea îi făcu muşchii de la braţe dureroşi.

Dar apoi, bărbatul îşi plimbă, pe rând, degetele mari peste dosul palmelor ei, şi o parte din tensiune dispăru. După o clipă, Amanda îşi relaxă umerii, capitulând.

Langley nu-i dădu drumul la mâini.

— Aşa.

Vocea lui era calmă şi liniştitoare. Joasă, dar nu o şoaptă. Avea un accent diferit de celelalte pe care le auzise la el. Mai puţin rafinat? Nu. Nu era mai puţin din nimic, hotărî ea. Era mai… autentic. Mai mult ca el.

„Probabil e doar o altă deghizare”, o avertiză o voce interioară familiară. „Ai grijă ce faci.”

— Chiar am mers la Oxford, dacă asta te linişteşte cu ceva. Deşi nu aveam intenţia să devin preot sau profesor. Şi, înainte de asta, am fost la Rugby, cam de când aveam vârsta fiilor tăi. Un zâmbet obosit apăru într-un colţ al gurii lui. Haide, poţi să pari surprinsă. Chiar şi mie mi s-a părut uimitor.

Era ciudat să spună aşa ceva. De obicei, tinerii care mergeau la Rugby şi Harrow nu erau surprinşi de acest privilegiu. Considerau că li se cuvine.

Oare fusese acolo cu bursă?

„Isteţ. Un imitator excepţional. Coţofana.”

Voia să afle misterul lui şi se temu că asta era şi mai prostesc decât dorinţa ei indecentă de a-şi plimba degetele, ba nu, gura, peste marginea ţepoasă a mandibulei lui.

— Să înţeleg că tu te-ai ocupat de lecţiile lor?

Amanda încuviinţă.

— Am început când s-a îmbolnăvit tatăl lor. Înainte de asta, el se ocupa de educaţia lor. Era un bărbat foarte interesat de cărţi şi învăţat, după cum probabil ţi-ai dat seama, după biblioteca pe care o avem.

Când devenise necesar să stea în Londra, ca să fie mai aproape de doctorii lui, Kingston comandase lăzi şi lăzi de cărţi, aduse din biblioteca şi mai mare de la Foxhaven.

— În orice caz, lecţiile date de mine trebuiau să fie doar ceva temporar. Vezi tu, soţul meu trebuia să se facă bine.

Langley o strânse de degete şi nu spuse nimic.

— Şi după… ei bine, iniţial, lordul Dulsworthy mi-a spus că, dacă vreau să mă joc de-a guvernanta, n-o să mă oprească. Însă acum…

Ridică din umeri, dar se trezi sperând că Langley nu va interpreta asta ca pe o cerere de eliberare şi nu-i va da drumul. Dacă avea să continue explicaţia, trebuia să-şi tragă putere din atingerea lui.

— În câteva zile, Jamie o să împlinească 12 ani. Cartea de la librăria Porter trebuia să fie un cadou pentru el. E foarte isteţ. Dar nu cred că e pregătit pentru Harrow.

Făcu o pauză, încercând să-şi adune gândurile.

— Şi când ai venit, de dimineaţă, lordul Dulsworthy se pregătea să declare că, dacă eu acceptam să… atunci el nu va…

În timp ce vorbea, îşi fixă în mod deliberat privirea în altă parte. Asupra nodului lejer la lavalierei lui. Asupra unui loc aflat dincolo peste umărul lui. Acum îşi ridică ochii spre

el, căutând cuvinte ca să explice.

Spiritul fragil al lui Jamie.

Propunerea respingătoare a lui Dulsworthy.

Egoismul ei.

Vinovăţia ei.

— Dacă ai accepta… ce anume? insistă el, cu blândeţe.

— Cererea lui în căsătorie, şopti ea. Dacă o să mă căsătoresc cu el, n-o să-mi trimită fiii la şcoală.

Urmă o pauză.

— Şi tu nu vrei să te căsătoreşti cu el.

Nu era o întrebare, însă Amanda clătină din cap.

— Am fost căsătorită, maior Stanhope. Nu văd de ce aş repeta experienţa.

Fulgeră, destul de aproape cât ea să tremure din cauza încărcăturii electrice din aer. Furtuna se apropia.

În acea lumină subită, Langley îi analiză faţa, expresia lui fiind imposibil de citit.

— Nu te simţi niciodată… singură?

Fiori de căldură o străbătură. Un amestec de simţuri şi ruşine. Ştia genul de singurătate la care se referea Langley.

— Chiar dacă mă simt, înseamnă că trebuie să mă căsătoresc ca să găsesc un leac?

Când Langley vorbi din nou, nu-i oferi un răspuns la întrebare. Cel puţin nu chiar.

— Sunt foarte pregătit să le ofer băieţilor tăi lecţii de algebră şi latină. Foarte dispus să-i spun lui Dulsworthy orice ce vrei despre viitorul lor. Dar cred că ştii că nu de asta am venit în casa Bartlett, spuse el, strângând-o mai tare de mâini.

Trecuse de punctul de alinare, şi aproape trecuse şi de punctul de rezistenţă.

În acea clipă, cerul se despică, acoperindu-i cu o ploaie rece. Langley ridică privirea, uimit. Apoi se întoarse, dându-i drumul la una din mâini. Avea de gând să o tragă după el, spre adăpostul camerei de zi.

Amanda se împotrivi.

Rezistenţa ei îl încetini, cu toate că nu avu puterea să-

l oprească cu totul. Langley o privi, uimit, în timp ce apa îi curgea pe faţă, peste ochelari, lipindu-i părul de cap şi scurgându-i-se pe bărbie.

— E prea târziu, spuse ea mai tare, ca să se audă peste zgomotul ploii. Suntem deja uzi până la piele. Spune-mi, de ce eşti aici?

Langley se apropie de ea, ajungând faţă-n faţă. Aproape piept la piept. Materialul fin al cămăşii lui era transparent acum, iar Amanda încercă să nu-şi imagineze şi rochia ei în aceeaşi stare. Cu mâna liberă, Langley îşi dădu jos ochelarii, clipind, ca să îndepărteze picăturile care îi loveau genele.

— Eşti în pericol, contesă.

Era înaltă, pentru o femeie, dar el era mai înalt. Amanda trebui să-şi ridice faţa spre ploaie ca să-i întâlnească privirea.

— Din partea ta?

O scânteie apăru între ei, ca fulgerul care călătorise între pământ şi cer, şi înapoi. Aproape involuntar, Amanda se ridică pe vârfuri, lipindu-şi şi mai mult corpul de al lui. Îi simţea respiraţia şi aproape gusta ploaia de pe buzele lui.

— Sunt aici cu o misiune, Amanda, mormăi el, vocea lui străbătând-o, mai puternică decât un tunet.

Până în acel moment, nu ştiuse că vocea unui bărbat care-i pronunţa numele avea puterea să o zguduie şi că va tânji după acea senzaţie.

— Un alt sărut între noi ar fi o mare greşeală.

Amanda îşi dădu la o parte ploaia din ochi.

— Dar cel de acum două nopţi?

Langley îşi mută privirea.

— Acela e fost inevitabil. Regretabil.

În acele cuvinte dure, indiferente, Amanda recunoscu încercarea lui de a se convinge că el chiar credea ce spunea, şi poate încercarea de a o convinge şi pe ea.

Dar, în ciuda vorbelor despre greşeli şi regret, Langley încă nu-i dăduse drumul la mână.

— Am primit ordin să vin aici ca să te protejez, continuă el. Cei care îl ţin pe colegul meu agent captiv au

descoperit identitatea persoanei căruia i-a dat cartea de coduri.

Frigul o străpunse, luând naştere din cioburile de ploaie îngheţată care-i intrau în piele, din refuzul lui de a alimenta scânteia dintre ei, de la şoc.

— Dar nu o am.

Langley trebuia să ştie asta, nu? Sigur o credea, nu?

Nu c-ar fi contat. Cel puţin, n-ar fi trebuit să conteze. Răufăcătorii care voiau cartea de coduri erau cei pe care trebuiau să-i convingă.

Cu toate acestea, uşurarea o copleşi când bărbatul încuviinţă.

— Dar nu o să fie vorba doar să îi convingi. Ca noi să le distragem atenţia de la tine, şi să-l salvez pe Hopkins, trebuie să şi găsim cartea. Până n-o facem, nici tu, nici familia ta nu veţi fi în siguranţă.

„Noi.”

În alte circumstanţe, cuvântul nu i-ar fi provocat fiori. Tânjise atâta timp după aventură şi adrenalină. Dorise să facă parte din ceva important, în ciuda riscurilor pe care i le prezentase Langley, ca s-o îndepărteze.

De fapt, nu. Nu toate. Când stătea acolo, în braţele lui, începea să suspecteze că erau alte riscuri care trebuiau luate în considerare.

În ciuda pericolelor pe care le reprezenta Langley, era Amanda cu adevărat destul de nechibzuită, de „imprudentă”, ca să folosească cuvântul lui din noaptea balului, cât să vrea să se apropie şi mai mult de el?

— Atunci, trebuie s-o găsim, spuse ea simplu, alegând acţiunea, şi nu frica. Unde căutăm?

— Nu. Protestul îi hurui din piept, trecând de mandibula lui încleştată. Nu am vrut să zic că… Privi ferm dincolo de el, deşi o strânse mai tare. Nu noi.

— Din ce-mi amintesc, mi-ai mai spus asta şi înainte. Şi totuşi, iată-ne aici.

Buzele lui se despărţiră, pregătind un răspuns. Apoi Langley se uită la ea, măsurând-o de sus în jos. Rochia udă de la ploaie ascundea foarte puţine vederii, aşa cum

Amanda ştia foarte bine. Într-un final, privirea lui fermă se opri asupra buzelor ei umede, iar Amanda văzu cum hotărârea lui începu să se destrame. Încă o clipă, şi gura lui avea să fie peste a ei.

— Noapte bună, Coţofano! şopti ea, în timp ce alunecă din strânsoarea lui, satisfăcută de acea mică victorie în faţa autocontrolului lui Langley.

Când se întoarse şi se îndreptă spre casă, satisfacţia o copleşi şi, odată cu ea, un fior de dorinţă, reamintire a faptului că nu fusese niciodată satisfăcută cu adevărat.

Capitolul 9

Langley se trezi cu un fior atât de violent, că aproape îşi dărâmă ochelarii de pe chiuvetă. Stătuse întins ore întregi în pat, în hainele ude, refuzând să se încălzească cu amintirea Amandei lipită de el, rochia ei udă nefiind o barieră în calea senzaţiilor.

„Eşti în pericol, contesă.”

Nu, nu din cauza lui.

Nu va lăsa ca dorinţele lui să-l distragă iar de la o misiune.

Ca să se asigure că lucrurile rămâneau aşa, se lăsase în mod deliberat să se simtă incomod. Niciodată nu-şi imaginase că va adormi în asemenea condiţii. Acum, cine ştie cât era ceasul, lumina soarelui se revărsa prin fereastra deschisă şi, odată cu ea, şi aerul răcoros de după furtună. Langley simţi un alt fior, care-i forţă muşchii rigizi să se mişte la ordinul său.

Brâul plin de apă nu era mai uşor de dat jos în această dimineaţă decât fusese de pus ieri după-amiază, dar măcar de data asta efortul avea să-l încălzească. După, îşi dădu jos hainele în continuare ude şi se frecă cu un prosop, apoi îşi puse altă cămaşă curată, o pereche de pantaloni maro, de lână, şi aceeaşi haină albastră. Dac-ar fi avut mantaua la îndemână, şi-ar fi pus-o şi pe aceea.

Bărbieritul mai trebuia să aştepte până se încălzea afară.

Camera de studiu era mai comodă, prin comparaţie, şi mirosea minunat, a cafea fierbinte. Urmări mirosul până la masă, unde găsi o tavă cu micul dejun. În doar câteva momente, aceleaşi mirosuri îmbietoare îi atraseră pe băieţi din camera lor. Kingston arăta şi vorbea la fel ca noaptea trecută, în timp ce Philip era somnoros şi ciufulit, dar îmbrăcat şi cel puţin dispus să răspundă la salutul lui Langley cu un „Neaţa, domnule!”

După o farfurie fortifiantă de ouă fierte şi scrumbie afumată, Philip găsi puterea să întrebe:

— Domnule, mama mea ia de obicei micul dejun cu noi. Unde e?

În vocea puştiului încă se simţea ranchiuna.

Langley îşi puse ceaşca pe farfurie.

— Îndrăznesc să spun că, pentru prima oară de mult timp, se bucură de micul dejun, fără să fie nevoită să se uite la o faţă pe jumătate spălată şi la un cap nepieptănat.

Tânărul conte îşi deghiză zâmbetul satisfăcut la replica primită de fratele lui luând o gură de pâine prăjită. Philip se bâlbâi puţin, înainte să spună.

— Da, mă rog, cel puţin ea e mereu bărbierită.

— Pip, netotule, spuse Kingston, aruncându-i fratelui său o privire ucigătoare. Dacă tot ai de gând să-i răspunzi noului nostru profesor, atunci foloseşte cel puţin o jignire care n-o insultă pe mama.

— Dar eu nu aş… nu aş… Nu contează. Philip îl fixă pe Langley cu privirea. El a înţeles ce voiam să spun.

— Aşa e, spuse Langley, care se ridică brusc.

Nu se cădea să reacţioneze la poznele lor, în ciuda râsului care i se strângea în piept.

— Ai vrut să mă pui la locul meu, tinere. Dar, fie că eşti de acord, fie că nu, locul meu e aici.

Lovi lemnul mesei cu un deget, destul de ferm cât Philip să tresară.

— Acum, terminaţi-vă micul dejun, spălaţi-vă şi pregătiţi-vă pentru lecţie, începe într-un sfert de oră.

Langley le aruncă câte o privire fermă, apoi se

întoarse şi intră în camera lui, ca să se lupte cu barba sa deasupra apei reci din chiuvetă.

„Ce naiba faci?”

Întrebarea îi bubui în cap, în ritmul briciului.

Pe parcursul carierei lui de ofiţer de spionaj, jucase o sută de roluri diferite. De ce ar fi diferit rolul de profesor a doi băieţi răsfăţaţi şi isteţi? Era momentul să-şi amintească toţi profesorii ageri şi acri pe care-i avusese vreodată.

Însă când se duse să exerseze o expresie potrivită, descoperi că oglinda fusese atârnată fie pentru, fie de o persoană considerabil mai scundă. Oricât se strădui, nu reuşi să vadă o parte din el aflată deasupra părului închis la culoare de pe piept.

— Îmi cer scuze, domnule Stanhope. Am adus nişte apă caldă şi am venit să aduc… Vai!

Când se întoarse, Langley descoperi că vocea venea de la Mary, servitoarea de ieri, care se oprise în mijlocul explicaţiei ca să se holbeze la pieptul lui gol.

Dumnezeule, era la fel de rău ca atunci când o avea pe Fanny Drummond prin preajmă. Mă rog, poate ceva mai bine de atât. Privirile lui Fanny nu dădeau niciodată de înţeles că îi plăcea ce vedea.

Deşi servitoarea făcea mai mult decât doar să dea de înţeles.

— Mulţumesc, Mary, zise el, atrăgându-i atenţia înapoi la faţa lui. Asta e tot.

— Dacă sunteţi sigur, domnule…

Femeia puse recipientul cu apă fierbinte pe podea, făcu o plecăciune, fără să-şi coboare privirea, şi ieşi din cameră, pipăind în spate cu o mână, ca să evite să se lovească cu spatele de uşă. Înainte să dispară cu totul, femeia îi mai aruncă o privire cu subînţeles.

Langley nu era un bărbat vanitos, deşi ştia că, în general, femeile îl considerau chipeş. Sigur, folosise acest lucru în avantajul său de-a lungul anilor, atât când era în timpul programului, cât şi în afara lui. Dar una era să observe tentativele de seducţie ale unei servitoare, şi era cu totul altceva să câştige respectul a doi băieţi.

Pe de altă parte, ce îşi dorea cu adevărat era să apeleze la încrederea, şi nu la teama băieţilor. Ca să-i ţină în siguranţă, avea nevoie ca ei şi mama lor să aibă încredere în el.

Poate un zâmbet avea să-i aducă mai multe decât o încruntătură.

Cu partea neascuţită a lamei lipite de degetul mare, scoase două cuie care ţineau oglinda la locul ei, prinzând-o uşor cu cealaltă mână, înainte să cadă în bazin. Apoi o aşeză pe marginea patului şi se uită în ea.

„La naiba.”

Philip nu exagerase. Cu barba şi cearcănele negre de sub ochi, chiar arăta mai mult ca un tâlhar decât ca un profesor.

Ca experiment, îşi ridică colţurile gurii. Buzele se întinseră peste un set nefericit de dinţi ca de lup. Ca şi cum avea voinţă proprie, o sprânceană se ridică, sceptică.

Poate Coţofana ajunsese, în sfârşit, la limitele talentului de a mima.

*

— Amanda, trebuie să recunosc că, atunci când m-ai rugat să vin şi eu în camera de zi pentru micul dejun, m-am aşteptat să faci puţin efort cu conversaţia.

Linguriţa mamei răsună pe marginile ceştii, apoi zăngăni pe farfurie.

Amanda icni. Cum era posibil s-o doară capul mai tare în dimineaţa asta, decât ieri? Însă mama avea dreptate. Ea făcuse invitaţia. Reamintindu-şi cuvintele lui Langley de seara trecută, sperase că va găsi o scuză ca s-o împiedice pe mama ei să iasă azi. În plus, nu-i plăcuse gândul să mănânce singură.

— Despre ce ai vrea şi vorbeşti, mamă?

Femeia se aplecă în faţă. Cu rochia ei lejeră, trandafirie, şi părul blond grizonant aranjat frumos, arăta minunat de tânără, în ciuda strălucirii neiertătoare care se revărsa pe fereastră şi a faptului că era devreme.

— Încă nu mi-ai spus ce aţi discutat tu şi lordul Dulsworthy ieri-dimineaţă.

Mintea Amandei fusese atât de plină cu conversaţia de noaptea trecută, că aproape uitase de propunerea lui George.

Luă o gură de cafea şi se strâmbă, când descoperi că uitase să pună zahăr.

— A venit să vorbim despre băieţi, aşa cum am spus.

— Nimic… altceva?

Pauza fu umplută cu mişcarea artistică, sugestivă, a unei încheieturi. Mâneca lejeră a mamei ei flutură peste masă, flirtând cu mai multe tipuri de dezastru: farfuria cu unt, mânerul unui cuţit, trei grămezi cu corespondenţa atent sortată, însă mereu evită catastrofa. În prezent, Amanda aproape invidia abilitatea ei de a evita problemele.

— Conversaţia ne-a fost întreruptă de sosirea unui nou profesor.

„Slavă Domnului.” Altfel, Amanda ar fi trebuit să inventeze un răspuns pe loc pentru George.

— A, da, zise mama, fixând-o cu o privire dezaprobatoare. Profesorul. Ai fi putut să-mi spui că te gândeai să angajezi o astfel de persoană. Aş fi putut să…

— Te asigur, are recomandări bune, mamă.

„E un ofiţer de spionaj, de rang înalt”, fu ea tentată să spună, doar ca să vadă reacţia mamei. „Un spion trimis să mă protejeze de alţi spioni, care sunt disperaţi să pună mâna pe o carte de bucate franţuzească.”

În lumina zilei, suna de-a dreptul ridicol. Şi mult mai puţin înfricoşător decât realitatea rece, de a trebui să facă un pact cu diavolul cu George. Poate mama ei avusese dreptate să-şi facă griji.

— Nici n-am crezut altceva, spuse mama ei relaxată. Chiar şi aşa…

Scoase o invitaţie dintr-una din cele trei grămezi, o privi o clipă prin lornion şi o puse în altă grămadă.

— Mi-ar plăcea să-l întâlnesc.

Amanda se gândi să-i spună mamei că putea oricând să se ducă în camera de studiu, ştiind că era puţin probabil

ca femeia să facă acest efort.

Două gânduri o opriră. Primul fu posibilitatea ca mama ei să insiste ca Amanda s-o însoţească. Al doilea fu reacţia imaginată a lui Langley la a fi observat şi inspectat de presupusa lui angajatoare.

Imaginea mentală a expresiei lui dezaprobatoare, aruncată peste rama ochelarilor, trimise cei mai delicioşi şi mai periculoşi fiori prin ea.

Langley era acolo, în acel moment, şi cu totul la dispoziţia ei. Asta îi spusese.

Şi, în ciuda a ce-i spusese în grădină noaptea trecută, dorise s-o sărute la fel de mult pe cât îşi dorise şi ea să fie sărutată.

Amanda expiră şi se întinse după clopoţelul argintiu mic de pe masă.

— Foarte bine, mamă. O să-l rog să ni se alăture la prânz.

Prânzul era sigur. Nimeni nu dezaproba aşa ceva.

Când Lewis apăru în uşă, îi ceru un toc şi hârtie.

— Un bilet o să fie mai puţin disruptiv în timpul lecţiilor, gândi ea cu voce tare.

Îi luă mai mult decât ar fi trebuit să scrie invitaţia, dar, când termină, Lewis luă biletul, făcu o plecăciune şi dispăru. Amanda se pregăti să-şi vadă de micul dejun în linişte.

Peste câteva clipe însă, Lewis se întoarse şi întinse o tavă, cu un bilet împăturit pe ea. Nu se aşteptase la un răspuns şi nu ştia ce să creadă. Deşi îi aruncă o privire întrebătoare lui Lewis, faţa acestuia rămase neutră, aşa cum era normal pentru orice servitor bun.

Cel puţin din punctul de vedere al mamei ei. Amanda s-ar fi bucurat să primească un indiciu. Luă atentă biletul şi-l desfăcu. Sub invitaţia ei concepută cu atenţie, o mână masculină scrisese:

Niciodată nu mănânc la prânz.

Amanda îşi muşcă buza, ca să nu izbucnească în râs.

— Ce e, draga mea?

Mama ei îşi înclină uşor capul şi se jucă cu mânerul lornionului.

— Ne-a spus că nu e convenabil pentru el să ni se alăture la prânz, având în vedere programul pe care l-a stabilit deja.

Amanda îşi ridică tocul, îşi plimbă pana peste buze şi zâmbi. Ştia că lui Langley îi plăcea să creadă că deţine controlul. Dar poate uitase că ea era contesa de Kingston? Aşa că scrise, sub scrisul lui.

— Te rog frumos să i-l duci, Lewis, spuse ea, întinzându-i din nou biletul împăturit servitorului.

Şi ea putea să joace jocul ăsta.

*

În prima oră a dimineţii, Langley îi invitase pe băieţi să îi arate cele mai mari reuşite ale lor. Auzi conjugări în trei limbi, ascultă discursuri de la oratori importanţi şi îi privi rezolvând ecuaţii. Majoritatea lucrurilor pe care le observă nu făcură decât să-i confirme primele impresii.

Philip era un puşti obraznic, chipeş. Nerăbdător şi, prin urmare, puţin neatent. Atletic. Se lăudase cu talentul lui la scrimă şi se plimbă prin camera de studiu, fluturând o sabie imaginară, ca să-şi demonstreze abilităţile. Într-un loc precum Harrow, ar fi fost ales de colegii lui ca să le fie lider în tot felul de pozne. Ar prospera.

Tânărul Kingston era clar mai studios şi bine pregătit academic pentru şcoală. Cu toate acestea, Langley putea să bănuiască cum s-ar descurca băiatul acolo şi de ce era îngrijorată Amanda. Nici măcar de la profesori nu puteai să te bazezi să se poarte frumos cu un puşti slăbuţ, cu trăsături delicate, şi mai isteţ decât era indicat. Departe de casă, Kingston nu va avea decât titlul său, şi poate şi pe fratele mai mic, ca să-l apere de cruzimile inevitabile la care ar fi expus.

După ce băieţii avură ocazia să se laude, Langley se inspiră de la generalul Scott şi-i întrebă care erau cele mai

spectaculoase eşecuri? Inevitabil, greşelile te învăţau mai multe decât succesele.

Langley învăţă şi mai mult din ce aleseră să-i arate atunci. Philip era mai isteţ decât bănuise iniţial. Iar Kingston era mai curajos. Langley începu să creadă că, dacă primeau puţin ajutor, băieţii aveau să se descurce destul de bine când vor fi nevoiţi să lase în urmă grija mamei lor. Amândoi. Iar asta avea să se întâmple, posibil ignorând obiecţiile mamei lor şi dacă Dulsworthy avea să obţină ce voia toamna asta sau nu.

Sigur, putea să-i înveţe unele lucruri. Lecţiile Amandei fuseseră uneori mai degrabă creative decât concrete, dar, per total, era impresionat…

Impresionat, dar reticent?

Nu, nu era nimic reticent la admiraţia pe care i-o purta Amandei şi pe care o avea pentru modul în care îi învăţase pe fiii ei. Fetele şi tinerele erau ţinute, în mare parte, departe de subiecte pe care bărbaţii le considerau, în mod egoist, ca fiind fundaţia cunoaşterii „adevărate”: filosofie, matematică superioară, latină şi greacă. Dar cumva, Amanda reuşise să obţină o educaţie extraordinară şi s-o dea mai departe celor doi băieţi care stăteau în faţa lui.

Langley nu era sigur că se simţea mai bine să afle că Amanda avea o minte ascuţită, pe lângă o siluetă impresionantă. Clar nu era treaba lui să fie atras nici de una, nici de alta.

Ca să nu mai pomenească de ambele.

Un pas se auzi pe scări, iar Langley îşi ridică privirea de pe pagina pe care se prefăcea c-o citeşte, în timp ce băieţii reluară munca de ieri, la harta cu fluvii. Unul dintre eşecurile lor, aşa cum mărturisiseră chiar ei. Bărbatul se încruntă. Asta avea să fie a doua întrerupere a dimineţii.

Lewis, servitorul, păru smerit cât aduse un alt bilet. Ba nu, era acelaşi bilet, realiză Langley, când luă hârtia împăturită de pe tavă.

Băieţii îşi ridicară şi ei privirea, fiind curioşi. O singură privire încruntată de la profesorul lor îi trimise înapoi la

muncă, fără certuri legate de vopseaua albastră. După ce îţi aplecară capetele peste hartă, Langley desfăcu lent biletul.

Sub răspunsul lui de mai devreme, Amanda scrisese doar două cuvinte, cu litere delicate:

Cina, atunci.

De data asta, nu era o întrebare. Apăsase aşa de tare când pusese punctul, că vârful tocului aproape trecuse prin hârtie. Abia dacă era o cerere. De fapt, arăta ca un… ordin.

Langley împături hârtia şi o băgă în buzunarul de la piept al hainei.

— Niciun răspuns de data asta, domnule? spuse servitorul.

— Niciun răspuns, concluzionă el.

Cel puţin, nu unul pe care voia să-l facă public.

Pe parcursul după-amiezii, găsi mai multe ocazii ca să scoată biletul din buzunar şi să-l recitească. *„Cina, atunci”* Ce isteaţă era! Deja la ora patru, când terminase lecţiile pentru ziua aceea, Langley deja se simţea flămând din pricina acelor cuvinte.

Iar foamea lui avea foarte puţin de-a face cu mâncarea.

*

Două ore mai târziu, cu părul proaspăt pieptănat, ochelarii curăţaţi şi lavaliera cu un nod prea strâns, îi urmă pe băieţi la parter, în sufrageria goală. Analiză rapid tavanul înalt şi pictat, perdelele de mătase, candelabrul de cristal şi o masă la care puteau să stea cu uşurinţă douăzeci de oameni, deşi în prezent, nu se afla decât unul singur. Tânărul Kingston îl sfătui să se aşeze lângă Philip, în faţa locului bunicii lor, după cum se dovedi când femeia intră în cameră câteva clipe mai târziu şi se prezentă.

— Sunt doamna West, mama lui Lady Kingston, spuse ea, pe o voce a cărei căldură evidenţia notele nordice

uşoare, când făcu o plecăciune.

Langley ştia că femeia avea în jur de cincizeci de ani, poate chiar mai mult. Dar anii fuseseră blânzi cu ea, iar doamna West făcuse toate eforturile posibile ca să profite de această generozitate, de la felul în care îşi aranjase părul la croiala rochiei şi chiar şi lumina blândă a lumânărilor.

Langley făcu o plecăciune.

— Lordul Kingston şi stăpânul Philip vorbesc cu drag despre dumneavoastră, doamnă. Stanhope mă numesc, sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Tocmai se aşezaseră, când Amanda intră în cameră. Nu-şi făcu o intrare grandioasă, ca mama ei. Ba chiar se uita peste umăr, fiind atentă la altceva decât la cei prezenţi, şi-şi întoarse faţa spre ei doar când Langley şi băieţii se ridicară şi scârţâitul scaunelor o făcu să tresară.

— A. Aveam de gând să… Am întârziat?

Un murmur general de dezacord se auzi la masă, dar doamna West spune, dezaprobator:

— Cinci minute, draga mea.

— Atunci îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi. Te rog să serveşti supa, spuse ea, cu un zâmbet şters, servitorului care nu era Lewis.

Acesta îi trăsese scaunul la capătul mesei, fiul ei mai mare fiind în dreapta ei, iar cel mic în stânga.

Langley se întrebă, egoist, dacă Amanda petrecuse acele cinci minute în plus la masa de machiaj, pregătindu-se pentru această mică şaradă a isteţimii sau a voinţelor, în care păreau să fie prinşi. Inutil, bineînţeles. El nu fusese indiferent la cât de minunată era, atunci când părul ei ud i se lipise de cap şi ploaia îi cursese de pe vârful nasului.

Dar, dacă era obligat, trebuia să recunoască că, acum, Amanda arăta şi mai bine. Părul ei de un şaten cald fusese împodobit cu perle în seara asta, fiecare pe câte o agrafă, strălucind ici şi colo dintr-o rebeliune de bucle atent aranjate. Pieptul i se ridica din decolteul adânc, pătrat, al unei rochii de un verde şters. Nuanţa i-ar fi făcut pe majoritatea oamenilor să pară bolnavi, dar ei îi evidenţia

pielea ca un boboc crem, pregătit să înflorească.

Langley bănui că fusese prins uitându-se la decolteu, când Amanda îl fixă cu ochii ei negri şi spuse, pe o voce mult mai rece decât a mamei ei.

— Mă bucur că ni te-ai alăturat, domnule Stanhope.

„Cina, atunci.”

Fâşia de hârtie pe care fusese scris ordinul ei stătea ca un ghimpe în buzunarul lui de la piept.

— Ar fi fost urât să refuz o invitaţie aşa de generoasă, răspunse el.

— Te-ai acomodat bine în camera de studiu, domnule?

Văzu oare o urmă de zâmbet pe buzele ei?

— E drăguţ din partea dumneavoastră să întrebaţi, dar ştiţi deja răspunsul, spuse el, gândindu-se la dulapul înghesuit şi aglomerat prezentat drept dormitorul lui şi la oglinda care-i ajungea la piept.

Amanda nu suporta faptul că prezenţa lui era necesară, şi nu putea s-o învinovăţească pentru asta. Ştia că era destul de isteaţă cât să se teamă de ce însemna. Înţelegea pericolul în care se afla familia ei.

Dar, în acelaşi timp, Langley bănuia că femeii îi plăcea să-l aibă acolo. Parţial pentru că-i dăduse un mod temporar de a contracara autoritatea lui Dulsworthy.

Însă asta nu era tot.

Sărutul ei de la bal, cuvintele de noaptea trecută, privirile pătrunzătoare şi ascunse din timpul mesei, toate sugerau că era la fel de fascinată, reticent e drept, de el, pe cât era şi el de ea.

Poate ăsta era lucrul pe care Amanda îl ura cel mai mult.

Actuala etapă din mica lor înfruntare ajunse la remiză când primul fel fu aşezat în dreptul lor. Zgomotele de tacâmuri pe farfurii de porţelan umplură camera.

În timp ce mânca, Langley se gândi din nou la răspunsul imperativ pe care îl dăduse Amanda refuzului lui de mai devreme: „Cina, atunci”. În mintea lui, greutatea cuvintelor se schimbă, şi, odată cu ea, şi înţelesul lor.

„Cine, atunci.”

Cine avea să facă următoarea mişcare?

— Am descoperit că fiii dumneavoastră au avut parte de o excelentă îndrumare, Lady Kingston, spuse el, întrerupând descrierea minuţioasă a zilei, făcută de băieţi pentru mama lor. Sunt nişte băieţi isteţi, zise el, zâmbindu-le amândurora, după care se corectă. Nişte tineri isteţi, ar trebui să spun. Nişte elevi promiţători.

Apoi, Amanda îşi îndreptă din nou atenţia spre farfurie, înţepând cu furculiţa un morman negustat de piure de napi.

— Sunt pregătiţi, deci, pentru şcoală?

Teama din spatele întrebării ei era evidentă. Ambii băieţi repetară cuvântul „şcoală” cu diverse grade de surprindere şi uimire, cel mic părând mai puţin entuziasmat decât s-ar fi aşteptat Langley, iar cel mare mai puţin alarmat.

— Te referi la Harrow? Ca tata? întrebă tânărul Kingston.

— Şi ca lordul Dulsworthy, îi reaminti Philip.

— Tutorele vostru şi cu mine am discutat puţin despre treaba asta, da, recunoscu Amanda. E de aşteptat de la băieţi din poziţia voastră. Dar mă tem că instrucţia sărmanei voastre mame n-a fost potrivită pentru asta.

Când spuse asta, îi aruncă lui Langley o privire prin care îl implora.

— O să fie nevoie de mai mult decât o zi ca să determin nivelul lor de pregătire, contesă, o asigură el. Dar, în ceea ce priveşte calitatea instruirii dumneavoastră, trebuie să recunosc că sunt surprins de profunzimea şi amploarea cunoştinţelor pe care le-aţi împărtăşit. Propria dumneavoastră educaţie trebuie să fi fost…

— A mers la Academia Doamnei Plinkton pentru Fete, în Bath, spuse doamna West, ca şi cum asta rezolva problema.

— O instruire de calitate, încuviinţă el, deşi nu auzise niciodată de ea.

În orice caz, nicio şcoală de fete nu era responsabilă

în întregime pentru tot ce ştia Amanda, de asta era sigur.

Dar Amanda, care era în continuare concentrată pe viitorul fiilor ei, nu dădu semn că ar vrea să rezolve misterul şi nu mai spuse nimic.

Masa aproape se terminase. Langley se gândi la o schimbare de subiect, ceva care ar îndepărta norul întunecat care plutea acum deasupra Amandei şi avea să-i redea licărirea sfidătoare în ochi.

Apoi, doamna West îşi şterse buzele, aşeză şerveţelul într-o parte şi spuse:

— Stanhope.

— Da, doamnă?

— Nu, nu. Îmi cer scuze. Doar mă gândeam la nume. Are ceva familiar.

Un servitor îi înlocui farfuria goală cu o farfurie de cristal, cu budincă, iar doamna West îşi luă lingura.

— Eşti cumva înrudit cu Sir Langley Stanhope?

Tacâmul de argint zăngăni pe porţelan şi, pentru o clipă, Langley se temu că el fusese cel care scăpase furculiţa. Dar nu, zgomotul venise din capătul mesei, de la Amanda, care îl privea cu o expresie pe care nu o putea descrie.

După o privire lungă, doamna West continuă:

— Îmi amintesc c-am citit despre asta în ziar, când a fost numit cavaler... făcuse ceva. O, ce era? întrebă ea, fluturând o lingură plină cu budincă în aer.

Un bărbat nu ajungea la nivelul lui în serviciile de spionaj fără să rişte să fie expus. Dar, cumva, situaţia în care se afla era mai rea. La naiba cu titlul de cavaler şi la naiba cu fiecare menţionare a acestui lucru! Nimeni nu avea să i se adreseze ca Sir Langley, cu atât mai puţin contesa de Kingston.

— Mă tem că nu, doamnă, răspunse el, folosind un ton plictisit.

— Atunci care e familia ta?

Langley ezită.

— Nu am familie, doamnă West.

Doamna West scoase un zgomot de uşoară

dezamăgire, sau poate de înţelegere. Băieţii, care erau concentraţi pe porţiile lor de budincă, nu părură să audă conversaţia.

Dar surprinderea Amandei, la menţionarea titlului de cavaler, devenise o examinare amănunţită. Contesa părea că încearcă să descifreze dacă ceva din ce spunea bărbatul era adevărat.

Va cere o explicaţie?

Va fi mulţumită de cea pe care era pregătit să o dea?

Langley refuză desertul, fluturând din mână şi aproape dărâmând paharul cu budincă din mâna servitorului, când acesta se aplecase să i-l pună în faţă.

— Eu nu vreau, mulţumesc. Nu-mi plac dulciurile. Vă rog să mă scuzaţi, doamnă.

Se ridica în picioare, făcu o plecăciune mai întâi spre doamna West, apoi spre Amanda.

— Contesa. Vă urez noapte bună.

— Ai de pregătit lecţiile pentru mâine, domnule Stanhope?

Amanda îşi înclină capul într-o parte, o poziţie de curiozitate şi provocare. Pentru o clipă, crezu că femeia voia să-i spună că nu avea voie să plece.

„Cina, atunci.”

— Aşa e, încuviinţă el.

Nu avea să mai răspundă nimic. Avea să se ducă în mansarda lui şi să-şi spună că meciul dintre ei era o remiză.

Însă, în schimb, îi întâlni cu curaj privirea.

— Şi tocmai mi-am amintit că am nevoie de ceva din bibliotecă.

Până la urmă, trebuia să se concentreze pe găsirea unei cărţi.

După ce spuse asta, se întoarse şi ieşi din cameră.

Poate trişase, dar jucase la câştig.

„Acum e rândul tău, milady.”

Capitolul 10

Oricât de tentată era, Amanda nu putea să se ridice de la masă şi să-l urmeze pe Langley fără să trezească suspiciuni.

Aşa că-şi termină budinca, atentă să mănânce totul din pahar, cum făcea întotdeauna. Le ură noapte bună băieţilor şi îi trimise la etaj, după ce îi pupă pe fiecare pe obraz, în urma protestelor de indignare obişnuite. Bău nişte ceai cu mama ei, în salon, apoi îşi anunţă intenţia de a scrie un bilet de mulţumire familiei Hurst, înainte să se ducă la culcare.

Într-un final, se trezi stând în picioare, cu mâna pe clanţa bibliotecii, fiind prostesc de ezitantă în privinţa a ce avea să găsească de partea cealaltă.

Când intră, Langley stătea cu spatele la ea, examinând rafturile, cu o lumânare în mână. Celelalte fuseseră aprinse în capătul opus al camerei, şi un teanc mic, asimetric, de cărţi, pe care le strânsese deja, ameninţa să se răstoarne dintr-un colţ al biroului. Când auzi uşa, se întoarse.

Fie că ochelarii îi alunecaseră pe nas, sau Langley îi aranjase aşa, ca să caute mai uşor, bărbatul o privi peste rame, exact cum şi-l imaginase făcând mai devreme. Şi exact cum ştia c-o să se întâmple, interiorul ei se cutremură când îl văzu, deşi expresia lui era mai degrabă amuzată, decât de dezaprobare.

Bărbatul îşi ridică sprâncenele, în timp ce o analiză din cap până-n picioare.

— Eu am câştigat.

— P… poftim? se bâlbâi ea.

— Jocul de-a şoarecele şi pisica de azi. Ai intrat direct în capcana pe care am întins-o la cină.

Evident, Langley îşi imagina că el era pisica.

Amanda chicoti.

— Serios? Vai! Băieţii îţi vor spune că nu mă prea pricep la jocuri.

După ce se declarase victorios, Langley păru să aştepte ca Amanda să accepte înfrângerea şi să plece. Se

întoarse pe jumătate spre raft.

Însă contesa se îndreptă spre birou, aranjând cărţile într-un teanc. Apoi se duse la raftul de lângă cel unde Langley căuta în mod ostentativ şi îşi trecu mâna peste despicătura îngustă aflată deasupra unui rând de cărţi despre expediţii pe mare, explorări şi călătorii. Raftul pe care se aflau făcea parte dintr-un pervaz care se întindea în acea parte a camerei. Langley îngheţă la apropierea ei.

Cu o mişcare uşoară a unei manete şi un scârţâit mecanic, semn că nu era folosit des, întregul raft, cu tot cu cărţi, se legănă în faţă, dezvăluind un spaţiu gol în spatele sau, plin cu carafe de cristal şi pahare asortate. Amanda luă o carafă, dădu praful la o parte, şi se întoarse spre Langley, care-i urmărea fiecare mişcare. Nici măcar domnul Matthews sau doamna Hepplewythe nu ştiau de existenţa cabinetului secret cu băuturi al soţului ei defunct.

— Vrei ceva de băut?

Langley strânse lumânarea pe care încă o ţinea, cu o forţă inutilă.

— Nu. Mulţumesc.

Amanda ridică din umeri.

— Cum vrei.

Îşi plimbă un deget peste colecţia de dopuri, oprindu-se să scoată unul. Ridică sticla şi turnă cu generozitate lichidul de culoarea chihlimbarului în paharul pe care îl ţinea. După ce puse sticla la loc, îşi folosi şoldul ca să închidă cabinetul.

Langley urmări şi acea mişcare, sau cel puţin asta credea Amanda. Lumina care i se oglindea în ochelari îi făcea privirea imposibil de citit.

Cu o mişcare exagerat de lentă, Amanda duse paharul înapoi la birou şi se rezemă de acesta.

— Fără prânz. Fără desert. Fără brandy franţuzesc.

Ridică paharul la gură, lăsă căldura băuturii să-i acopere buzele şi o linse.

— Nu ai niciun viciu?

La lumina lumânării, Amanda îi urmări mişcarea gâtului, când înghiţi în sec.

— Vicii? Sunt sigur că am. Stai să mă gândesc…

Langley îi imită postura relaxată, rezemându-se de marginea biroului şi încrucişându-şi gleznele.

— În primul rând, beau mult prea multă cafea. Vezi tu, nu dorm prea bine. N-am mai făcut-o de ani întregi, deşi poate cafeaua e la fel de mult cauza acestei probleme, cât e şi soluţia ei.

— Îndrăznesc să spun c-aş putea să fac o confesiune similară. În ultimul timp, ceva mi-a tot afectat somnul, spuse ea, zâmbind, cu buzele aproape de marginea paharului.

Bărbatul ridică din sprâncene, deasupra ramei ochelarilor.

După o altă clipă, îşi trecu o palmă peste lumina lumânării din apropiere, aproape atingând flacăra.

— Caut în mod deliberat aventura, adrenalina, pericolul. Asta e un viciu mai serios.

Şi o avertizare? Buzele ei se depărtară, ca să formeze un răspuns, însă el dădu din cap.

— Te rog, nu încerca să mă convingi că e un alt lucru pe care îl avem în comun.

Pentru o clipă, Amanda avu dubii în privinţa ei însăşi. Poate n-ar fi trebuit să meargă în bibliotecă.

Dar nu. Se hotărâse. Ştia ce voia de la el şi credea că ştie şi cum să obţină asta.

Ridică un umăr, aşezând carafa pe biroul de lângă ea.

— Ei bine, sunt aici, cu tine, la… invitaţia ta, cred c-ar fi bine s-o numim.

Bărbatul îşi aşează ochelarii la loc şi îşi mută privirea de la ea la cabinetul cu băuturi şi înapoi.

— Cred că te-am subestimat, contesă. Chiar şi aşa, sunt convins că ţi-ai folosi timpul mai bine dacă ai ieşi singură la o plimbare prin grădină.

— E răcoare.

— Atunci, ia-ţi un şal.

— Vrei să spui să plec ca un şoricel ascultător, fericită de evadarea mea la limită? Se îndreptă. Pare o victorie fără greutate pentru genialul… cum ar trebui să-ţi spun?

Coţofana? Maiorul Stanhope? Sir La…?

Cu o mişcare de felină, bărbatul se apropie de ea, corpul lui tare aproape lipind-o de birou.

— Nu asta.

Refuzul lui profund, modul în care scuipase fiecare cuvânt, îi reaminti Amandei de felul în care vorbea Philip când se lovea la genunchi şi îi spunea să nu-l atingă, cu toate că rana avea nevoie de îngrijiri.

— De ce ai minţit-o pe mama? continuă ea, hotărâtă.

— Asta am făcut?

Langley îşi dădu ochelarii jos şi îi aruncă pe birou. Aceştia alunecară pe lemnul lustruit, oprindu-se când loviră carafa de cristal cu un zgomot încet. Privirea lui întunecată o căută pe a ei. Nu mai era nimic între ei acum.

Inima Amandei bătea cu putere, dar nu din cauza fricii.

— Da. Ai negat că eşti…

Numele era pe vârful limbii, dar Amanda ezită. Nu era îngrijorată de cum ar reacţiona el dacă l-ar pronunţa, dar era precaută cu fascinaţia pe care o avea faţă de volatilitatea lui.

— Bărbatul despre care a citit în ziare.

— Continuă. O femeie ca tine mai mult ca sigur că tânjeşte să pronunţe un titlu. Bine, cedă el, când Amanda dădu din cap. Da, eu sunt Sir Langley Stanhope, cavaler al Coroanei Britanice. Şirul ăsta de litere oferă unui individ destul fast şi pompă ca să se ridice la nivelul unei contese?

Îşi coborî buzele spre urechea ei, iar Amanda tremură când respiraţia lui fierbinte se plimbă peste pielea ei.

— Ai fost uşurată când ai aflat că bărbatul care spui că e profesorul fiilor tăi e, de fapt, un gentleman?

Corpul lui, respiraţia lui erau şi mai aproape, până când fiecare centimetru din ea era conştient de fiecare centimetru din el. O muşcă de lobul urechii şi, spre şocul ei, un geamăt îi alunecă din gât.

— Sau…

O mai muşcă o dată, de data asta de gât, şi trimise un fior de dorinţă prin ea.

— Ai fost dezamăgită să afli că poate nu sunt deloc lipsit de scrupule?

Cum Amanda nu-i răspunse, atenuă înţepătura muşcăturii cu o mişcare a limbii, care îi înmuie genunchii Amandei.

— Nu-ţi face griji, draga mea! o linişti el, folosind un accent aspru, pe care contesa nu-l auzise niciodată. Pot în continuare să joc dur, din moment ce e evident că-ţi place.

Amanda încercă să-şi controleze respiraţia.

— Asta nu e vocea ta.

— Eşti sigură, doamnă?

Acele cuvinte, şoptite periculos de aproape de urechea ei, ar fi putut aparţine unui aristocrat sclifosit de la teatru.

— Opreşte-te. Capul ei se învârtea, când văzu etalarea ameţitoare a ciudatului lui talent. Cine eşti, de fapt? Spune-mi adevărul.

— Vrei să-ţi spun adevărul, contesă?

Un râset amar îi răbufni din piept, dar, după o clipă, îşi îndepărtă corpul de al ei, luând paharul şi golindu-i conţinutul, în timp ce se aruncă pe scaunul de la birou.

— Nimeni nu ştie cine sunt.

Eliberată de greutatea şi de atingerea lui, Amanda se gândi să-i asculte sfatul de mai devreme şi să plece. Însă bărbatul avea un magnetism aparte, ca luna rece care atrăgea mareea caldă.

Apoi, Amanda se trezi urcată pe marginea biroului masiv, piciorul ei stâng fiind aproape lipit de al ei.

— Nu… înţeleg. Eşti ofiţer de spionaj. Cu degete nesigure, îşi trase de fustă. Dacă există un mister, nu ai putea să-l rezolvi? Având în vedere cât de deştept eşti şi toate resursele pe care le ai la dispoziţie…

— Cine spune că vreau să fac asta?

Privirea lui Langley se mută spre un punct dincolo de birou, unde umbrele camerei deveneau mai profunde, dincolo de efectul lumânărilor pe care le aprinsese. Orice părea hotărât să-i spună, Amanda nu mai era sigură că voia să audă.

Cu toate acestea, nu plecă.

— Nu pot să-ţi spun unde m-am născut şi nici cine m-a adus pe lume, începu el, pe acea voce distantă, pe care Amanda nu o recunoştea. Langley e numele mamei mele? Al tatălui? Cuvântul gravat pe lateralul lăzii de măcelar în care am fost găsit?

Bărbatul ridică din umeri, iar această mişcare de indiferenţă aparentă îi pişcă inima.

— Primele mele amintiri sunt cu aleile din Newgate, cerşind şi furând. Am făcut orice trebuia, pentru un colţ de pâine.

Amanda tresări când auzi povestirea aproape lipsită de emoţii a copilăriei lui. Asta nu era o simplă zgârietură, care să fie vindecată cu nişte cremă şi o mângâiere pe cap, ci o rană adâncă şi sângerândă.

Iar Langley nu era genul de bărbat care să vrea milă. Cu atenţie, Amanda îşi mută greutatea pe un şold, astfel încât genunchiul ei se lipi uşor de al lui, o reamintire tăcută a faptului că nu era singur.

Amanda nu ştia la ce reacţie se aşteptase din partea lui. Dar clar nu se aşteptase la ce urmă: palma lui puternică şi caldă se opri pe pulpa ei, mângâind absent curba acesteia, prin mătasea subţire a rochiei ei şi prin ciorapi. Privirea lui, gândurile lui, erau în continuare departe. Amanda nici măcar nu era sigură că Langley realizase ce făcuse.

— Ultimul buzunar din care am furat… mă rog, aproape ultimul, se corectă el, râzând. Am mai luat nişte obiecte valoroase de atunci, care aparţineau generalului Zebadiah Scott. Atunci era colonelul Scott. Fiind mai abil decât majoritatea bărbaţilor, m-a prins când îi furam ceasul şi lanţul. Un mic zâmbet ridică unul din colţurile gurii lui Langley. I-aş fi luat şi unul din nasturii ăia perlaţi de la vestă, dacă n-ar fi… Zâmbetul se mări, iar bărbatul dădu din cap. M-a prins de încheietură şi a spus: „Puştiule, n-aş face asta, dac-aş fi în locul tău” I-am aruncat cuvintele înapoi, cu intenţia de a-l batjocori. Dar am reuşit să-i imit vocea, accentul… Era unul dintre talentele mele, să imit

oameni. L-a surprins. A părut aproape să-i placă. Şi-a lăsat capul într-o parte şi m-a întrebat: „Cum te cheamă, băiete?” „Coţofana, fraiere”, i-am zis eu.

Aşa-mi spuneau ceilalţi pungaşi de pe stradă, pentru că aveam ochi pentru chestii strălucitoare. Şi asta l-a amuzat. A repetat întrebarea de două, trei ori, înainte să-mi ceară să-i spun care e numele meu creştin. Nu ştiam ce vrea să spună cu asta, dar, într-un final, mi-a venit în minte Langley. „Ei bine, Langley, de ce nu vii cu mine?”, m-a întrebat el, luându-mă de cot. M-am gândit că mă duce la închisoare. La ştreang. Am încercat să fug, dar strânsoarea lui era fermă.

În timp ce vorbea, degetele o strânseră mai tare de picior, aproape dureros. Amanda nu se retrase.

— A încercat să-mi spună că n-are de ce să-mi fie frică de el. Şi i-am spus…

Îşi ridică din nou paharul la buze, căutând ultimele picături.

— I-am spus că unui puşti ca mine îi place să mai simtă câte un fior de frică din când în când. Cum altfel să ştiu că încă trăiesc?

Langley purtase cu el toată viaţa această dorinţă pentru pericol, care era atât de nouă şi interzisă pentru ea.

— Când am spus asta, i-a apărut o expresie ciudată în ochi şi a spus… Langley clătină uşor din cap. Nu-mi amintesc ce mi-a răspuns.

Primul neadevăr pe care i-l spusese în seara aceea. Amanda ezită s-o numească minciună. Nu credea că o făcuse conştient. Poate nu voia să-şi amintească.

— M-a tras în trăsura lui şi m-a dus până la el acasă. M-a spălat pe faţă şi gât cu mâinile lui.

Ritmul discursului se schimba, povestea trecând de la băiatul care fusese la bărbatul care devenise.

— El şi soţia lui au încercat tot ce-au putut ca să mă facă mai puţin sălbatic, deşi era o sarcină ingrată. Într-un final, mi-a spus c-o să mă duc să locuiesc cu nişte prieteni de-ai lui, care aveau o casă mare, la ţară, dar, din păcate, nu aveau copii cu care s-o împartă. A fost prima mea casă

reală. Eram mai tânăr decât Philip, spuse el.

Amanda tresări când auzi numele fiului ei. Atât de sigură era că bărbatul uitase, temporar, de existenţa ei.

Mâna lui se plimbă absentă de-a lungul piciorului ei, dorind să-i liniştească teama, deşi căldura atingerii lui producea o altă reacţie, arzându-i venele cu căldura păcătoasă a lichidului unei carafe întregi cu brandy franţuzesc de contrabandă.

— Familia Stanhope era un cuplu mai în vârstă, sau cel puţin aşa mi s-a părut când aveam şapte sau opt ani. Erau oameni buni, a căror bunătate am recompensat-o fugind de cel puţin zece ori. De obicei, cu un sac plin cu chestii de argint de-ale lor, sfeşnice şi nu numai. Orice om normal m-ar fi dat afară, sau cel puţin m-ar fi bătut, încercând să mă scape de acest impuls. Benjamin Stanhope mi-a dat numele lui. M-a trimis la Rugby, după ce m-a învăţat tot ce ştia. După, la Oxford. Şi mi-a cumpărat şi locul în armată într-un final, m-a trimis înapoi la generalul Scott. Uneori, mă întreb dacă nu ăsta a fost planul pe care l-au stabilit de la bun început.

Cu un zgomot prins undeva între un râset şi un oftat, Langley puse paharul pe birou.

— Şi asta, contesă, e povestea în cea mai mare parte adevărată despre cum am devenit maiorul Langley Stanhope, ofiţer de spionaj şi maestru imitator, cunoscut drept Coţofana, spuse el, în timp ce-i strânse cea mai plină parte a pulpei.

Apoi îi dădu drumul şi-şi aşeză ambele mâini pe braţele scaunului, ca şi cum s-ar fi pregătit să se ridice.

Amanda era sigură că bărbatul trecuse peste mai multe incidente, precum şi o promovare sau două. Dar îndrăzni să pună o singură întrebare:

— Şi toată treaba cu titlul de cavaler?

Când auzi, Langley se ridică atât de brusc, că Amanda aproape îşi pierdu echilibrul.

— A fost o greşeală. O neînţelegere din partea Maiestăţii Sale.

— Doar n-ai impresia că te cred atât de umil, că ţi-ai

nega propriul eroism? spuse ea relaxată, având dubii că era înţelept să-l tachineze chiar acum.

— Dacă am făcut vreodată ceva demn de statutul de erou, clar nu a fost atunci, spuse el, dând din cap, apoi urmă un alt râset amar. Sunt sigur că bătrânului Ben i-ar fi plăcut să audă cum mi se spune Sir Langley Stanhope.

— A murit?

— Acum mai bine de trei ani.

Cam în perioada aia îşi pierduse şi ea soţul, îşi spuse Amanda cu o înţepătură stranie ce semăna cu compasiunea, deşi durerea lor venea din surse atât de diferite.

— Sophia a murit prima, a făcut febră. Ben a murit câteva săptămâni mai târziu, de inimă frântă, iar acum o dau înainte cu chestii sentimentale, nu-i aşa?

Amanda se dădu jos încet de pe marginea biroului şi se apropie de el, punându-şi o mână pe braţul lui.

— Ba nu.

Privirea lui se opri la locul unde-l atinsese.

— Eşti o femeie isteaţă, spuse el încet. Şi o lady. Sunt sigur că povestea asta e destul de mohorâtă cât să te facă să fugi?

Degetele ei se curbară mai strâns, palide pe fundalul lânii întunecate a hainei lui. Nu făcu nicio mişcare ca să plece.

— Amanda.

Sună mai degrabă ca o rugăminte, decât ca un avertisment.

O, da. O dorea.

Şi ea îl dorea pe el. Mai mult ca sigur că o văduvă discretă putea să aibă un amant, nu? Nu era prea scandalos.

Mă rog, era o urmă de scandal.

Amanda îşi aminti de precauţiile şi mustrările nesfârşite ale mamei ei şi se temu că scandalul făcea parte din atracţie.

Inima îi bătea ca a unei păsări într-o capcană, când el o prinse sub privirea lui fermă şi serioasă. Se pregăti să se

împotrivească, dar întrezări şi un fior interzis de anticipare.

Pentru ceea ce păru o eternitate, stătură într-un impas tăcut: de-a şoarecele şi pisica, aşa cum spusese şi el. Privirea i se plimbă peste ea, acea umbră de zâmbet sardonic curbându-i buzele. Când nu mai suportă greutatea privirii lui dominante, îşi ridică bărbia, se îndreptă şi spuse:

— Ei bine?

Cu o mişcare rapidă, Langley schimbă poziţiile mâinilor lor, astfel încât o ţinea de braţ. Cealaltă mână i se opri peste coastele ei, fix sub sâni. Oare putea să-i simtă inima bătând?

— Imediat, îi şopti el la ureche, respiraţia lui mişcându-i buclele lipite acolo şi trimiţându-i fiori de dorinţă peste cap. Se pare că ai impresia că poţi să flirtezi cu pericolul, să te joci cu el şi să scapi nevătămată. Dar viaţa pe care o duc nu e pentru tine. Nu sunt bun pentru tine. O muşcă din nou de lobul urechii, trimiţând un fior de dorinţă în adâncul ei. Ce trebuie să fac ca să înţelegi?

— Tu eşti profesorul, fu răspunsul ei imprudent.

Cel puţin asta dorise să spună, însă Amanda se temu că vorbele ei se pierduseră într-un geamăt incoerent de plăcere, când Langley o sărută în locul sensibil din spatele urechii.

— Aşa e. Sunt, mormăi el.

Langley îşi plimbă buzele peste gâtul ei, de-a lungul mandibulei şi, într-un final, îi găsi gura, sărutul lui fiind la fel de apăsat pe cât o ameninţase.

Sau avusese de gând s-o ameninţe.

În mintea ei, Langley doar îşi ţinea o promisiune, promisiunea de a dezvălui ceva din ea, ceva al ei, ceva ce altfel n-ar fi putut descoperi. Modul în care barba lui se plimba peste pielea delicată a gâtului ei, urmată de presiunea dinţilor ascuţiţi, senzaţii pe care odată le respinsese ca fiind de disconfort, îi trezi pielea la viaţă. Era toată doar senzaţii pure, ameţită de la atingerea lui.

Şi poate ăsta era şi obiectivul lui, să-i copleşească simţurile, aşa cum lăsai un copil să mănânce prea multe dulciuri, până când i se făcea rău de la ele.

Dar apetitul ei fusese nesatisfăcut atât timp, de fapt nu fusese niciodată satisfăcut, că Amanda nu putea decât să se lipească înfometată de el, dispusă să ofere răspunsul pe care îl cereau săruturile lui. Nu îi ascunse nimic, când Langley îi acapară gura maleabilă, icnind cu plăcere când dinţii lui prinseră curba voluptoasă a buzei ei de jos. Nu era nimic tandru, nimic manipulator. Doar o fierbinţeală dogoritoare şi sare şi o urmă de brandy.

„O, Dumnezeule!” Cine şi-ar fi putut imagina că acea gamă incredibilă de voci şi accente nu era cel mai mare talent al gurii lui?

Mâinile lui nu rămaseră nici ele pe loc. Palma de pe coaste se ridică mai sus, patinând peste sânul ei, până la întinderea goală a decolteului ei. Îi prinse corsajul cu două degete şi trase. Sunetul aţelor care se rupeau nu făcu decât să-i înteţească nevoia.

Amanda îşi lăsă capul pe spate, tânjind după tachinarea gurii lui fierbinţi pe sfârcul pe care tocmai îl eliberase, iar apoi…

Cu coada ochiului, văzu uşa bibliotecii.

O închisese?

Nu, bineînţeles că n-o făcuse. Dac-ar fi făcut asta, ar fi părut că se aştepta să…

„Dumnezeule.”

Langley o ciupi de sfârc, întărindu-l, în timp ce buzele îi alunecară din ce în ce mai jos…

Amanda îşi arcui spatele, în timp ce plăcerea decadentă a limbii lui o consuma. Cât de bine era!

Uşa îi atrase din nou atenţia.

Amanda închise ochii strâns, încercând să se concentreze pe gura lui Langley şi pe plăcerile care vor urma.

Însă imaginea mentală a uşii deschise interveni din nou. Ce s-ar întâmpla dacă cineva, un servitor, mama ei, ar intra şi i-ar prinde în…? Nu reuşea să se gândească la cuvintele potrivite, sau mai degrabă la cele nepotrivite, care să descrie situaţia lor actuală. În… ceva…

Cealaltă mână a lui alunecă peste braţul ei şi se opri

la baza gâtului, presiunea sa fiind o altă senzaţie după care Amanda încă nu ştiuse că tânjea, însă imposibil de ignorat.

— E ceva care-ţi distrage atenţia, Amanda? şopti el rece, peste sfârcul umed.

Contesa abia reuşi să-şi controleze respiraţia, ca să explice.

— Uşa nu e închisă. Am putea să fim prinşi în… *in flagrante delicto*! Asta e, asta e expresia pe care am tot încercat să mi-o amintesc. Deşi nu pare potrivit scopului, nu-i aşa? adăugă ea, râzând agitată. Mă rog, poate partea cu „flagrante”. Şi „delicto”, adăugă ea.

O, care era problema ei? Nu era ăsta momentul să-şi etaleze cunoştinţele de latină…

Langley îşi ridică capul de la sânul ei şi îi aruncă un zâmbet care-i trimise un fior pe spate.

— N-ai spus tu că vrei să trăieşti periculos?

În timp ce vorbea, Langley îşi trecu degetul mare peste pulsul care-i bătea la gât.

— Da, recunoscu ea, am vrut o noapte cu rebelul. Dar, dacă e să fim prinşi, e posibil să fii obligat să te porţi ca un domn.

— Şi nu ai vrea asta.

Era doar imaginaţia ei sau Langley părea dezamăgit?

— Atunci, presupun că ai dreptate, zise el, îndreptându-se. Am face bine să nu riscăm.

În ciuda faptului că ea fusese cea care evidenţiase pericolele actualei lor poziţii, un val de protest i se ridică în gât. Înainte să-i scape, însă, Langley o sărută din nou. Braţele lui o înfăşurară, în timp ce el păşi în faţă, împingând-o în spate, până când şoldul ei se lovi nu de biroul de neclintit, aşa cum se aşteptase Amanda, ci chiar de uşă. Se auzi un zgomot puternic, când uşa se lipi de cadru, sub greutatea amândurora, reamintindu-le iubiţilor iliciţi şi nerăbdători de noaptea balului.

— Gata. Acum nu mai poate să intre nimeni.

Apoi începu chinul din nou: buze, limbă, dinţi, degete, fiecare senzaţie mai intensă, mai dulce, decât cea de dinainte. Cu o mână, Amanda îl prinse de umăr, în timp ce

cu cealaltă pipăi orbeşte la spatele ei, ca să-şi găsească echilibrul, târându-şi unghiile peste lemnul rece şi vopsit.

Neobosit, Langley o prinse de una din coapse, ridicând-o peste osul şoldului. Apoi îşi lăsă mâna peste glezna ei şi îi mângâie piciorul, de data asta nu peste fustă, ci pe sub ea. Dresul ei era singurul lucru care-i separa pielea Amandei de palma lui. Mai sus… mai sus… Degetele lui se opriră ca să se joace cu jartiera, apoi dansară pe spatele coapsei ei goale.

Într-un final, Langley îşi plimbă degetele peste buclele care-i păzeau despărţitura, agitând firele acelea sensibile. Pulsul plăcut dintre picioarele ei se intensifică, devenind o presiune. Apoi, degetele lui curioase se plimbară peste pliurile umede ale sexului ei, şi degetul lui mare începu să facă cercuri în jurul miezului ei.

— Ah…

Un oftat ieşi cu putere din ea, în timp ce urmărea o eliberare care încă licărea la orizontul îndepărtat.

Langley îşi lipi încă o dată gura de urechea ei.

— Ce elevă dornică! şopti el, mângâind mai adânc în umezeala ei. Dar cât de departe trebuie să merg ca să te fac să înţelegi că nu sunt un domn?

Amanda nu putu să formuleze un răspuns, doar îşi ridică mâna de pe umărul lui şi i-o puse pe cap, înfigându-şi degetele în părul lui. Disperată după ceva ce nu putea să redea în cuvinte, recurse la metodele lui, încâlcindu-şi degetele în părul lui şaten şi trăgând cu putere.

Cu un mormăit, bărbatul îi luă fundul în ambele mâini, ridicând-o fără pic de efort. Amanda îşi înfăşură ambele picioare în jurul mijlocului lui. Erecţia lui, captivă în continuare în pantaloni, se frecă de despărţitura ei şi o făcu să gâfâie de dorinţă.

La 32 de ani, după ce fusese soţie, şi acum era văduvă, nu putea fi considerată o inocentă. Dar, la vizitele rare ale fostului ei soţ în pat, lumânările erau stinse, cămaşa de noapte era ridicată, şi nu era nimic care să-i dea palpitaţii, s-o ofenseze, s-o excite… Ce treabă aveau toate acestea cu ce se întâmpla acum? Cu gura abilă a lui

Langley, cu mâinile lui puternice, care o învăţau lucruri pe care nu avea să le uite niciodată?

Nerăbdătoare, Amanda întinse mâinile între ei, dând la o parte fusta, încercând să deschidă nasturii pantalonilor lui. După ce îi eliberă masculinitatea, se opri, doar pentru o clipă. Îşi plimbă degetele peste lungimea lui catifelată, după care îl înveli în ea.

„Dumnezeule!” Fiecare mişcare a şoldurilor lui o forţă să scâncească, corpul ei fiind prins între uşa neclintită şi corpul lui tare, în timp ce Langley o împingea din de în ce mai aproape de marginea nebuniei.

— Termină pentru mine, contesă, îi ordonă el.

Iar Amanda îl ascultă, incapabilă să ţină la distanţă valul puternic, în timp ce el o penetră, o ultimă penetrare perfectă, iar sămânţa lui se revărsă în ea.

După, Amanda se prăbuşi, satisfăcută şi fără forţă, pe uşă. Aceasta scârţâi o singură dată, apoi se aşternu liniştea.

Langley îşi înclină capul în faţă, ca să-l odihnească pe al ei.

— Sper că ţi s-a părut edificator.

Respiraţia o ardea, în timp ce aerul îi intra şi îi ieşea din plămâni.

— O, cu siguranţă, încuviinţă ea, când putu să vorbească din nou. Nici măcar nu-şi imaginase că aşa ceva era posibil. Dar era la fel de convinsă că, atunci când venea vorba de pericolele pe care le reprezenta Langley Stanhope, nu-şi învăţase lecţia.

Capitolul 11

La ceva timp după ce Amanda se duse la culcare, Langley urcă scările spre camera de studiu. Scuza neînsemnată a teancului de cărţi era demult uitată şi avea de gând să petreacă restul nopţii simţindu-se vinovat pentru că o făcuse pe contesa de Kingston a lui, lipită de un

perete, ca şi cum era o uşuratică de doi bani. Avea să se simtă vinovat pentru că o făcuse a lui.

Chiar uitase cu totul de misiunea pe care o avea? Era acolo ca să afle ce făcuse Dulsworthy cu cartea de coduri. Trebuia s-o păstreze în siguranţă.

Cu atenţie, spălă toate urmele întâlnirii lor. Mirosul parfumului ei persistent, aroma ei. Apoi se întinse pe patul incomod, pregătindu-se să se uite la tavan câteva ore.

Nu trebuia să adoarmă.

Clar nu trebuia să aibă tupeul să se trezească simţindu-se odihnit.

Dumnezeule, niciodată nu visase... Nu! Tocmai asta era şi problema. Îşi dăduse voie să viseze la ea, îşi permisese minţii să creeze o fantezie prostească, în care Amanda era o amantă dulce, senzuală şi aventuroasă. Amanta lui.

Dar nu visase că asta putea să fie şi adevărat. Sau că, în ciuda sarcinii pe care o avea acolo şi a trecutului său, nu va simţi vinovăţia necesară ca să regrete această descoperire.

Se întinse zgomotos, satisfăcut, şi se ridică din pat, se spălă pe faţă cu apă rece şi se îmbrăcă. Aroma cafelei se strecura din camera de studiu şi stomacul îi ghiorţăia. Langley zâmbi în sinea lui. Îşi câştigase apetitul, precum şi durerea plăcută din bicepşi şi de la umeri, un semn al muşchilor bine folosiţi. Apoi deschise uşa şi intră în camera de studiu.

Kingston şi Philip stăteau la masă şi, la cum arăta tava cu micul dejun, erau acolo de ceva timp. Langley se uită la ceas, care se afla pe un raft din celălalt capăt al camerei. Încercă să-l citească.

Băieţii se ridicară în picioare.

— Bună dimineaţa, domnule, spuse Kingston. Sper că aseară aţi găsit ce căutaţi în bibliotecă.

Philip îşi înclină capul într-o parte.

— Unde vă sunt ochelarii?

Tăcerea atârnă în aer o clipă, în timp ce un junghi îl străbătu pe Langley. Încă nu era chiar vinovăţie. De obicei,

îşi gestiona aventurile în aşa fel încât să evite întâlniri ciudate în dimineaţa de după. Dar pe asta nu avea cum s-o evite. Cel puţin nu în întregime.

Langley traversă camera şi se aşeză pe singurul scaun rămas gol de la masă.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, stăpâne Philip, ochelarii mei mă împiedică să văd de aproape. I-am dat jos când lucram aseară şi probabil că am uitat să-i iau. Am găsit mai multe lucruri interesante în bibliotecă. Atât de multe, că am decis că în dimineaţa asta ar fi mai convenabil să mergem noi jos la ele.

Tânărul conte turnă politicos o ceaşcă de cafea şi i-o dădu.

— Domnule, în dimineaţa asta vine profesorul de scrimă. La zece jumătate.

— O să veniţi să priviţi, domnule? întrebă Philip, cu mai mult entuziasm decât arătase pentru orice altceva. În salon. Jamie şi cu mine mereu ne luptăm la final, şi uneori, mama şi bunica vin să ne vadă.

Langley se uită la ceas. Era nouă. Avea dubii că o oră şi jumătate avea să fie îndeajuns ca să se pregătească să dea ochii cu Amanda, cu o vagă urmă de autocontrol. Şi un an şi jumătate s-ar dovedi a fi ineficient.

Cu toate acestea, era nerăbdător s-o vadă din nou. Şi să vadă cum îl privea ea.

— Da, sigur că da, îi spuse lui Philip, în timp ce se întinse după o felie de pâine prăjită şi o unse din belşug cu gem dulce şi lipicios. Aş fi foarte interesat să vă văd.

Cu câteva minute înainte de ora stabilită, le dădu liber băieţilor să se ducă la lecţia de scrimă, cu promisiunea că, în scurt timp, avea să li se alăture şi el în salon. În clipa în care aceştia plecară, gândurile lui ameninţară să se întoarcă la noaptea trecută şi la Amanda. Le redirecţionă însă la cartea de coduri. Faptul că nu primise niciun mesaj de la Millrose însemna că aceasta nu fusese găsită.

În timp ce cobora la parter, se gândi la următoarea lui mişcare. Oare putea să folosească noul său rol, de profesor al băieţilor, ca scuză să îl viziteze pe Dulsworthy şi să se

mai uite prin casă? Putea să câştige încrederea bărbatului? Sau Dulsworthy îi va arunca o singură privire şi va şti ce făcuseră el şi Amanda?

Langley găsi biblioteca goală, aşa cum sperase că va fi, iar cărţile pe care le alesese erau în continuare într-un teanc, pe birou. Se bucură să vadă că nu fuseseră puse la loc pe rafturi, deoarece câteva dintre ele chiar ar fi fost de folos în lecţiile băieţilor.

Pe teanc erau ochelarii lui, aşezaţi frumos şi strălucind, destul de acuzator după părerea lui, în lumina dimineţii. Langley se întrebă cine-i pusese acolo. Îi ridică şi şi-i puse la ochi, ca să vadă mai bine. Spre uşurarea lui, nu văzu alte dovezi a ce se întâmplase în cameră cu o noapte înainte. Paharul murdar fusese luat. Uşa stătea pur şi simplu, neutră şi de neclintit.

Uşa…

Dădu din cap. Dacă mai stătea încă o clipă acolo şi-şi dădea voie să se gândească la amintirile plăcute, membrul lui avea să fie mai tare decât biroul de mahon. Renunţă imediat la planul de mai devreme, de a-i aduce pe băieţi în bibliotecă, pentru lecţiile lor. Luă cărţile cu o mână şi se îndreptă spre salon.

Acolo erau numai cei doi băieţi şi profesorul lor de scrimă. Ascunzându-şi dezamăgirea, Langley trecu pragul şi se îndreptă spre un scaun lipit de cel mai îndepărtat perete, aşezând cărţile pe cea mai rezistentă masă din apropiere. Deşi nu mai văzuse salonul, era uşor de ghicit că nu aşa arăta în mod obişnuit, mobila scumpă fiind împinsă pe margini. Şi covorul fusese strâns şi pus într-o parte.

Avu o străfulgerare de milă pentru servitorii care trebuiau să mute mobila şi s-o pună la loc, iar şi iar, doar pentru distracţia a doi băieţi. Deşi, dacă era să fie corect, servitorii lui Lady Kingston păreau să fie bine trataţi. Se bucurase să vadă şi semne ale simpatiei acestora pentru contesă. Angajaţii nemulţumiţi ai unei case puteau să fie un mod uşor de intrare pentru cineva cu intenţii rele.

— Domnule, aici eraţi, strigă Philip, care veni spre el, urmat de ceilalţi doi.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi noul profesor. E o plăcere să vă cunosc, eu sunt Jacobs, spuse profesorul de scrimă, făcând o plecăciune.

Langley, mereu atent la accente, surprinse o urmă de accent francez, în ciuda numelui englezesc. Descoperirea nu-l surprinse. În Londra, găseai oameni de peste tot de pe glob, iar de la Revoluţie, Marea Britanie devenise gazda multor oameni mutaţi din naţiunea aflată dincolo de Canal.

Războiul nu diminuase pasiunea englezilor pentru tot ce era de provenienţă franceză. Ba chiar aceasta ajunsese în punctul în care anumiţi negustori foloseau un nume franţuzesc sau imitau accentul acestora ca să aibă mai multe vânzări. Arta elegantă a scrimei clar nu era imună la mofturile modei. Deci Jacobs era de fapt englez, şi doar se prefăcea că e francez, ca să atragă mai mulţi clienţi?

Sau era un francez care încerca să ascundă acest lucru?

Percepţiile lui Langley fuseseră şlefuite încă din copilărie, pe străzile reci şi corupte din East End. Nu avusese nevoie de ani de instruire militară ca să înveţe să privească fiecare persoană cu suspiciune. Suspiciunea era ceva natural pentru el.

— Stanhope, spuse el cu o plecăciune, forţându-se să se relaxeze, în ciuda neîncrederii care îl rodea.

Uneori, aparenţele nu erau înşelătoare. Cel mai probabil, Jacobs era un amărât care îşi câştiga traiul învăţându-i scrimă pe fiii nobililor. Langley nu era acolo ca să-i stea în cale.

Însă prezenţa profesorului de scrimă era o reamintire utilă a faptului că această casă nu era o fortăreaţă impenetrabilă, în ciuda bărbaţilor care stăteau de pază afară. Chiar şi în interior, Langley trebuia să rămână alert şi concentrat. Jocurile de ieri, aventura de noaptea trecută, erau toate o distragere a atenţiei, în care nu-şi permitea să se piardă. Rolul de amant al lui Lady Kingston nu făcea parte din misiunea lui.

Şi nu se punea problema să devină ceva mai mult de atât.

— Mă bucur c-aţi venit, domnule, spuse Philip cu entuziasm.

Fratele lui îi aruncă o privire piezişă.

— Bineînţeles că te bucuri, Pip. Cum altfel ar fi putut domnul Stanhope să descopere că eşti un copil-minune?

Era uşor de ghicit că eticheta nu venise iniţial de la tânărul Kingston, iar folosirea ei era în mod evident un subiect de dispută.

— O să-ţi oferim ceva ce merită văzut, domnule Stanhope, spuse Jacobs, deşi modestia cuvintelor fu subminată de atitudinea destul de pompoasă a bărbatului. Haideţi, domnişorilor!

Philip şi Kingston se întoarseră în capătul camerei şi se aşezară la o distanţă de două braţe, cu faţa spre publicul lor format dintr-o singură persoană. Corpurile lor erau drepte, săbiile ridicate, degetele în exterior. Apoi, Jacobs strigă:

— En garde!

Lamele subţiri şi flexibile ale săbiilor cântară când băieţii le ridicară în aer, mişcându-se printr-o serie de poziţii, oprindu-se la fiecare, la comanda profesorului.

Langley văzu foarte puţine lucruri care să-l impresioneze sau să-l şocheze. Philip, care era în mod natural mai atletic decât fratele lui, îşi ţinea sabia mai relaxat şi se mişca cu mai multă încredere, însă nu demonstra abilităţi mai bune. Pe de altă parte, tânărul lord Kingston nu părea să realizeze că faptul că era suplu putea să fie un avantaj. Per total, lui Langley i se păru că lecţiile ori nu începuseră demult, ori că profesorul de scrimă era plătit prea mult pentru eforturile sale. Oare naiva Lady Kingston fusese impresionată de flerul pentru dramatic al bărbatului şi de aerul lui francez subtil?

Într-un final, Jacobs le ordonă băieţilor să se aşeze unul cu faţa la celălalt, pentru un meci cu „puţin contact”, aşa cum promisese Philip în camera de studiu. Langley se surprinse uitându-se nerăbdător spre uşă, aşteptând sosirea mamei lor. Dar pragul rămase gol. Reticent, îşi târî atenţia înapoi spre meci.

— Pregătiţi-vă! strigă Jacobs. Începeţi!

Săbiile se ciocniră, iar lamele se loviră, când ambii băieţi fandară, nerăbdători să câştige avantajul atacului. Apoi, urmă mult fluturat al săbiilor şi joc de picioare ostentativ, nu şi mişcări deliberate, atente, care să dezvăluie slăbiciunea unui oponent sau să creeze oportunitatea de a puncta. Pararea întâlnea atacul doar din noroc, nu datorită tehnicii. Niciunul din băieţi nu părea capabil sau dispus să apere.

După ce privi câteva minute, Langley se ridică în picioare şi strigă:

— *Arrêt!*

Nu era dezamăgit de ce văzuse, deoarece se aşteptase la foarte puţin, în ciuda laudelor lui Philip. Însă era tulburat.

— Ce i-ai învăţat? îl întrebă pe Jacobs, a cărui faţă era plină de surprindere.

— A, domnule Stanhope, spuse el, într-o încercare vizibilă de a recăpăta controlul, în timp ce-şi aranjă haina. Deci înţelegeţi arta subtilă a scrimei?

— Da, uneori. Se pare c-aţi lucrat foarte puţin la mişcările defensive.

Jacobs se apropie.

— Da, aşa e, domnule. Dar sunt abia la început.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Philip deschizând gura, ca să protesteze la auzul descrierii. Floreta lui Kingston tresări, iar băiatul dădu apoi din cap, ca să-şi oprească fratele din a spune ceva.

— Şi, bineînţeles, ca profesor trebuie să ştiţi că, din păcate, elevii nu învaţă mereu ce le predai, spuse profesorul de scrimă, pe un ton confidenţial.

— Atunci, instruirea trebuie adaptată la elev, contracară Langley, care încerca să nu se gândească la noaptea trecută.

— Cum nu am avut un partener de antrenament la nivelul meu, a fost dificil să le arăt tehnicile cum trebuie. Te-aş invita la o mică încăierare, domnule. În scop demonstrativ. Dar nu eşti îmbrăcat cum trebuie.

Ochii mici şi întunecaţi ai lui Jacobs îl analizară pe Langley.

Acesta nu trebui să vadă licărirea de entuziasm de pe feţele băieţilor la auzul ideii sau valul de dezamăgire care urmă, la observaţia despre hainele lui, ca să ştie cum să răspundă la provocarea profesorului de scrimă. Fără să spună nimic, îşi dădu haina jos şi o aruncă pe scaunul de pe care se ridicase.

— O să mă descurc, spuse el, desfăcându-şi nasturii de la mâneci şi suflecându-le peste braţe, cu mişcări precise.

Kingston se duse repede lângă el.

— Puteţi să folosiţi floreta mea, domnule, spuse el, întinzând arma cu ambele palme.

Langley o luă, apoi îi testă greutatea şi echilibrul cu câteva mişcări ale încheieturii.

— Mulţumesc.

Jacobs îşi scoase propria floretă, dintr-o cutie lungă, care fusese pusă sub canapea. Langley observă tehnica acestuia, în timp ce se încălzea: era destul de bună, dar predispusă spre teatralitate, cum observase şi în mişcările băieţilor. Într-un final, îi făcu semn lui Philip că era gata.

— *En garde.*

Philip aproape ţipă, din cauza nerăbdării. Ambii bărbaţi îşi ridicară armele.

— *Allez!*

— În scrimă, cea mai importantă armă e mintea, explică Langley, parând cu uşurinţă prima lovitură a lui Jacobs, lamele cântând în timp ce alunecau una peste cealaltă. E ca un meci de şah. Apoi îşi mută greutatea pe piciorul din spate. Chiar şi în poziţie defensivă, trebuie mereu să anticipezi, să fii atent la o deschidere. Totul poate să se răstoarne într-o secundă.

Profesorul de scrimă se împiedică atunci când Langley fandă spre el, împingându-l în spate.

— Orice semn de slăbiciune devine o oportunitate pentru a ataca, încuviinţă Jacobs, care încercă să pară că făcuse dinadins pasul greşit. E posibil să fie şi o capcană, în

care rivalul neştiutor poate să cadă.

Băieţii recompensară fiecare manevră cu urale şi icnete. Philip, care încă avea floreta, încerca din când în când să imite câte o mişcare bună, întrebându-şi fratele:

— Ai văzut asta?

Adevărul era însă că floretele erau greu de distins. Cu toate că meciul fusese descris ca fiind instructiv pentru băieţi, deveni imediat clar că Jacobs avea de gând să-şi cureţe onoarea cu această provocare.

Pe lângă asta, în scurt timp rămase fără aer şi nu mai putu să pretindă că i-ar fi învăţat ceva pe băieţi.

Langley nu fu surprins să vadă că era mai în formă decât profesorul de scrimă, care probabil foarte rar sau niciodată nu fusese nevoit să se apere într-un atac adevărat asupra vieţii lui. Cu toate acestea, chiar şi cu ripostele lui Jacobs limitate la cele din scrimă, victoria nu fu una uşoară.

Bărbatul avea un apetit pentru violenţă dincolo de ce sugerau înfloriturile lui şi instruirea bravă a băieţilor.

Se mişcau înainte şi înapoi, jocul lor de picioare fiind mai complicat decât cel mai complex dans. Jacobs lovi primul, dar Langley al doilea şi ar fi fost pregătit pentru mai multe minute fără să puncteze, doar ca să spună că meciul era remiză, când tânărul conte strigă:

— Uite, mamă!

Pentru o fracţiune de secundă, atenţia lui Langley se îndreptă de la rival la silueta din uşă. Jacobs, cu faţa contorsionată într-un rictus de triumf, profită de moment şi-l atacă.

Capitolul 12

Amanda tresări, însă se certă imediat pentru naivitate.

Înţelegea că Langley nu era cu adevărat în pericol, indiferent de ferocitatea expresiei domnului Jacobs. În

primul rând, pentru că floretele erau boante şi nu puteau provoca răni mai serioase decât o zgârietură.

Şi în al doilea rând, pentru că privise în tăcere din prag câteva momente, înainte ca Jamie să o vadă. Nu ştia aproape nimic despre sport, dar până şi ea îşi dădu seama că Langley era scrimerul mai priceput dintre cei doi.

Bănuise că momentul în care îl va vedea pentru prima oară pe ziua de azi îi va aduce în minte amintiri de noaptea trecută, indiferent cum arăta sau ce făcea el.

Dar, când îl văzu acum, cu cămaşa uşor umedă de la transpiraţie, cu mânecile suflecate dezvăluindu-i antebraţele încordate, presărate cu păr închis la culoare, muşchii încordaţi de pe spate, picioarele lui, fundul când… ataca (ăsta era termenul tehnic, măcar atâta lucru ştia) iar şi iar, îşi aminti plăcerile acelei ore petrecute în bibliotecă, acestea învăluind-o într-un val de căldură, ca şi cum cineva strânsese o grămadă de cărbuni fierbinţi în abdomenul ei, aprinzând o flacără.

Cu întârziere, îşi ridică mâna la gură, roşeaţa din obraji aproape arzându-i degetele.

— Îmi pare aşa rău, domnule Stanhope, spuse ea, cuvintele fiind înăbuşite de palmă.

În loc să se întoarcă spre ea, Langley se concentră pe adversarul lui. Cu o mişcare rapidă şi subtilă a lamei, prea rapidă ca să fie surprinsă de ochiul liber, contracară lovitura lui Jacobs, apoi îi luă floreta din mână. Profesorul de scrimă încă încerca să pareze, înainte să realizeze că arma lui căzuse pe podea.

— Bine lucrat, domnule, bine lucrat!

Pip veni repede, cu floreta sub braţ, ca să-şi felicite profesorul.

Amanda nu se putu abţine să nu împărtăşească admiraţia pe care o simţea fiul ei.

Jamie, pe de altă parte, veni în grabă la ea.

— Nu a fost captivant, mamă? Ai fost îngrijorată? Eşti roşie la faţă.

— O, ştii tu, dragule. E doar o naivitate de-a mamei. Îmi cer scuze, domnule Stanhope, repetă ea.

Bărbatul se îndrepta spre ea, sau mai degrabă, spre Jamie, şi-i întinse floreta.

— Sunt uşurată că icnetul meu nu te-a costat victoria.

Langley îşi trecu mâna prin părul transpirat, înfoindu-l. Amanda simţi fiori în degete, când îşi aminti senzaţia pe care o avusese când mângâiase valurile acelea mătăsoase. Nu doar degetele ei, ci fiecare parte din ea era prea conştientă de fiecare parte din el. De braţele lui puternice. De efortul lui de a respira. De licărirea de triumf din ochi. Toate o purtări înapoi la noaptea trecută, în bibliotecă, până şi culoarea care apăruse în obrajii lui când îi susţinu privirea, un indiciu că probabil şi el îşi amintea acelaşi lucru.

— Ar fi fost vina mea, o corectă Jamie, care privea floreta ca şi cum descoperise o comoară. Eu am strigat primul.

— Un spadasin demn de acest nume trebuie să-şi poată menţine concentrarea oricând. Nu-i aşa? întrebă Langley, întorcându-se spre adversarul lui, care se apleca rigid să-şi ia floreta de pe podea.

— Aşa e, încuviinţă Jacobs destul de amar. Înfrângerea era aproape mereu greu de înghiţit. Fenta e una dintre cele mai valoroase unelte ale unui spadasin.

Bărbatul îşi scoase o batistă din buzunar, ca să-şi lustruiască floreta, însă îşi şterse mai întâi fruntea.

— Isteţ din partea ta c-ai folosit oportunitatea să le arăţi cât de eficientă poate fi o asemenea manevră.

— Puteţi să mă învăţaţi? întrebă Pip, care mânui haotic lama, atât de aproape, că Amanda simţi curentul.

Mama lui îşi depărtă buzele, ca să-l certe pentru neatenţie, dar Langley reacţionă înaintea ei, prinzând vârful floretei între degetul mare şi arătător. Nu purta mănuşi şi probabil îl înţepă, dar nu tresări.

— Sunt sigur că profesorul vostru de scrimă v-a învăţat mai bine de atât, spuse el, tăios. Şi el este cel care trebuie să hotărască dacă sunteţi pregătiţi pentru tehnici mai avansate.

Deşi era evident afectat, Philip încuviinţă.

— Îmi pare rău, domnule.

Langley dădu drumul lamei.

Amanda avea inima unei mame, moale şi uşor de frânt. Ştia că cedează prea des. Şi, cu toate că o duru să vadă dezamăgirea lui Philip, fu uimită de cât de repede reuşise Langley să câştige respectul fiilor ei. Se părea că până şi ei recunoşteau beneficiile ocazionale ale unei mâini ferme.

— Nu văd nimic rău în a exersa cu profesorul vostru, spuse Jacobs mărinimos. După ce am observat tehnica domnului Stanhope, nu cred c-o să învăţaţi multe lucruri rele de la el.

Băieţii înaintară nerăbdători, cu expresii prin care îl implorau.

— După prânz, domnule? întrebă James.

Langley avea expresia lui serioasă obişnuită, dar plăcerea cererii îi făcu colţurile gurii să se ridice.

— Poate, după prânz, cedă el. Şi după ce aud cum vorbiţi în latină.

Pip mormăi.

— Nu înţeleg de ce trebuie să învăţăm în continuare chestiile alea vechi.

Langley ridică, filosofic, din umeri, şi-şi puse mâna pe spatele băiatului, spunând:

— Nu ştii niciodată când o să-ţi trebuiască o frază sau două.

Apoi îşi ridică privirea spre Amanda, şi-i făcu cu ochiul.

„Nu, cu siguranţă nu ştii.”

Doar nu o tachina, făcând aluzie la noaptea trecută? Cu siguranţă că nu-i făcuse cu ochiul, ci lumina se reflectase în ramele de oţel ale ochelarilor lui.

— O să ni te alături la prânz azi, domnule Stanhope? îndrăzni ea, urând nota feminină, plină de speranţă, din vocea ei.

Niciodată n-ar fi fost atât de naivă, atât de egoistă, cât să spere că acea carte va rămâne dispărută, doar ca să-l ţină acolo. Voia ca aceasta să fie găsită. Bineînţeles că

voia asta. Pentru binele tuturor. Pentru sărmanul soldat care era ţinut captiv din cauza ei. Pentru bunăstarea naţiunii.

Pentru liniştea ei sufletească.

Pentru că n-o atrăgeau doar faţa chipeşă a lui Langley şi braţele lui puternice. Pentru că riscurile de a-l dori pentru mai mult decât acele farmece superficiale erau prea mari.

Înainte ca Langley să răspundă, Jamie îl întrerupse:

— Nu mi-e foame, mamă. Dacă eşti de acord, o să rămân în camera de studiu, cu domnul Stanhope.

Le aruncă celor doi o privire întrebătoare. Era cât se poate de clar că voia să-i spună sau să-i ceară ceva profesorului său.

Amanda înţelegea că un băiat de aproape 12 ani avea întrebări pe care prefera să le împărtăşească unui bărbat şi, spre deosebire de fratele lui, Jamie nu se apropiase niciodată de lordul Dulsworthy ca de un prieten. Nu putea să protesteze şi să spună că profesorul băieţilor nu era un confident potrivit, nu-i aşa?

Se părea că acea intimitate era unul din pericolele de care încercase s-o avertizeze Langley.

Când stătea în lumina zilei, uitându-se la Langley, care rămăsese cu o mână pe umărul unuia dintre fiii ei şi capul aplecat spre celălalt, Amanda înţelese din nou, cu o claritate dureroasă, că dorinţa ei pentru aventură şi adrenalină îi pusese pe toţi în pericol.

În pericolul de a suferi.

Pentru că, atunci când misiunea lui se termina, Langley avea să plece.

— Da, sigur că da, îi spuse el lui Jamie, surprinderea şi nesiguranţa ridându-i fruntea. Cu permisiunea mamei tale.

Contesa dădu să încuviinţeze, apoi opri gestul, întorcându-şi gâtul într-un mod ciudat. Ea se liniştise, ştiind că prezenţa lui în vieţile lor era doar temporară. Nu trebuia să-şi implice şi inima.

Dar inimile fiilor ei erau altă treabă…

Amanda dădu din cap.

— Jamie, nu vreau să ratezi prânzul. Un băiat care

creşte trebuie să mănânce.

Şuviţa aceea rebelă de păr căzu în ochii băiatului, însă nu destul de repede cât să-i ascundă frustrarea provocată de răspunsul ei. Langley se încruntă şi mai tare, iar Amanda simţi un junghi de teamă.

— O să-i spun doamnei Hepplewythe să amâne masa până când vei veni.

Un compromis, cel mai bun pe care putea să-l ofere.

Îi oferise lui Langley corpul ei. Nu-şi permitea să-i ofere totul.

Un zâmbet rar lumină faţa lui Jamie.

— Bine, mamă. N-o să dureze mult.

Tânărul lord se întoarse spre uşă, în timp ce Philip alunecă pe sub mâna lui Langley, ca să-i spună ceva domnului Jacobs, care pleca.

Pentru o clipă, rămaseră doar ei doi. Privirile li se întâlniră şi stăteau mai aproape decât era înţelept. Un fior o străpunse, ca o floretă, iar când Langley inspiră rapid, Amanda simţi şi pericolul apropierii.

— Amanda, şopti el, atât de încet, că Amanda îşi văzu mai degrabă numele pe buzele lui decât să-l audă.

Însă înainte ca vreunul dintre ei să poată spune mai mult, Jamie strigă peste umăr:

— Veniţi, domnule?

În acea clipă, privirea ascuţită a Coţofenei îşi îndreptă atenţia spre un nou obiect. Îşi aranjă penele, ca de obicei, şi îi vorbi băiatului ei cel mare cu vocea clară a unui profesor.

— Mă duc să-mi iau lucrurile şi vin imediat.

Dar, pentru o clipă, Amanda observă o licărire din bărbatul care se ascundea în spatele tuturor acelor măşti. Cel vulnerabil. Cel pasional.

Bărbatul pe care îl întâlnise noaptea trecută.

Dumnezeu s-o ajute, tânjea să aibă o scuză să-l vadă pe bărbatul ăsta din nou.

*

„Cel puţin n-am sărutat-o.”

O consolare mică, având în vedere cât de aproape stătuseră, cât de simplu ar fi fost ca cei doi băieţi nu chiar atât de mici şi profesorul de scrimă să observe dorinţa din ochii lor când se priviseră.

De fapt, nu era deloc o consolare, având în vedere cât de mult îşi dorise Langley, şi încă îşi dorea, să îşi aşeze mâna pe ceafa ei şi să-i aducă buzele lângă ale lui, ca să îi pecetluiască victoria.

În schimb, se trezi mergând după tânărul conte, urcând două etaje până la camera de studiu. Încercă să nu-şi imagineze ce fel de întrebare ar avea pentru el un băiat de vârsta asta.

Avea dubii că implicau algebra sau latina.

— Ei bine, Lord Kingston? întrebă el, când ajunse pe ultima treaptă, şi îl găsi pe băiat uitându-se pe o fereastră care dădea spre partea din faţă a casei Bartlett şi spre promisiunea verde a Grosvenor Square din depărtare.

Kingston nu spuse nimic pentru un moment lung. Langley era pe punctul de a repeta întrebarea, când observă curba lăsată a umerilor băiatului, o postură familiară, de autoprotecţie. Aşa că, în loc să vorbească, înaintă, ca să admire aceeaşi privelişte, îşi încrucişă braţele la spate şi aşteptă.

— Domnule, e groaznic că nu-mi place să mi se spună „Kingston”? întrebă el peste câteva clipe, fără să se întoarcă. Mereu am ştiut că, la un moment dat, titlul o să fie al meu, dar…

— Dar nu te aşteptai să-l moşteneşti la numai…

— Nouă ani. Nu, domnule. Şi după tot acest timp, când oamenii vorbesc despre „lordul Kingston”, tot sper că tata o să răspundă. Se uită dintr-odată la Langley. Vă rog, să nu credeţi că sunt nebun. Doar că…

— E normal, cred eu, îl asigură Langley. Şi chiar dacă nu e, nu o să te judec. Numele sunt o chestiune alunecoasă.

Umerii băiatului se relaxară, într-o postură mai naturală, ca şi cum expirase după ce-şi ţinuse răsuflarea îndelung, când auzi cuvintele înţelegătoare.

— Da, domnule.

— Cum vrei să îţi spun în privat? În public, mă tem că sunt obligat să folosesc titlurile obişnuite.

Un zâmbet crispat apăru pe buzele băiatului.

— E în regulă. Nu mergem niciodată nicăieri.

Întinse mâna spre el, ca şi cum se întâlneau pentru prima oară.

— Mă cheamă James, domnule. Mama şi Pip îmi spun Jamie, şi dacă vreţi, şi dumneavoastră puteţi s-o faceţi.

Langley nu era sigur dacă invitaţia de a folosi numele mic era chiar o dovadă de încredere, nu când era evident că titlul puştiului era o povară pentru el. Pe de altă parte, era posibil ca propriile junghiuri ocazionale de vinovăţie să-l facă să ezite să revendice ceva ce nu câştigase.

Doar o lipise pe mama băiatului de uşă noaptea trecută.

Dar orice variantă era, se părea că băiatul depăşise reticenţa iniţială pe care o avusese faţă de Langley, iar bărbatul era pregătit să-i răspundă la fel. Dădu mâna cu el, apoi îi făcu semn spre masă, într-o invitaţie tăcută să se aşeze pentru ce urma.

— Deci… Jamie. Despre ce voiai să vorbim?

În timp ce Langley trase scaunele de lemn mici şi neiertătoare, Jamie îl ocoli, ducându-se spre uşa dormitorului lui. Oricare era subiectul, conversaţia avea să fie una incomodă.

— O clipă.

Dacă Langley îşi înclina capul, putea să vadă în camera băieţilor. Jamie se lăsase într-un genunchi, lângă patul lui atent făcut, şi îşi băgă degetul sub saltea, scoţând un pachet mic, plat. Cu capul lăsat prea jos ca Langley să-i vadă privirea, se întoarse în camera de studiu şi aşeză pachetul ambalat în hârtie pe masă.

— Asta e, domnule.

— Şi ce e?

— O carte.

Bineînţeles, ar fi putut fi o carte ca oricare alta. O poveste de aventuri, pe care băiatul nu avea voie s-o

citească. Sau ceva mai indecent de atât.

Cu toate acestea, gândurile lui Langley se duseră în altă direcţie. Anticiparea îi vibra în piept, ca un clopot care nu putea fi oprit. Cât de ridicol să-şi imagineze că…

— Ce fel de carte?

— Puteţi să vă uitaţi, domnule, spuse băiatul, împingând pachetul spre el cu un deget. Ambalajul e rupt.

Încetişor, Langley trase cartea spre el, prea temător ca să mai spere. În timp ce dădu la o parte destul din ambalaj cât să vadă ce era înăuntru, se luptă cu impulsul de a închide ochii. Era foarte puţin probabil ca Jamie să fi pus, cumva, mâna pe…

— O… o carte de bucate? Încercă să pară doar uşor curios. Cum ai pus mâna pe ea?

— Am găsit-o în faetonul lordului Dulsworthy alaltăieri, când ne-a scos la plimbare. Înainte să veniţi.

Convins că mâinile aveau să-i tremure dacă îndrăznea să răsfoiască volumul, Langley o puse în faţa lui, cu atenţie. „Gândeşte, gândeşte.” Care era lucrul pe care trebuia să-l afle cel mai mult?

— Şi ai fost atât de alarmat de faptul că tutorele tău a cumpărat o carte de bucate, că ai luat-o?

„Slavă Domnului!”

— Ei bine, nu e doar o carte de bucate.

Inima lui Langley aproape se opri.

— Serios?

— Nu. Bărbatul care a trecut pe la noi ca s-o ceară a spus că e destul de valoroasă. Nu mă descurc prea bine să explic, nu-i aşa? Acum nicio săptămână, mama a cumpărat o carte. Nu ştiu exact ce era, dar mai târziu, în aceeaşi zi, a venit un bărbat de la librărie şi a spus că pachetul ei a fost încurcat cu al altui client. Că a adus acasă o carte rară, care aparţinea altcuiva, şi o dorea înapoi.

— Şi tu ai văzut discuţia asta?

— Am auzit-o, mai degrabă. Pip şi cu mine eram în bibliotecă. Nu încercam să trag cu urechea, spuse el sincer. Mă rog, unchiul George, adică lordul Dulsworthy, era şi el acolo, şi i-a spus bărbatului să se întoarcă în altă zi. Şi

după, în acea după-amiază, când stăteam cu toţii la ceai, doamna Hepplewythe, menajera noastră, a adus cartea de bucate şi a spus că e franţuzească şi că nu e bună. S-a dovedit că era cartea pe care mama trebuia s-o ducă înapoi la librărie. Aşa că lordul Dulsworthy a luat-o şi a spus c-o să se ocupe el, dar n-a făcut-o, spuse Jamie, aruncând o privire precaută spre carte.

Langley se juca cu capătul aţei care ţinea ambalajul la locul lui, încercând să-şi pună ordine în gânduri.

— Poate că lordul Dulsworthy avea cartea în trăsură tocmai pentru asta, ca s-o returneze?

Băiatul dădu din cap, nesigur.

— Asta am crezut şi eu iniţial, domnule. Sau că avea de gând s-o facă, dar a uitat. Alunecase destul de mult sub scaun. Am ridicat-o şi mă pregăteam să-l întreb, când am observat adresa scrisă pe ambalaj. Sunt destul de sigur că bărbatul a spus că a venit de la librăria Porter.

Langley ridică pachetul şi îl întoarse în palmă. Pe el erau un nume şi o adresă pe care nu le ştia, scrise cu ceea ce bănuia că era scrisul de mână al lui Dulsworthy.

— Cât de ciudat!

— Nu vreau ca mama să aibă probleme. Bărbatul de la magazin a spus că valorează foarte mult. Unchiul George n-ar fi…

Tăcu şi clătină din cap, uitându-se în depărtare, ca şi cum îşi imagina nefericirea tutorelui său când va descoperi cartea care lipsea.

— Mă rog, acum e la mine, dar nu ştiu ce să fac cu ea, termină băiatul simplu, readucându-şi privirea asupra mesei, mai întâi la carte, apoi la Langley. Puteţi să mă ajutaţi?

În continuare, Langley nu era sigur dacă putea să spună că Jamie avea încredere în el. Dar neîncrederea acestuia faţă de Dulsworthy era palpabilă, şi, în mod evident, bine plasată. Oare era posibil ca bărbatul să fi descoperit adevărata valoare a obiectului care ajunsese în posesia lui?

— Vrei să mă asigur că ajunge unde trebuie?

Jamie ezită.

— O să-i spuneţi mamei?

— Te temi c-o să se supere pe tine, pentru c-ai luat-o?

Băiatul dădu din cap, ceea ce-i făcu şuviţele să-i cadă în ochi.

— Ar fi şi mai supărată să afle că unchiul George nu şi-a păstrat promisiunea.

Impulsul emoţionant al băiatului, poate chiar instinctul de a-şi proteja mama de un nemernic, îl străpunse ca o lance lansată cu precizie. „Dumnezeule!” Trebuia să iasă din casă, înainte să provoace şi mai multe daune.

Iar cartea din mână era biletul lui de a se întoarce înapoi în lumea din care făcea parte.

O strânse, aproape convulsiv. Mişcarea atrase privirea lui Jamie. Acesta ezită, din nou.

— Da. Luaţi-o, domnule!

Ca şi cum scăpase de o povară, se îndepărtă de la masă şi se ridică în picioare.

— Mama o să se întrebe unde sunt.

Băiatul încuviinţă rapid, apoi se mai uită o dată la carte.

— Mulţumesc, domnule.

— N-ai pentru ce.

Avea toate intenţiile să îl lase pe băiat să plece. Doar avea de lucru acum. Dar cât Jamie era în continuare pe scări, un impuls contrar îl făcu pe Langley să îl strige.

— L-ai văzut pe bărbatul de la librărie? Când era aici.

Jamie se întoarse, încruntându-se la auzul întrebării neaşteptate.

— Doar un pic, domnule. Avea părul închis la culoare şi era mai în vârstă, ca dumneavoastră, adăugă el, în timp ce studia faţa lui Langley. Doar că nu era la fel de înalt. Şi nu purta ochelari.

— E bine de ştiut, reuşi Langley să spună, încuviinţând, după care arătă spre carte. Vreau să mă asigur că ajunge în mâinile potrivite.

Jamie se întoarse spre scări, apoi se opri, din nou.

— Sunteţi sigur că nu o să veniţi şi dumneavoastră la

prânz, domnule?

— Da, mulţumesc, Jamie. Am o lecţie de latină de pregătit, nu-ţi aminteşti?

Băiatul mai încuviinţă o dată, apoi plecă.

Langley stătu la masă şi se minună de obiectul pe care îl ţinea în mână, de norocul pe care îl avea. Îşi imaginase un cu totul alt final. Se aşteptase să stea mult mai mult în casa Bartlett.

Era mai bine însă că nu avea să fie aşa. Mai bine pentru toată lumea. Se întinse peste masă, după o foaie de hârtie şi un toc, şi scrise în grabă un bilet. Apoi se ridică, băgă cartea în haină şi îşi puse mantaua.

— Ies să iau puţin aer, îi explică el servitorului indiferent, în timp ce traversă holul de la intrare şi ieşi pe uşă.

Se uită şi-l găsi pe locotenentul Eggleston stând de gardă peste drum, îmbrăcat în stilul unuia dintre cei mai bătrâni rezidenţi ai pieţei, prefăcându-se că admira păsările de pe peluză.

Se apropie de el, salutându-l indiferent şi prefăcându-se interesat de o pereche de turturele.

— Du-i asta generalului Scott, şopti el peste o clipă, strecurându-i un bilet împăturit. O să aştept aici.

Timp de trei sferturi de oră, Langley se plimbă prin piaţă, cartea apăsându-l pe coaste, uitându-se doar din când în când, şi mereu c-o indiferenţă perfectă, spre rândul de case aflate de-a lungul străzii.

Intrase şi ieşise din atâtea roluri, avusese atâtea deghizări de-a lungul vieţii, că nu se oprise şi nu privise înapoi. De ce ar fi ocazia de faţă diferită? Succesul unei misiuni însemna că trecea la următoarea. Cel mai bun agent al lui Scott obţinuse exact lucrul pentru care venise.

O, da, şi nu numai.

Pierdut în gânduri, aproape ratase întoarcerea lui Eggleston, bărbatul trecând pe lângă el şi lăsându-i să cadă un bilet din mâna înmănuşată. Langley îl fixă cu degetele de la picioare, apoi îl ridică. Doar câteva cuvinte, cu scrisul improbabil de elegant al generalului Scott.

În biroul meu, acum.

Ca orice bun soldat, Langley va accepta ordinul ofiţerului lui comandant, bineînţeles. Nimic nu avea să-l oprească. Nici măcar un bun rămas.

Zebadiah Scott nu fusese niciodată un bărbat sentimental, nici măcar când salvase un golan de pe stradă. Se mişca cu chibzuinţă, era mereu atent la rezultatul final, iar acum Langley trebuia să facă acelaşi lucru. De la câţiva metri depărtare, Eggleston îşi reluase deja îndatoririle de paznic, ceea ce însemna că Amanda era în siguranţă în casa Bartlett. Era mult mai în siguranţă, acum, după ce cartea de coduri fusese găsită.

Era mai în siguranţă fără el.

În timp ce împături biletul, observă alte câteva cuvinte, ascunse sub un prim pliu. Un fel de post-scriptum. Trebui să-l citească de două ori, ca să se asigure că nu şi le imaginase.

Şi adu-o pe contesă cu tine.

În timp ce se îndrepta spre casă, cu biletul strâns în pumn, o respiraţie gâfâită îi zgudui pieptul. Nu îndrăzni să o numească uşurare, nici măcar faţă de el însuşi.

Da, era recunoscător pentru şansa de a o vedea o ultima oară.

Dar ce voia generalul Scott de la ea? Ce aşi mai avea bătrânul în mânecă acum?

Capitolul 13

în timp ce trăsura veche se legăna peste străzile

pietruite, degetele Amandei pipăiră anxioase despicătura lungă şi zimţată din fusta rochiei ei preferate cu flori.

Când Langley intrase în camera de zi, unde ea, mama şi băieţii tocmai terminaseră prânzul, şi o rugă să vorbească, ştiuse imediat că ceva se schimbase. El se mişca cu aceeaşi eleganţă încrezătoare şi relaxată ca întotdeauna, cu toate că acum avea mantaua peste braţ. Asta i se păruse ciudat, din moment ce fusese la etaj, nu afară. Cu doar câteva cuvinte, îi trimisese pe băieţi în camera de studiu, ca să citească şi să traducă un pasaj din Cicero. Mama îşi declarase intenţia de a se pregăti pentru vizitele de dimineaţă şi îi urmă pe tineri afară din cameră.

După ce Langley făcu o plecăciune în faţa lor, se întoarse spre Amanda, emanând o anumită energie, care nu reuşi decât s-o facă şi mai conştientă de prezenţa lui.

— Cheamă-ţi trăsura în faţă, spuse el. Pune-l pe birjar să aştepte cinci minute, după care pleacă la drum, spre vest.

Luată prin surprindere de cerere, Amanda reuşi să întrebe:

— Şi cine o să fie pasagerul din trăsură?

— Nimeni. Noi o să plecăm pe aici.

— Poftim?

Langley deschisese deja uşa cu panouri de sticlă şi ieşise în grădină.

— Nu pot să plec fără manta şi bonetă, insistă ea.

— Nu avem timp de pierdut. Nu poţi să te descurci cu… cu alea?

Arătă spre pălăria uzată, de paie, pe care o ţinea atârnată de un cuier aproape de uşă, pentru momentele pe care le petrecea în grădină, împreună cu fiii ei.

Contesa râse.

— Doar dacă-mi promiţi că n-o să fiu văzută.

— Nu tuturor le pasă de moda femeilor. Haide.

Aşa cum se întâmplase şi noaptea trecută, corpul ei reacţionă imediat la comanda lui. Ca şi cum se afla sub o vrajă, lăsă panglicile pălăriei de paie să-i alunece printre degete, abandonate, şi-l urmă în grădină, până la gard,

tocmai când birja intra pe alee.

— Încuietoarea de la grădină e în continuare stricată, îi reaminti ea.

— Atunci va trebui să trecem peste zid, spuse el, intercalându-şi degetele, ca să formeze o scăriţă, şi aplecându-se, ca să le ţină la nivelul genunchilor.

— Doar nu vorbeşti serios, icni ea.

Dar Langley vorbea foarte serios. De unde apăruse şi despicătura din rochia ei. Şi zgârietura de pe o palmă fără mănuşă. Şi amintirea locurilor unde fuseseră mâinile lui puternice, ţinând-o de fund, sub un sân, când o ajutase să escaladeze, stângace, barele de fier, să-şi treacă picioarele peste partea de sus, apoi să rămână acolo, ca cel mai prost hoţ din lume, în timp ce el urcase, aparent fără efort, se aruncase graţios pe alee şi aşteptase s-o prindă când ea îşi făcuse, în sfârşit, curaj să-şi dea drumul.

Trăgea agitată de firele zdrenţuite, ştiind că doar înrăutăţea lucrurile. Chiar dacă Martha făcea miracole cu acul şi aţa, până şi ea avea limitele ei.

Langley, care stătea pe bancheta cu vedere spre spatele birjei, probabil o urmărise, deoarece, după o clipă, spuse, pe un ton clar ironic:

— Îmi pare rău pentru asta, dar mi-ai spus că eşti dispusă să-ţi asumi riscuri.

— Da, doar c-am presupus c-o să risc lucruri de rând, cum ar fi viaţa, un picior, reputaţia, spuse ea, în timp ce privirea i se întoarse spre geam şi clădirile pe care lângă treceau.

Într-un final, îşi întoarse privirea spre el, fără să se uite însă direct în ochii lui. Un muşchi tresări pe mandibula fermă, care nu părea să fi fost rasă în acea dimineaţă.

— Nu trei rochii în tot atâtea zile.

— Trei?

— La prima, lordul Penhurst a călcat pe tivul rochiei mele, la balul lordului Dulsworthy. Ceea ce n-a fost chiar rău, deoarece mi-a dat o scuză să plec de pe ringul de dans şi să mă strecor în birou, unde… Mă rog, sunt sigură că-ţi aminteşti. Apoi aseară…

Căldura îi acapara faţa, mai întâi când îşi aminti expresia mirată a Marthei când examinase, în tăcere, cusăturile rupte de la corsajul rochiei pe care o purtase la cină, apoi când îşi aminti senzaţia mâinii lui Langley pe sânul ei gol.

— Şi acum asta…

Cu o mişcare a încheieturii, Amanda arătă neajutorată spre fustă, întrebându-se dintr-odată unde putea să ducă ruptura suferită de rochia floral㠄.

— În total, sunt trei.

Ceva asemănător unui zâmbet îmblânzi falca încordată a lui Langley.

— Nu găsesc nicio greşeală în aritmetica ta, Lady Kingston.

— Ce se întâmplă, maior Stanhope? întrebă ea, şi cu asta, un val de întrebări ieşi în grabă, întrebări pe care ar fi trebuit să le pună când stătea în camera de zi a casei Bartlett. Ce e cu toate secretele acestea? Ai comandat trăsura în faţă, în timp ce noi ne strecurăm prin spate? Unde mă duci?

Bărbatul se îndreptă, pe bancheta uzată a birjei, apoi se aplecă în faţă, cu coatele pe genunchi. Acum, Amanda nu mai putea să-i evite privirea.

— Trăsura ta iese în evidenţă. În caz că te urmărea cineva, am vrut să-i distrag atenţia. Un observator de rând, sau chiar şi unul dedicat, ar fi văzut trăsura elegantă, cu blazon, şi cu un birjar în uniformă, luând-o într-o anumită direcţie, şi n-ar mai fi fost atent la birja veche care ieşea din grajduri cam în acelaşi timp, mergând în direcţia opusă.

— Crezi că cineva e cu ochii pe mine? Mă urmăreşte?

— Mai multe persoane stau cu ochii pe tine de zile întregi. Rămâne de văzut dacă o să încerce să te şi urmărească.

— Dar de ce? Nu am… Ah.

Când Amanda vorbi, Langley băgă mâna în haină şi scoase un pachet, iar contesa ştiu, fără să se uite mai atentă, că dincolo de hârtie şi fir se afla o carte de bucate în franceză, cu coperţi din piele verde.

— Unde ai găsit-o? şopti ea, ca şi cum se temea să nu fie auzită.

— Jamie a găsit-o, răspunse el, pe un ton normal, în ciuda situaţiei cu totul anormale. Sub bancheta faetonului lordului Dulsworthy. Se pare c-a auzit destul din conversaţia noastră de când v-am vizitat, în prima zi, ca să-şi facă griji că Dulsworthy n-o va mai duce la librărie. Şi-a făcut griji c-o să ai probleme.

Amanda observă că Langley folosise numele mic al fiului ei. Nu credea c-ar fi făcut asta dacă Jamie nu l-ar fi invitat s-o facă. Şi dacă Jamie îl invitase la această familiaritate, atunci…

Ceva îi tresări în piept, în apropierea inimii.

— Mereu îşi face griji, spuse ea. Dar de ce n-a dus-o lordul Dulsworthy înapoi?

— Asta nu ştiu, dar am de gând să aflu.

Langley întoarse cartea în mână, apoi o băgă din nou în ascunzătoarea de la piept.

— Doar nu crezi că…?

Nici măcar nu putu termina gândul. Simpla idee că George ar fi putut fi amestecat în toată treaba cu cartea de coduri era mai mult decât putea să-şi imagineze.

Iar în ultimul timp îşi imaginase o mulţime de lucruri.

— Nu am de gând să speculez. În plus, aproape am ajuns la destinaţie.

Langley îşi îndreptă atenţia spre geam, iar Amanda îl imită, deşi totul dincolo de el era nefamiliar şi fusese aşa de când lăsaseră St. James în urmă. Probabil erau aproape de Whitehall, ceea ce însemna…

— Aici e Horse Guards.

Bărbatul arătă spre o clădire din piatră albă, în stil paladin, în timp ce birja traversă zona aproape goală pentru parade şi se opri lângă o uşă cu boltă, pentru ca ei să coboare.

— Printre multe alte lucruri, găzduieşte sediul mai multor divizii ale armatei britanice.

Acum, Amanda observă numărul mare de ofiţeri în haine roşii din jur şi când îşi ridică privirea la birjarul lor,

observă că acesta stătea pe locul lui mult mai drept decât orice alt birjar pe care îl văzuse vreodată. Aproape ca un soldat.

— Asta nu e o birjă de rând, aşa-i?

— Bineînţeles că nu.

Langley vorbise încet cu alt ofiţer, dar acum se întoarse spre ea şi-i întinse braţul. Amanda ezită, înainte să-l accepte.

— De ce m-ai adus aici?

Expresia lui era neutră.

— Doar ascult ordinele, contesă.

— Ale cui ordine?

— Ale singurului bărbat ale cărui ordine sunt obligat să le ascult.

Şi, zicând acestea, începu să meargă, devenind nerăbdător să tot aştepte.

— Nu trebuie să-l facem pe generalul Scott să aştepte.

„Generalul Scott.” Domnul care îl salvase pe Langley de pe străzi, în urmă cu treizeci şi ceva de ani. Nu se gândise că, atunci când Langley vorbise despre cum fusese „returnat” generalului când se înrolase în armată, vorbise la propriu.

Amanda se grăbi, ca să ţină pasul cu mersul rapid al lui Langley pe kilometrii nesfârşiţi de coridoare, din ce în ce mai adânc în labirintul subteran de birouri în inima spionajului militar.

Când vorbea de spionaj, oare exista o metaforă mai potrivită care să îl descrie pe generalul Scott decât creierul…?

— Aici.

Langley bătu într-o uşă surprinzător de comună de stejar, în faţa căreia se opriseră, şi nu aşteptă un răspuns înainte s-o deschisă. Camera în care dădea era mică şi destul de goală, în ea nu era decât un birou, iar soldatul în uniformă care stătea la el se ridică atunci când ei intrară. Langley încuviinţă.

— Căpitane Collins.

Ofiţerul îl salută.

— Te aşteaptă, maior Stanhope.

Langley o conduse, spre o uşă discretă, şi întinse o mână ca s-o deschidă, de data asta fără să mai bată la ea.

Uşa se deschise înainte s-o atingă.

— A, Coţofano. Bine, bine. Iar dumneavoastră sunteţi Lady Kingston, bineînţeles, spuse bărbatul mai în vârstă, îmbrăcat în uniformă, care se afla în spatele ei, cu o plecăciune surprinzător de ostentativă pentru ea.

Amanda nu avusese timp să-şi creeze vreo aşteptare cu privire la biroul capului, sau inimii, spionajului militar britanic. Dar dacă ar fi fost presată să spună ceva, ar fi folosit aproape cu siguranţă cuvinte precum „spaţios” şi „ordonat”.

Însă biroul generalului Scott nu era nimic din toate astea.

Perdele de un albastru-închis fuseseră trase haotic într-o parte a unei ferestre mari, deschise, invitând lumina înăuntru, cu o briză uşoară, care adia printr-un nor de fum de la pipă şi printre hârtiile amestecate, aflate pe biroul bărbatului. Dezordinea domnea pe acesta: grămezi de scrisori, care alunecau, cărţi şi registre, mici şi mari, deschise şi închise. Dacă Langley îi dădea cartea de coduri, era convinsă că aceasta ar fi fost pierdută în dezordine, fără să mai fie găsită vreodată.

Pe de altă parte, poate asta era strategia generalului pentru a ţine în siguranţă lucrurile?

Nu că bărbatul era genul de om pe care şi l-ar fi imaginat într-un asemenea rol. Langley era mai înalt, faţă de silueta mai scundă a generalului Scott, care le făcu semne grăbite să ia loc, cu o fervenţă ce părea tipică copiilor. Era evident că cineva avea grijă ca uniforma lui să fie apretată şi hainele aranjate la începutul zilei, dar mama din Amanda recunoscu inutilitatea efortului. Cenuşa tabacului din pipă îi pătase pantalonii albi, iar pe ambele mâneci ale hainei lui erau urme de cerneală. Pe cap, bărbatul purta o pereche de ochelari cu ramă din sârmă, lentilele fiind murdare de urme de la degete. Ochelarii erau

aproape pierduţi în învălmăşeala sălbatică de păr alb.

Dar ochii lui albaştri erau luminoşi şi limpezi, şi fu evident că o urmăriseră când îi analizase biroul şi pe el.

— Nu vă lăsaţi păcălită de aparenţe, Lady Kingston, spuse el zâmbind, în timp ce se aşeză în faţa lor, la birou, aproape ascuns în spatele conţinutului său. Deşi păcălirea oamenilor prin înfăţişare e specialitatea noastră, nu-i aşa, Coţofano?

Expresia cu care Langley îi răspunse putea fi descrisă ca o grimasă.

— S-ar putea spune asta, domnule.

— Acum Lady Kingston, vă amintiţi de ultima noastră întâlnire?

Încruntătura de pe fruntea lui Langley se intensifică, fiind îndreptată acum spre ea.

— Vă cunoaşteţi?

— Chiar nu… începu Amanda.

Generalul Scott încuviinţă scurt, îndemnând-o să-şi amintească.

— A!

Îşi aminti. Vag.

— Cred că s-a întâmplat…

— Acum mai bine de zece ani. Da, din păcate. Să spunem că lordul Kingston era familiarizat cu ceea ce fac, îi explică el lui Langley. Lady Kingston a organizat un bal pentru Fondul Văduvelor şi Orfanilor, una dintre acele gale caritabile pe care doamnelor nobile le place să le organizeze. Atunci tocmai vă căsătoriserăţi, spuse el, aruncându-i Amandei un zâmbet care deveni, treptat, mai blând, aproape melancolic. Îmi permiteţi să vă ofer condoleanţele mele? Soţul dumneavoastră a fost un om de toată isprava.

— Mulţumesc, domnule. Într-adevăr, a fost. Îmi cer scuze c-am uitat întâlnirea noastră, spuse ea, lăsându-şi capul în jos, conştientă dintr-odată că roşise.

— Nu contează, zâmbi el îngăduitor. O contesă are multe cunoştinţe, destul cât să le piardă urma. Cam ca şi cei din armată. Săraca doamnă Scott, a renunţat să-şi

amintească numele tuturor celor pe care-i cunosc destul de bine cât să-i salut.

Amanda încuviinţă. Înţelesese foarte bine ideea.

În ciuda dezorganizării de pe biroul lui şi a aerului de derutare neajutorată, generalul Scott nu uita nimic. Nu-i scăpa nimic.

Pe furiş, Amanda îşi încrucişă braţele în poală, încercând să ascundă despicătura din ce în ce mai mare din fustă.

Cu un zgomot gutural, ieşit din gât, Langley băgă mâna în buzunar şi scoase pachetul ambalat în hârtie.

— A, da, spuse generalul Scott, în timp ce un zâmbet vag îi apăru pe faţă. Ce drăguţ din partea maiorului Stanhope că mi-a amintit sarcina care v-a adus pe amândoi aici!

Luă cartea ambalată de la Langley, o aşeză pe una dintre grămezile de pe birou, îşi puse pipa neaprinsă între dinţi şi începu să-şi caute ochelarii.

— Aici erau, zise el, cu pipa în gură, când îşi puse mâna pe cap şi apoi îi trase la ochi.

Când ridică din nou pachetul şi începu să-l examineze, Amanda îşi îndreptă atenţia spre Langley, care îl privea pe general cu un fel de speranţă înăbuşită.

— Vă gândiţi la acelaşi lucru ca şi mine, domnule? Că paşii ne-ar putea duce la locotenentul Hopkins.

— Posibil, încuviinţă generalul Scott după o clipă, trecându-şi degetul peste carte. Dar e la fel de posibil să aparţină şi altcuiva, dispus să plătească o sumă frumoasă pentru ce e înăuntru.

Bărbatul scoase, uşor, cartea din ambalaj, apoi îl puse deoparte. În timp ce analiza volumul, îi apăru din nou acel zâmbet, care nu era amuzament. Acea latură diferită de domnul jovial, ca un bunic, cum şi-l imaginase.

— Ia te uită. În sfârşit…

Un fior o străbătu pe Amanda pe spate.

— Ce nu înţeleg e…

Ambii bărbaţi îi aruncară priviri tăioase, ca şi cum uitaseră, pentru moment, de prezenţa ei.

— De ce n-a dus-o lordul Dulsworthy înapoi la librăria Porter, continuă ea, mai încet. Doar nu credeţi că e implicat în spionaj?

Ultimul cuvânt ieşi ca o şoaptă, fiind împinsă dincolo de buzele care i se uscaseră dintr-odată.

— Dacă l-aţi fi întâlnit vreodată, aţi şti... De fapt, maiorul Stanhope chiar l-a întâlnit. Spune-i generalului cât de absurdă e ideea, îl rugă ea pe Langley, întorcându-se spre el.

Un muşchi tresări pe mandibula lui Langley, iar acesta n-o privi în ochi.

— Aparenţele pot fi înşelătoare.

— La naiba cu asta! exclamă ea, luându-se prin surprindere la fel de mult ca şi pe ceilalţi doi bărbaţi. Dar se săturase să tot audă că „aparenţele pot fi înşelătoare”. Nu ştia şi ea prea bine cât de adevărat era asta? E tutorele fiilor mei. Merit să ştiu dacă e... dacă e...

— Într-adevăr, contesă, spuse generalul Scott, pe un ton liniştitor. Grija pe care le-o purtaţi copiilor e de înţeles şi admirabilă. Şi o să aflaţi, atunci când aflăm şi noi. Bineînţeles, e posibil să existe o explicaţie inocentă. O simplă încurcătură. Sau... Flutură cartea în aer, ca şi cum invoca adevărul. Poate una mai puţin inocentă, dar deloc periculoasă. Lordul Dulsworthy, având în posesie ce credea că e o carte valoroasă de bucate, e posibil să fi văzut ocazia de a face nişte bani şi a găsit un alt cumpărător. Însă până când nu aflăm sigur, nu am de gând să las să se afle că a fost recuperată cartea, spuse el, punând-o în vârful grămezii.

— Atunci, cei care o caută vor crede în continuare că e în posesia lui Lady Kingston, spuse Langley. O să fie în continuare în pericol.

Amanda avusese privirea aţintită asupra cărţii de coduri, întrebându-se cât de curând va fi îngropată sub o avalanşă de hârtii importante de pe biroul generalului. Ar fi fost nevoie de o expediţie arheologică ca s-o recupereze. La auzul cuvintelor lui Langley, a vocii lui tăioase, nerăbdătoare şi sceptice, tresări.

— Din păcate, da, încuviinţă generalul Scott, fixând-o cu privirea. E bine că-l aveţi pe maiorul Stanhope prin preajmă. Pentru siguranţa dumneavoastră, cât şi a fiilor dumneavoastră.

— Domnule?

Cu coada ochiului, Amanda văzu degetele lui Langley strângând braţele scaunului.

— Credeam c-o să mă trimiteţi în căutarea lui Hopkins, acum că a fost găsită cartea cu coduri.

Aerul i se opri Amandei în gât. Ştia că Langley avea să plece, la un moment dat, că va primi următoarea misiune, însă nu crezuse că asta se va întâmpla atât de curând. Reacţia lui sugera oare că şi el era nerăbdător să plece? Sau fix opusul?

— Nu, răspunse generalul Scott, după ce se gândi puţin.

Bărbatul avusese aceeaşi ezitare pe care o folosea şi Amanda uneori, când voia ca Jamie şi Philip să creadă că lua în considerare o cerere ciudată, înainte s-o refuze.

— Colonelul Millrose mi-a spus că te-ai numit singur protectorul privat al lui Lady Kingston, susţinând că eşti noul profesor al fiilor ei, nu-i aşa?

Bărbatul nu aşteptă un răspuns. Amanda nu reuşi să decidă dacă bărbatul era nemulţumit de ce făcuse Langley.

— Având în vedere circumstanţele, cred că e mai bine să stai în acel rol încă puţin timp.

— Să stau? repetă Langley aspru, cu o expresie uimită. La casa Bartlett?

Din clipa în care Langley îi întrerupsese prânzul, Amanda observase schimbarea subtilă din comportamentul şi starea lui. Noaptea trecută, chiar şi de dimineaţă, între ei ieşiseră scântei. Periculoase, cum spusese chiar el. Un foc ce se întindea şi avea să-i consume pe amândoi, dacă nu erau atenţi.

Dar undeva între salon şi camera de zi, după ce Jamie îi dăduse cartea de coduri, Langley ridicase un fel de scut între ei, prin care nu puteau trece scântei. Ca s-o protejeze, îşi spusese Amanda.

Acum însă, se întrebă dacă bărbatul nu încerca să se protejeze pe sine.

— O, Dumnezeule, nu! spuse generalul Scott, râzând şi scoţându-şi pipa din gură.

Postura lui Langley se schimbă. Nu era chiar uşurare, dar Amanda nu ştiu cum să-i interpreteze reacţia.

Apoi, generalul îşi întoarse pipa la buze şi adăugă:

— Nu la casa Bartlett. Cred că ar fi cel mai bine să plecaţi cu toţii din oraş.

Acum fu rândul Amandei să se încordeze, surprinsă.

— Să plecăm din Londra?

— Da, pentru o perioadă. Agitaţia vieţii din oraş face ca o persoană cu intenţii rele să-şi ascundă uşor acţiunile, intenţiile. La ţară însă, totul e în văzul lumii. Sunt supraveghetori peste tot. Imediat apar suspiciuni.

— La ţară, repetă ea. Vreţi să mergem în Foxhaven, deci?

— E în Hampshire, nu-i aşa? Generalul Scott păru să se gândească, pentru o clipă, la această opţiune, înainte să dea din cap. Sunt sigur că locul e fermecător, dar cam prea izolat pentru scopul nostru. Şi prea evident. Trebuie să existe un alt loc, undeva mai la îndemână…

Toţi trei se gândiră în linişte, sau cel puţin asta crezu Amanda. Expresia lui Langley era distantă, aspră, uşor alarmată. Iar generalul Scott încercă să pară că se gândeşte din greu, punându-şi ochelarii pe cap şi lovindu-şi, ocazional, tâmpla cu pipa.

Semăna cu un profesor care le dădea timp elevilor săi să dea răspunsul corect.

Amanda îşi înfăşură un fir în jurul degetului, făcând o încreţitură în materialul delicat al rochiei ei distruse.

— Richmond ar fi un loc bun?

— Richmond? Spre surprinderea ei, generalul Scott se uită la Langley. Ce sugestie interesantă, nu ţi se pare?

Gura lui Langley se deschise, dar nu ieşiră cuvinte. Generalul îşi îndreptă atenţia spre Amanda.

— Vă gândiţi la o anumită casă?

— Acum câteva nopţi, când eram la teatru, prietenii

mei, familia Hurst, m-au invitat să-i vizitez vara asta. Dar i-am refuzat deja…

— Sunt sigur că prietenii dumneavoastră se vor bucura să afle că v-aţi răzgândit în privinţa ofertei lor. Generalul se aplecă spre ea şi-i aruncă un zâmbet încurajator. Din ce mi-a spus Coţofana despre dumneavoastră, sunteţi o femeie neobişnuit de isteaţă, Lady Kingston. Genul căreia nu i-ar fi greu să reînnoiască o asemenea invitaţie. În scurt timp, o să-i faceţi să creadă că a fost ideea lor să aibă o casă plină de oaspeţi în după-amiaza asta.

— După-amiaza asta?

— E mai bine să nu amânăm, spuse generalul, ridicându-se.

Amanda îl urmă, ca şi Langley, o idee mai târziu, ca şi cum era puţin şocat de direcţia în care o luaseră lucrurile.

— Căpitanul Collins o să vă aducă hârtie şi toc. Puteţi să scrieţi la biroul lui. Să-i trimiteţi un bilet şi mamei dumneavoastră, să se pregătească pentru schimbarea de peisaj.

— Pentru mama mea, şopti Amanda, îndreptându-se spre uşă. Mama mea! exclama ea, apoi. Dumnezeule, dacă e prea târziu? Poate i s-a întâmplat deja ceva. Ieri am reuşit s-o ţin acasă, dar, când am plecat, era hotărâtă să facă nişte vizite.

— Şi poate ar fi făcut asta, dacă nu m-aş fi gândit să trimit trăsura la plimbare, îi reaminti Langley, încet.

— A, da. Aşa e.

Inima îi bătea în continuare cu putere, dar era hotărâtă să păstreze aparenţa de calm. Credea că i-ar fi mai uşor dacă Langley s-ar uita la ea. Dar poate nu.

— Stai aici, Stanhope.

Generalul Scott îi făcu semn să se întoarcă la scaunul lui, în timp ce Amanda trecu pragul uşii.

— Sunt sigur că Lady Kingston n-o să scrie mai repede dacă are public.

Femeia intră în anticameră şi-l găsi pe căpitanul Collins stând lângă birou, organizarea acestuia contrastând

cu biroul generalului. Singurele lucrurile de pe suprafaţa sa erau două tocuri, o călimară cu cerneală şi un teanc subţire de hârtie presată, genul pe care o foloseau pentru corespondenţă doamnele şi domnişoarele, nu armata britanică. Oare bărbatul anticipase ordinul generalului? Ştia generalul deja de invitaţia făcută de familia Hurst?

Contesa îi aruncă un zâmbet şters căpitanului Collins pe măsură ce se apropie. Cu o mică plecăciune, acesta trase scaunul şi-i făcu semn că ia loc. Scârţâitul picioarelor sale pe podea acoperi sunetul uşii închise de general la biroul lui. Când ridică un toc şi se gândi la cuvintele potrivite, ca să se invite pe ea şi familia ei în casa altcuiva, din scurt, auzi vocile masculine înăbuşite ale conversaţiei din camera alăturată. Deşi nu putea să desluşească niciun cuvânt, se întrebă despre ce vorbeau.

Ce nu-şi doreau să audă ea, mai exact?

*

Langley se aşeză pe scaun, fără să mai aştepte ca generalul să ia loc primul.

— Domnule, mă întreb dacă ăsta e cel mai bun plan de acţiune în ceea ce o priveşte pe contesa de Kingston.

Scott se aşeză pe scaun, întorcându-se uşor, astfel încât privirea îi era îndreptată la ceva dincolo de fereastră. Fără să se uite la Langley, îşi trecu mâna peste biroul dezordonat, până când atinse pipa, pe care şi-o ridică la buze.

— Ai obiecţii la a petrece mai mult timp la Richmond, Coţofano?

Lui Langley îi fu greu să vorbească, din cauza încordării din mandibulă.

— Nu dacă-mi ordonaţi, domnule.

— Mă bucur să aud că respecţi din nou ordinele. Aş prefera să nu adaug „ofiţer de spionaj rebel” la lista destul de mare cu lucruri care îmi ocupă timpul. Căută din nou pe birou, de data asta luând cartea de coduri. Doamna Scott vrea să petreacă câteva săptămâni la mare vara asta. Aş

vrea să pot s-o însoţesc.

— Da, domnule.

Langley se aplecă în faţă, rezemându-şi coatele de genunchi, vorbind mai încet, cu toate că ştia că nimic din ce spuneau nu putea fi auzit de ofiţerul de afară.

— Dar de ce trebuie să fie Richmond?

— Pentru că prietenii care au invitat-o pe Lady Kingston nu locuiesc în Bath, maior Stanhope, explică generalul, cu o urmă de ironie amuzată. Apoi, deveni mai serios. Pentru că, dacă vrem să ţinem în siguranţă această familie inocentă, doamna West trebuie să cunoască cât mai puţini oameni pe care să-i viziteze, iar fiii lui Lady Kingston trebuie să fie cât mai departe de custodele lor.

— Deci crezi că Dulsworthy e implicat?

— Evident că e implicat. Întrebarea e de ce parte e? Sunt prea mulţi oameni care abia aşteaptă să pună mâna pe asta, spuse Scott, lovind cartea de coduri de palmă. Poate o să afli răspunsul, ce zici?

Langley îşi lăsă capul în mâini. O altă sarcină, dar niciodată cea care putea să-l readucă în graţiile colegilor lor. Era evident că nici faptul că adusese cartea de coduri nu fusese îndeajuns ca să reînnoiască încrederea generalului Scott în el.

— Apropierea ta de familie poate să fie un mare avantaj pentru noi, continuă Scott.

— Apropiere, domnule?

Îşi ridică privirea şi-l văzu pe general fixându-l cu o privire albastră pătrunzătoare, ca şi cum ar fi putut să-i vadă cele mai ascunse gânduri.

— Da, da, şopti el, în timp ce-l analiza. Foarte isteţ, să te prezinţi ca profesor. Ideal ca să strângi informaţii. Un confident de încredere, chiar în interior. Poţi să te amesteci uşor şi cu stăpânii, şi cu servitorii.

Langley încuviinţă la descrierea generalului, deşi adevărul era că, atunci când spusese că era profesorul băieţilor, o făcuse mai degrabă din impuls, decât dintr-o deghizare bine gândită.

— Am hotărât să fac asta după ce Lady Kingston mi-a

spus că Dulsworthy e destul de arogant în ceea ce priveşte educaţia băieţilor. Voia să-i trimită la şcoală, fără aprobarea ei.

În ciuda imaginii sumbre pe care o pictau cuvintele lui Langley, un zâmbet apăru într-un colţ al gurii generalului.

— Şi tu ai văzut o ocazie să ajuţi atât ţara, cât şi pe contesă, aşa că ai profitat de ea.

— Presupun că da, domnule. Dar nu văd cum planurile lui Dulsworthy pentru copii pot să explice…

Se uită la cartea de coduri.

— Timpul o să ne spună dacă există o legătură sau nu.

— Timp pe care locotenentul Hopkins e posibil să nu-l aibă, contracară Langley.

Generalul Scott aşeză cu atenţie cartea pe un munte şubred de hârtii.

— Lasă asta în seama mea. Tu concentrează-te pe Lady Kingston.

Langley nu avea niciun dubiu că militarul putea să spună conţinutul fiecărui manuscris de pe birou, chiar să pună degetul imediat pe orice avea nevoie, în ciuda aparentei dezordini. Totul făcea parte din imaginea lui Scott. Acesta juca rolul unui bătrân destul de aiurit, care, de fapt, conducea un regiment de spioni cu o simplă mişcare a degetelor. Era maestrul de şah, care anticipa fiecare mişcare a rivalului său credul, înainte ca piesele să fi atins tabla.

Cumva, Langley înţelesese abia atunci că, în ciuda instruirii lui, a responsabilităţilor şi promovărilor, era în continuare un simplu pion.

— Domnule, când v-am zis despre contesă că e „o femeie neobişnuit de isteaţă”? întrebă el, repetând descrierea pe care o făcuse generalul mai devreme Amandei.

— Nu e?

Zâmbetul lui Scott se lărgi.

— Nu asta e ideea.

— Oare?

Umerii lui Langley se lăsară în jos, apăsaţi de o oarecare epuizare. Viaţa lui de spion îl definea. Aşa cum îi spusese Amandei, mereu îl încântase urmărirea, jocul de-a şoarecele şi pisica. Dar se sătura să joace jocuri pe care nu avea cum să le câştige. Nu cel de azi.

Şi clar nu cele de noaptea trecută.

— Poate m-am înşelat, spuse Scott, cu toată siguranţa bărbatului care nu se înşela niciodată, dar când aţi intrat în birou, mi s-a părut c-am simţit… ceva între tine şi Lady Kingston?

Langley se aşteptase să se lovească de iritare, furie, poate chiar dezamăgire, dacă generalul descoperea vreodată că se culcase cu femeia pe care trebuia s-o protejeze.

Însă Scott părea… plin de speranţă.

Langley dădu din cap, parţial ca să nege insinuările generalului, parţial ca să-şi îndepărteze un asemenea gând din minte. Nu-şi permitea ca întâmplarea de noaptea trecută să-i ridice aşteptările. Era ridicol să şi-l imagineze pe general jucându-se de-a peţitorul, cu atât mai puţin între Langley şi contesa de Kingston.

Oricine putea să vadă că Amanda merita mai mult decât un derbedeu de pe stradă, devenit spion.

— Niciodată n-ai dat înapoi în faţa unui risc, Coţofano, continuă generalul. Nu în cei treizeci de ani de când te cunosc. Ai făcut greşeli în tot acest timp? Nerăbdător, Scott dădu la o parte întrebarea cu un gest al mâinii. Bineînţeles că da. Toţi am făcut. Dar ai câştigat şi recunoştinţa mea şi a ţării. Privirea i se îmblânzi, fără să-şi piardă însă din intensitate. Nu-ţi mai tot repeta că nu meriţi recompense.

— Asta e din nou despre afurisitul titlu de cavaler?

— Despre titlu, precum şi despre o moştenire deloc nesemnificativă, de la bărbatul care era mândru să te numească fiu, deşi te-ai opus.

— Ar fi fost o minciună, insistă Langley.

— Oare? Scott dădu din cap, ignorând obiecţiile lui Langley. Cu toate acestea, acum ai un titlu şi o casă. Poate e timpul pentru…

Ridică o dată din sprâncene, sugestiv, în timp ce privirea luminoasă i se plimbă spre anticameră.

Langley se ridică şi se îndreptă spre uşă, fără să mai aştepte să i se dea drumul. Era nerăbdător să termine conversaţia.

— Nu o să revendic nimic ce nu am câştigat.

Şi un bărbat ca el nu merita o femeie ca Amanda. Indiferent cât de mult o dorea.

Tocmai când se întinse după clanţă, căpitanul Collins bătu la uşă, în cealaltă parte.

— Scrisoarea lui Lady Kingston a fost trimisă, domnule. Aşteaptă instrucţiuni noi.

Generalul Scott îi făcu semn lui Langley să deschidă uşa, ca şi cum plecarea lui făcuse de la bun început parte din planul generalului.

— Spune-i că maiorul Stanhope o să vină imediat.

În anticameră se afla Amanda, cu privirea concentrată asupra biroului gol al lui Collins. Pe faţă avea o expresie de uimire. Langley abia trecu pragul, că ea îşi săltă capul, iar privirea ei întunecată şi îngrijorată se opri asupra lui.

— Rebecca Hurst o să creadă c-am înnebunit când o să primească biletul, spuse ea, grăbindu-se spre el, după care şopti: Oare chiar am luat-o razna?

„Da”, vru el să spună, când ea întinse mâinile, pentru încurajare. Încurajarea lui. Însă el îi prinse degetele cu ale lui şi îi trase mâna peste braţul lui, ca să o ţină aproape, fără să ridice suspiciuni. Inclusiv ale ei.

— Eu unul sunt destul de obişnuit ca planurile mele să fie considerate nebuneşti, declară Scott, care veni în faţa lor.

Observă degetele Amandei înfăşurate în jurul braţului lui Langley şi mâna acestuia, care o acoperea pe a ei.

— Dar recunosc raţiunea, iar dumneavoastră, milady, sunteţi o femeie cu capul pe umeri, fără doar şi poate.

Ceva, un râset sau un strigăt de protest, se ridică în gâtul lui Langley. Amanda simţi probabil asta. Îi aruncă o privire pe sub gene, aşa cum făcuse în acea noapte, în grădină. O privire sfidătoare, dojenitoare şi vulnerabilă în

acelaşi timp. Bărbatul înghiţi zgomotos sunetul.

Scott chicoti, naiba să-l ia!

— Collins, te rog să faci aranjamentele necesare pentru ca maiorul Stanhope s-o escorteze pe Lady Kingston înapoi la casa Bartlett. Dacă seamănă cu doamna Scott, sunt convinsă că o să vrea să supravegheze împachetatul. Apoi se întoarse spre Amanda, făcând o plecăciune. Sper c-o să vă simţiţi minunat la Richmond, milady. Şi tu, Coţofano.

Langley se obligă să încuviinţeze. De când implicau misiunile lui Scott distracţie?

Capitolul 14

Amanda stătea întinsă pe spate, uitându-se în sus şi simţind cum pereţii celui mai mic dormitor al lui Charles şi Rebecca Hurst se apropiau, sufocând-o. Îşi imagină că putea să descifreze medalionul gravat în centrul baldachinului înalt al patului, prin întunericul dens, care atârna greoi în jurul ei. Sau poate stătea acolo de atâta timp, că cerul de dincolo de ferestre începea să dea semne că se apropia răsăritul?

Nu. Era în continuare de un negru fără umbre, fără urme de lumină. Mai erau câteva ore până la ivirea zorilor. Îşi plimbă degetele peste pătură şi oftă.

Casa familiei Hurst avea nişte grădini minunate în spate, care se unduiau în pante prin pădure, până la râu. Rebecca o invitase pe Amanda să se plimbe pe acolo de nenumărate ori. Dar nu credea că îşi dorise ca Amanda să iasă la plimbare pe acolo în miezul nopţii. În plus, părea un lucru prostesc, în condiţiile în care cineva voia să-i facă rău.

Bineînţeles, acelaşi lucru fusese adevărat şi în Londra, iar mutarea bruscă în Richmond era menită s-o ţină pe ea şi familia ei în siguranţă. Însă împrejurimile nefamiliare şi liniştea apăsătoare de la ţară doar o făceau şi mai tensionată.

Sau poate era mult prea obosită. Muşchii obrajilor o dureau, de la zâmbetul de încurajare pe care şi-l lipise pe faţă, de la faptul că râsese de ea iar şi iar, explicând familiei sale că fusese atât de aiurită, că uitase să le spună de invitaţia generoasă a familiei Hurst şi uitase chiar să le spună şi servitorilor să împacheteze. Mama fusese cea mai deranjată de răsturnarea de situaţie şi petrecuse cea mai mare parte a călătoriei năpădind-o pe Amanda cu întrebări, la care şi băieţii ceruseră răspunsuri. Răspunsuri pe care Amanda se străduise să le ofere.

Langley ar fi putut s-o ajute, dar, în mod convenabil, alesese să ia calul.

Invidia cu care îl privi mergând alături de trăsura plină de întrebări fusese înăbuşită de descoperirea că el avea să împartă spaţiul improvizat din pod cu băieţii, deoarece singurele camere pentru oaspeţi din casa mică fuseseră rezervate pentru Amanda şi mama ei. Şi-l imagina acolo în acel moment, cu două etaje deasupra ei, privind şi el tavanul.

Insistenţa generalului Scott ca Langley să rămână cu ea, cu ei, îl luase pe acesta prin surprindere. De asta era sigură. Însă Amanda nu putea să decidă dacă bărbatul urâse ordinul. Călătoria de la House Guards până la casa Bartlett ar fi trebuit să-i dea ocazia să descopere părerea lui despre situaţie, poate chiar părerea lui despre multe alte lucruri.

Pe de altă parte, poate răceala lui formală fusese răspunsul la întrebările ei, iar inima ei pur şi simplu refuza să accepte asta.

Nu că şi-ar fi format aşteptări în ceea ce-l privea sau şi-ar fi imaginat că ordinul pe care îl primise Langley să continue farsa va oferi o oportunitate de a repeta activităţile de noaptea trecută. Generalul ar fi fost uimit să afle că instrucţiunile lor fuseseră interpretate astfel!

Dar, cu siguranţă, în acea dimineaţă fusese un moment, înainte ca Jamie să spună cum ajunsese cartea în posesia lui şi înainte ca ziua să ia o întorsătură atât de stranie, când văzuse dorinţă în privirea caldă, de culoarea

whisky-ului, a lui Langley?

Cearşafurile o certară, în timp ce-şi mişcă agitată şoldurile. „Ai grijă pe unde păşeşti.” Când devenise o văduvă veselă, dar care nu era doar intrigată, ci şi dorea un bărbat devastator de chipeş şi cu totul nepotrivit?

Asta îi ducea dorinţa pentru aventură prea departe.

Hotărâtă să pună punct unor astfel de prostii, închise ochii şi inspiră adânc de mai multe ori. Familia ei era în Richmond, sub protecţia unui ofiţer al armatei britanice, pentru că erau în pericol. Trebuia să-şi menţină atenţia asupra lucrurilor importante. Şi dacă spera să rămână în alertă în faţa ameninţărilor, trebuia să se odihnească.

Nu avea să-şi lase gândurile să se plimbe până la podul întunecat, unde aerul era mai mult ca sigur sufocant în această noapte de la începutul verii. Cămaşa de noapte a lui Langley se lipea, probabil, umedă, de muşchii de pe braţele şi pieptul lui, asta dacă nu fusese forţat să şi-o dea jos cu totul.

În niciun caz nu îşi va lăsa gândurile să se plimbe înapoi la seara trecută…

— Amanda. Mormăitul mamei se înălţă dintr-un munte de perne, de pe partea opusă a patului enorm. Nimeni nu e mai conştient decât mine că aranjamentul ăsta e departe de a fi ideal. Dacă aş fi ştiut că familia Hurst e în mijlocul redecorării şi nu poate să ne pună la dispoziţie decât o singură cameră, şi un pat, pentru noi două, clar aş fi rămas în Londra. Dar, cum sunt aici, te rog, culcă-te.

— Da, mamă, încuviinţă Amanda, ştiind că-i promisese imposibilul.

Cu toate acestea, se întoarse într-o parte, îşi aranjă perna şi se aşeză, oftând. Trebuia să-şi limpezească mintea, altfel îl va visa pe Langley.

Închise ochii şi îşi imagină râul rapid şi limpede care-i purta gândurile rebele spre mare…

Se trezi într-o cameră luminată şi cu sunetul râsetelor de copii. Ale copiilor ei. Când îşi întoarse capul pe pernă, descoperi ca era singură în pat. Simpla idee că mama se trezise deja şi o făcuse în linişte, cât să n-o deranjeze pe

Amanda, o făcu să realizeze că era târziu. Dădu plapuma la o parte, coborî din pat şi se grăbi la fereastră, ca să investigheze.

Pe gazon se aflau Jamie şi Philip, iar Langley stătea cu faţa spre ei. Era evident că-i învăţase câteva mişcări de scrimă, cu toate că băieţii mânuiau nişte beţe lungi, ramuri de copaci după cum se vedea, în loc de florete. Mai mult ca sigur că acestea fuseseră trecute cu vederea, în agitaţia împachetării.

Langley nu avea o armă, dar, ca şi dimineaţa trecută, îşi dezbrăcase haina, ca să se mişte mai uşor. Aceasta era întinsă peste un perete jos, de piatră, şi, după cum se reflecta soarele într-un obiect de acolo, Amanda bănuia că ochelarii se aflau peste haină. Imaginea nu avea nimic remarcabil.

Cu excepţia râsetelor.

Philip aproape căzuse pe spate din cauza asta. Faţa lui Jamie era ridicată într-un zâmbet aproape de nerecunoscut. Nu era nici urmă a cinismului adolescentin, cu care era pătată, de obicei, o astfel de expresie deja rară. Cât despre Langley…

Când era serios şi ferm, avea un efect straniu şi minunat asupra interiorului ei. Dar Amanda era cu totul nepregătită pentru ce se întâmplă când bărbatul zâmbi. Zâmbetul nu avea nimic şiret sau sardonic. Erau doar nişte buze curbate, o urmă a dinţilor lui albi, riduri la cozile ochilor. Însă faţa lui, chipeşă în severitatea sa, era transformată cu totul de el.

Amanda îşi ridică mâna la piept, neştiind pe ce să dea vina pentru durerea subită şi intensă pe care o simţea. Pe plăcerea pe care o simţea când vedea fericirea fiilor ei. Pe atracţia, oricât de puţin indicată, pe care o simţea pentru Langley. Pe durerea provocată de gândul că acest moment nu putea să dureze, pentru niciunul dintre ei.

Dar aveau ziua din prezent. Această zi perfectă, însorită, de vară, departe de zăpuşeala, zgomotul şi de mirosurile din Londra.

Îşi promise că va profita din plin de ea.

Se îndepărtă de fereastră şi se duse să sune clopoţelul, pentru apă caldă. Menajera care i-o aduse o ajută să se îmbrace. Langley insistase ca niciunul dintre servitorii de la casa Bartlett să nu-i însoţească. Propunerea fusese una grea de explicat mamei ei, care se baza pe îndemânarea lui Sarah. După ce fata plecase, Amanda se pieptănă singură şi îl aranjă lejer, apoi coborî la parter.

În camera de zi, le găsi pe mama şi pe Rebecca, care se bucurau de cafea.

— Aici erai, draga mea, spuse mama ei, ridicându-şi ceaşca la buze. Nu e de mirare că ai dormit până târziu, la cât te-ai foit noaptea trecută.

— Stimată doamnă West, îmi cer scuze pentru spaţiul înghesuit.

Cu toate că Rebecca se ridică şi se întoarse într-o parte, când vorbi, Amanda văzu roşeaţa de ruşine care-i păta obrajii.

— Muncitorii ar fi trebuit să termine deja, altfel n-aş fi invitat-o niciodată pe Lady Kingston.

Când cobora la parter, Amanda trecu pe lângă toate dovezile renovării care se făcea la două dintre cele patru dormitoare ale casei. Erau unelte, scări, vopsea şi pensule, role de tapet şi bucăţi de material. Nu era nici urmă a bărbaţilor cărora le aparţineau aceste unelte. Se întrebă dacă Langley, sau chiar şi generalul Scott, se asiguraseră că nu vor fi străini în casă.

Biletul trimis de Amanda familiei Hurst nu le lăsase loc prietenilor ei să o refuze, cu toate că răspunsul Rebeccăi, primit tocmai când ultimele valize era încărcate în vagonul de bagaje, făcea aluzie că o amânare de două săptămâni n-ar fi fost o problemă.

Amanda citise scrisoarea, înţelesese perfect dilema prietenei ei şi, cu toate acestea, îşi suise familia în trăsură şi venise.

Ce altă opţiune avea?

— Nu e nevoie să spui nimic, doamnă Hurst, insistă mama. Nu poţi fi considerată responsabilă pentru recalcitranţa muncitorilor sau nerăbdarea fiicei mele.

Avea acelaşi aer al ei de blândeţe, îmbrăcată în hainele ei diafane preferate, cu părul aranjat perfect, în ciuda absenţei menajerei ei. Dar o fixă pe Amanda cu o privire intensă.

— Nu pot să-mi dau seama ce a apucat-o.

Amanda acceptă, recunoscătoare, o ceaşcă de cafea de la Rebecca şi se aşeză.

— Entuziasmul, cred, spuse ea, lăsându-şi privirea să se plimbe spre ferestre şi lecţia de scrimă de dedesubt. Nu mai voiam să ratez niciun minut al vizitei noastre.

— Atunci, hai să n-o facem, zise Rebecca. Cum vremea e aşa frumoasă, să-l pun pe bucătar să pregătească un picnic pentru noi? Putem să ne bucurăm de el într-unul din locurile aflate de-a lungul râului.

Îşi privi nerăbdătoare invitaţii.

— O, da, încuviinţă Amanda. Sună minunat.

Apoi îşi privi mama, care ezită. Aceasta evita până şi grădina adăpostită de la casa Bartlett.

— Nu ţi se pare, mamă?

Înainte ca mama ei să răspundă, Jamie şi Philip dădură buzna în cameră. Abia respirau, iar feţele le străluceau de transpiraţie şi triumf.

— Mamă, se pare că mai există speranţe pentru Jamie, zise Philip, aproape ţipând.

— Mulţumesc, Pip, răspunse Jamie, lovindu-şi fratele în glumă cu un umăr. Şi dac-ar veni de la oricine altcineva decât tine, aş aprecia complimentul.

Cu toate acestea, băiatul zâmbea, mândru.

Amanda se ridică şi se îndreptă spre ei. În acelaşi moment, Langley intră pe uşă, în spatele fiilor ei. Se opri brusc şi tuşi. Acum era un profesor serios, care purta din nou haină şi ochelari.

Dar, în spatele acelor ochelari, ochii îi licăreau cu un amuzament abia suprimat, iar felul în care nodul lavalierei lui se relaxase avea ceva mai mult decât atrăgător.

— Ţineţi minte: domnii nu se dau mari, spuse el, aruncându-le o privire fermă băieţilor.

— Nu? zâmbi Amanda. Atunci, trebuie să recunosc,

am întâlnit foarte puţini domni. Vă e foame? îşi întrebă fiii. Doamna Hurst tocmai sugera un picnic pe malul râului.

— Genial, declară Jamie.

Philip încuviinţă, nerăbdător.

— Mor de foame.

Amanda îi ciufuli părul ud.

— Bineînţeles. O să ni te alături, domnule Stanhope? spuse ea, uitându-se spre uşă.

Amuzamentul din ochii lui se întări în ironie când îi întâlni privirea.

— Eu…

„Niciodată nu mănânc la prânz”, Amanda privi cum i se formau cuvintele în gânduri, înainte să prindă viaţă pe buzele lui. Ca şi cum voia să diminueze lovitura, se întoarse uşor spre scaunul ei, înainte ca el să verbalizeze respingerea.

— Aş fi încântat, contesă!

Amanda se întoarse la timp cât să-l vadă făcând o plecăciune, mai întâi în faţa ei, apoi spre Rebecca.

— Mulţumesc pentru invitaţie.

Senzaţia ciudată din pieptul ei, cea care nu se putea hotărî dacă e durere sau plăcere, se intensifică, forţând-o să tragă aer în piept. Una era să-l dorească pe el, dar să-i dorească şi compania? Tovărăşia?

Coţofenele nu erau menite să fie ţinute ca animale de companie.

Peste mai puţin de o oră, cei şapte ieşiră pe la terasa din spate, coşul plin fiind cărat de Langley şi de Charles Hurst. Jamie avea braţele pline cu păturile pe care urmau să stea. Nu erau însoţiţi de o mică armată de servitori. Nu aveau farfurii de porţelan sau tacâmuri de argint. Nu aveau nicio piesă de mobilier, cu excepţia scaunului mic pliabil, pe care Pip încerca să-l ţină închis în timp ce mergea cu el sub braţ.

Amanda fu uimită că mama ei fusese de acord cu propunerea de a lua prânzul afară. Nici măcar oferta unui scaun nu se ridica la noţiunea ei despre ce era respectabil. Însă mama nu părea nemulţumită, în timp ce mergea braţ

la braţ cu Rebecca, razele după-amiezii trecând prin umbrela ei şi învăluindu-le pe ambele femei într-o lumină caldă.

Când ajunseră la destinaţie, Amanda îl ajută pe Jamie să desfacă păturile şi să le întindă la umbra unei sălcii. Pip aşează scaunul pentru bunica lui, bombănind şi sugând un deget lovit între timp, Langley şi domnul Hurst deschiseră coşul, în care se aflau plăcinte, brânză, căpşune proaspăt culese, precum şi sticle cu vin alb şi limonadă.

Amanda alese un loc şi îşi aranjă fusta în jur, apoi acceptă un pahar de vin de la domnul Hurst. În scurt timp, toţi stăteau pe jos împreună. Langley avea un genunchi ridicat la piept şi celălalt întins, destul de aproape de ea încât să simtă, uneori, un iz al săpunului de ras. Corpul ei trădător o îndemna să se apropie şi mai mult de el, să îi inspire din plin parfumul acela înţepător, care trezea amintiri puternice cu... Dumnezeule! Oare chiar se întâmplase abia în urmă cu două nopţi?

Deşi mâncarea fusese excelentă, adevărata atracţie a ieşirii pentru majoritatea grupului era râul, care aici nu era mai mult decât un pârâu liniştit. În scurt timp însă, băieţii declarară că ziua era insuportabil de caldă, o condiţie care putea să fie rezolvată cel mai bine scufundându-şi picioarele în Tamisa. Până şi mama, şi Rebecca îşi exprimară dorinţa să se plimbe până la apă. Peste câteva clipe, se ridicară şi plecară, fiecare ţinându-l pe domnul Hurst de câte un braţ.

— Să mergem şi noi? întrebă Langley.

— Vrei?

Bărbatul păru să se gândească serios la răspunsul lui.

— Nu.

Neştiind ce să înţeleagă din răspuns, Amanda se refugie în spatele ochilor închişi, lăsându-se pe spate şi îndreptându-şi faţa spre cerul albastru, ascuns în mare parte de ramurile de salcie.

— E minunat aici.

— O pauză excelentă pentru Jamie şi Philip, încuviinţă el. Din experienţa mea, băieţilor care cresc le e mai bine

departe de aerul din Londra.

În timp ce frunzele se legănau în briză, lumina soarelui îi mângâie pleoapele şi-i pictă faţa cu pete de căldură.

— Nu doar lor.

Când Langley nu răspunse, Amanda îşi făcu, în sfârşit, curaj să-l privească. Avea în mână o căpşună zemoasă, iar partea verde era prinsă între degetul arătător şi cel mare. Când i-o oferi, o făcu într-un mod care sugera că se aştepta ca Amanda s-o muşte din degetele lui.

O foame cu totul familiară pulsă adânc în ea şi nu avea nimic de-a face cu fructul.

— Nu ar trebui, şopti ea.

— Ştiu.

Apoi, cu un zâmbet cu subînţeles, Langley îşi băgă căpşuna în gură, dinţii lui albi şi egali separând fructul de codiţă cu precizia unui cuţit. După ce aruncă coada dincolo de marginea păturii pe care stăteau, Langley întinse aceeaşi mână spre ea.

— Plimbă-te cu mine, Lady Kingston!

Degetele lui erau pătate cu suc roz. În loc să-şi lipească buzele de dulceaţa lor, aşa cum îşi dorea cu disperare să facă, Amanda făcu ceva mai puţin înţelept. Îşi puse palma peste a lui şi îi acceptă ajutorul în a se ridica.

— Să le spunem şi celorlalţi unde mergem?

Privirea lui caldă nu se mută de la faţa ei, când se uită rapid spre râu.

— I-am spus prietenei tale, doamna Hurst, că speram să găsesc un moment azi să discut intenţiile tale pentru lecţiile băieţilor cât suntem în vacanţă. Dacă o să vadă cineva că suntem plecaţi, o să spună că probabil de asta ne ocupăm, spuse el, în timp ce o întoarse pe Amanda spre casă.

— Şi chiar o să discutăm despre lecţiile băieţilor? întrebă ea peste câteva clipe.

Nu mai putea să respire, dar dădu vina pe panta pe care trebuia s-o urce spre casă.

O urmă de zâmbet curbă colţul gurii lui.

— Nu.

Spre surprinderea ei, când ajunseră la terasă nu intrară înăuntru, ci se duseră spre colţul de est al casei din cărămidă roşie şi continuară să meargă, până la alee şi spre drum.

— Se pare că în ultimul timp îmi tot pun întrebarea asta, dar… unde mă duci?

— Vreau să-ţi arăt ceva.

Amanda se uită peste umăr, cu toate că nu mai vedea râul demult.

— Eşti sigur că Jamie şi Philip sunt în siguranţă?

— Îţi faci griji pentru apă sau altceva?

— Eu… Eu nu…

Dumnezeule, era prea protectoare, la fel ca mama ei.

— Trei adulţi ar trebui să poată să împiedice doi băieţi isteţi să cadă într-un râu care nu ajunge nici până la genunchi, spuse el, când Amanda nu reuşi să găsească cuvintele potrivite pentru temerile ei. Cât despre restul…

O mângâie pe mâna de pe braţul lui, apoi îşi lăsă mâna acolo. Presiunea tandră a degetelor lui o linişti, calmându-i anxietatea.

— Hurst e un bărbat isteţ şi cred că suspectează că nu ai venit aici doar pentru că, dintr-odată, te-a atras foarte mult ideea unei vacanţe. O să fie cu garda sus. Am vorbit cu toţi servitorii din casă. Sunt de încredere, angajaţi aici de mai bine de un an. Iar generalul Scott avea dreptate: în această parte a ţării, orice străin o să atragă atenţia.

— De ce am senzaţia că nu vorbeşti în general, despre viaţa în orăşele şi sate?

Îşi aminti expresia lui de ieri-dimineaţă, din biroul generalului, când spusese unde locuia familia Hurst.

— Îţi este familiar locul ăsta?

Merseră probabil patru sute de metri pe drum, nu foarte mult, şi abia întrezăriră o altă casă. Aceasta era ceva mai mare decât a familiei Hurst şi construită din piatră.

— Da, spuse Langley, care se opri la capătul aleii. Asta a fost casa lui Benjamin Stanhope.

Amanda îndrăzni să-şi ridice privirea. Ochii lui erau

mici, îndreptaţi spre casă, fără s-o vadă. Langley privea în trecut, aşa cum făcuse în noaptea în care-i spusese povestea tinereţii lui.

Amanda îşi ridică mâna liberă la buze, oprind o mie de întrebări. Doar una, tremurândă, reuşi să scape.

— A fost?

Langley n-o auzi, sau cel puţin se prefăcu că n-o aude.

— Vrei să ne uităm prin jur?

Era linişte, ca şi cum până şi casa îi aştepta răspunsul.

— Actualul proprietar n-o să fie deranjat?

— Actualul proprietar o să fie dat peste cap, dar chiar şi aşa…

Îşi băgă mâna în buzunarul de la piept şi scoase ceva, ţinut strâns în pumn.

— Îţi cer să-ţi asumi un alt risc. Împreună cu mine.

Apoi desfăcu pumnul şi dezvălui o cheie de fier.

Capitolul 15

Din acel moment din biroul lui Scott, când Amanda pronunţase cuvântul „Richmond”, iar Scott declarase că era o „sugestie interesantă”, Langley se pregătise pentru experienţa de a deschide această uşă şi de a o invita pe contesă înăuntru.

Bineînţeles, ar fi putut să nu spună nimic. Să lase să treacă neremarcat faptul că proprietatea familiei Hurst era atât de aproape de cea a familiei Stanhope.

Renunţase însă la această posibilitate în clipa în care îi trecuse prin minte. Nu putea să fie aşa de aproape şi să nu aducă un omagiu casei care îl adăpostise, chiar şi când simpla noţiune a unui adăpost păruse aberantă.

Dar ştia şi că nu putea să facă vizita singur.

Tablourile şi mobila, acoperite cu cearşafuri, îi apăsau privirea, ca nişte fantome. Langley se duse la o fereastră

din sufragerie şi dădu la o parte draperiile, lăsând o rază de soare să risipească spiritele.

— Cei care au grijă de casă, domnul şi doamna Morris, nu locuiesc aici. Nu e nevoie să fie mereu pregătită, pentru că nu vin niciodată în vizită.

Amanda se roti lent, analizând totul. Era mai mult decât se aşteptase? Mai puţin? Langley privi plimbându-şi degetele peste pantele şi văile prăfuite de cearşafuri, care acoperea o canapea, unde el stătuse pentru prima oară în urmă cu treizeci de ani şi privise în jur cu o uimire lacomă.

— Înţeleg. Şi eu prefer să fiu în Londra, şi nu la ţară. Sau cel puţin asta cred, până ajung la ţară.

Amanda îşi desfăcu boneta şi o puse pe o masă goală.

Era un răspuns ciudat. Dar şi mai ciudat era faptul că Langley înţelesese ce voia să spună. Se referea la modul în care cineva putea să se convingă că amintirile unui loc erau insuportabil de dureroase, până când era forţat să le înfrunte şi descoperea că acele amintiri erau, de fapt, un balsam. Modul în care agitaţia oraşului îi intrase în sânge, făcându-l să curgă cu viteză, până când devenea convins că viaţa plictisitoare de la ţară avea să fie sfârşitul lui, doar ca să ajungă acolo şi să descopere… pacea.

Modul în care pericolul ameţitor după care tânjise începuse să arate mai puţin ameninţător decât alergatul pe o alee întunecată, urmărind un spion, şi mai mult decât statul într-o cameră semiîntunecată, deschizându-şi sufletul, şinele, acestei femei.

— Haide să-ţi fac un tur al locului, spuse el, întorcându-se spre holul de la intrare.

Fiecare cameră era propriul capitol în povestea tinereţii lui petrecută aici. Sufragerie, unde Sophia Stanhope ridicase odată un castron cu supă şi băuse din el, când îl văzuse pe el având probleme cu lingura. Biblioteca, unde Benjamin fusese destul de înţelept să stea pur şi simplu şi să citească, până când Langley îi ceruse să-i spună secretele acelor urme de pe hârtie, care puteau să producă lacrimi sau râsete. Salonul în care cei doi îl

învăţaseră să meargă drept, să se aşeze, să facă o plecăciune şi chiar să danseze ca un gentleman. Toate informaţiile pe care le strânsese, ca o coţofana ce era, până când nu mai era sigur ce era cu adevărat al lui şi ce reuşise să fure chiar de sub nasul lor.

Amanda îşi aşează degetele subţiri pe altă uşă.

— Şi aici?

— Dormitorul meu.

Cuvintele aprinseră o roşeaţă în obrajii ei. Langley se aşteptase ca Amanda să-şi lase mâna jos şi să continue amândoi drumul pe coridor.

Însă contesa scoase un mic sunet care arăta interesul şi se întinse spre clanţă.

— Mi-ar plăcea să văd unde ai dormit, spuse ea, deschizând uşa. Sau stăteai treaz noaptea, chiar şi atunci?

— Uneori, mărturisi el.

Uneori, stătuse întins pe spate, iar lacrimile îi curseseră până când udase perna. Oare băiatul acela dezorientat plângea pentru ce pierduse, sau pentru ce găsise?

Încă nu avea un răspuns la întrebarea asta.

După ce intrară înăuntru, se duse la fereastră şi dădu la o parte draperiile, alungând întunericul. Dacă avea să se întoarcă vreodată în casa asta ca să locuiască, probabil trebuia să ocupe dormitorul principal. Asta şi-ar fi dorit Benjamin şi Sophia. Mai mult ca sigur că acea cameră ar fi fost mai pe gustul Amandei, datorită mobilei elegante şi ferestrelor mai mari, cu vedere spre râu.

Dar când se întoarse cu spatele la fereastră, Amanda stătea lângă patul lui, cu o mână pe stâlpul zdravăn, sculptat, al patului, privindu-l. Firicele de praf dansau în lumina soarelui, care tocmai intrase înăuntru. O cărare de lumină care ducea de la el la ea.

Langley uită să se gândească la trecut. Sau la viitor.

Pur şi simplu urmă acel drum.

Lumina soarelui sclipea în şuviţele aurii din părul ei şaten, precum şi peste pistruii deloc demni de o doamnă, presăraţi pe puntea nasului ei în vânt. Ochii ei întunecaţi

licăreau. Era atât de perfect şi uluitor de minunată pentru el. Atât de luminoasă. Nu era de mirare că sufletul lui lacom fusese atras de ea de la început.

Cu fineţea lentă a unui hoţ experimentat, ridică mâna, ca s-o mângâie pe obraz, şi-şi trecu degetul mare peste pielea ei catifelată. Ea îşi lăsă obrazul în palma lui.

— Amanda, îţi jur că, atunci când te-am adus aici, nu aveam intenţia să… Nu aveam aşteptări să…

Oare contesa va auzi răsuflarea lui întretăiată, faptul că nu-i venea să creadă ce norocos e?

Îşi lăsă privirea să se plimbe peste patul din spatele ei.

— Serios? Amanda ridică sprâncenele, iar privirea ei căpătă o nuanţă seducătoare. Eu da.

Dădu drumul la stâlp şi îşi puse palma pe pieptul lui, lăsând-o să alunece între haină şi vestă, spre umăr, înfăşurându-şi degetele în jurul gâtului lui. Apoi se ridică pe vârfuri şi îşi aduse gura lângă a lui. Atingerea fu imposibil de uşoară, mai degrabă sugestia unui sărut, decât un sărut în sine.

Langley nu se mişcă, savurând acele mici atingeri de suc de căpşune, în timp ce ea îi muşca buzele. Măcar acum, nu va risipi momentul prezent privind în viitor, la posibilele pericole. Nu mai era un băiat înfometat, care fura, ci un bărbat înstărit, care se pregătea pentru ospăţ şi ştia că banchetul nu avea să dispară înainte să-şi facă plinul.

Când cealaltă mână a ei ajunse pe talia lui, trăgându-l şi mai aproape, Langley îşi înfăşură braţele în jurul ei şi îi răspunse la sărut. O explorare relaxată a fiecărei pante şi curbe. O atingere a limbii lui se plimbă peste marginea buzelor ei, nu mai adânc, aplicând fiecare mişcare tentantă, seducătoare, pe care o ştia gura lui, cel puţin fără să o părăsească pe a ei, până când Amanda îi oferi ceea ce căuta: acel mic geamăt de plăcere, de capitulare, care-i făcu imediat mădularul dureros de tare.

O răsplăti cu o serie de săruturi de-a lungul mandibulei, şoptindu-i în ureche:

— Ce vrei azi, milady? Domnul sau rebelul?

Se împăcase cu ce voia Amanda de la el, sau cel puţin asta îşi spusese.

Dar răspunsul ei îl lăsă fără aer.

— Pe tine.

Buzele o simţiră când înghiţi, iar apoi repetă:

— Pe tine.

Zâmbind, Langley îşi ridică gura la tâmpla ei şi o sărută. „Pe tine.” Cât de simplu.

Atât de imposibil.

Sau nu? Până la urmă, contesa de Kingston văzuse dincolo de toate deghizările lui.

Îşi ridică degetele ca să-i desfacă rochia, în timp ce-i şopti:

— Şi eu vreau să văd fiecare parte din tine, Amanda.

— Da.

Contesa îi trase haina peste umeri, până când Langley trebui să se oprească şi s-o dea jos.

— Dar, mai întâi, spune-mi dacă misiunile tale au implicat şi să fii menajera unei lady. Având în vedere circumstanţele, se pare c-am făcut o alegere proastă când m-am îmbrăcat de dimineaţă. Eşti pregătit să pui la loc tot ce desfaci?

— O să mă descurc.

Îşi puse ochelarii pe noptieră, apoi îşi aruncă haina pe un scaun din apropiere, ridicând un mic nor de praf.

— Întoarce-te!

Rochie, jupă, corset, cămăşuţă. Se descurcă rapid cu fiecare strat, oprindu-se să admire, mai întâi cu privirea, apoi cu atingerea, fiecare bucată de piele pe care o dezvăluia. Braţele ei subţiri, curba ascuţită a omoplaţilor, panta taliei, curba spatelui şi, la final, depresiunea umedă din locul unde i se atingeau coapsele. Când îşi strecură un deget în umezeala ei, Amanda gemu şi îşi desfăcu uşor picioarele.

— Da, şopti ea, aplecându-se în faţă, ca să se ţină de pătură, invitându-l s-o pătrundă.

— Nu încă, răspunse el, în timp ce atingerea îi era în

continuare uşoară şi plină de tachinare. Mai întâi, trebuie să mă dezbraci.

Când degetele lui alunecară din ascunzişul ei, Amanda scânci, în semn de protest, dar se întoarse cu faţa spre el. Soarele se revărsa peste sânii ei mici şi obraznici, iar vârfurile lor rozii îl făcură să înghită în sec. Dar contesa era hotărâtă să-i desfacă vesta şi lavaliera, cu un rid fermecător de concentrare pe frunte.

După ce Amanda îi desfăcu cămaşa, Langley se dădu în spate destul cât să şi-o tragă peste cap şi s-o trimită alături de haină.

— Să te ajut şi cu ghetele? se oferi el, oricât de minunat ar fi fost s-o vadă călărindu-i piciorul, aplecată şi scoţându-le, una câte una.

Apoi mai rămăseseră pantalonii lui, care nu-i acopereau erecţia ce împungea lâna subţire. Mâna ei se duse nerăbdătoare spre nasturii pantalonilor, apoi se opri.

— Niciodată nu am… îşi privi degetul încercuind un nasture, iar Langley şi-ar fi dorit să-i vadă privirea. Cel puţin, nu la lumina zilei.

Langley aşteptă o clipă ca ea să spună mai mult, mintea lui completând în grabă cuvintele lipsă cu alarmant de multe posibilităţi.

„Niciodată nu am” văzut un bărbat gol. „Cel puţin, nu la lumina zilei.”

„Niciodată nu am” atins un bărbat. „Cel puţin, nu la lumina zilei.”

„Niciodată nu m-am” culcat cu un bărbat. „Cel puţin, nu la lumina zilei.”

Înainte să o liniştească, să-i oprească mâna, să se ofere să ia plăcere doar din plăcerea ei, Amanda deschise acel prim nasture, apoi pe următorul şi pe următorul.

— Putem să… Putem să ne mutăm mai aproape de fereastră, ca să văd mai bine?

— Cum doreşti, milady, spuse el, tresărind.

Amanda îl luă de mână, păşi uşor din balta de fuste şi îl întoarse spre soare. Apoi degetele ei iscusite desfăcură rapid restul nasturilor. Penisul lui sări înainte, imposibil de

tare şi întunecat de la dorinţă, în timp ce pantalonii lui Langley alunecară în jos.

Amanda se lăsă în genunchi.

— O!

Simţi acel sunet ca o şoaptă răcoroasă pe pielea lui încinsă, urmat apoi de atingerea ei curioasă şi prea uşoară.

— Nu arată deloc ca statuile alea de marmură.

— Uneori, aşa arată, reuşi el să spună, încercând să nu-şi piardă controlul, în timp ce explorarea ei devenea din ce în ce mai sigură. De obicei, nu când e o lady în apropiere.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă l-aş săruta aici?

Cu un deget, mângâie capul.

— Dumnezeule, Amanda! Acum era rândul lui să se ţină de stâlp. Aş termina mult mai repede decât ar trebui s-o facă un bărbat.

Simpla lor conversaţie îl adusese periculos de aproape de acest punct.

— Ah. Acum dezamăgirea îşi făcu simţită prezenţa în vocea ei. Şi presupun că ăsta ar fi finalul distracţiei noastre.

Îşi puse mâna liberă pe ceafa ei, luptând cu fiecare celulă din corp cu instinctul de a o apropia.

— Da. Pentru că mi-ar face plăcere să-ţi returnez favoarea, şi nimic nu se compară cu strigătul de extaz al unei femei, care poate să reînvie un bărbat.

— Să returnezi favoarea? Amanda îşi ridică privirea, în care erau amestecate surprinderea şi plăcerea. Doar nu te referi la…?

— O, ba da.

Vârful limbii ei ieşi, ca să-şi umezească buzele, crezu el. Apoi simţi răcoarea acestuia pe pielea lui încinsă. Îşi încordă degetele pe capul ei, trăgând-o foarte puţin înapoi.

— Doar dacă eşti sigură, draga mea. Şi doar dacă-ţi face plăcere şi ţie.

Când ea încuviinţă, nerăbdătoare, îşi relaxă mâna destul cât ea să-şi facă de cap cu el. Iniţial, cu săruturi uşoare, apoi cu atingeri experimentale ale limbii şi, într-un final, luă jumătate din lungimea lui în căldura gurii. Amanda

nu avea nici cea mai vagă idee ce făcea, iar Langley îşi dorea ca momentul să dureze o eternitate.

Dar prea curând, deşi, slavă Domnului, nu atât de repede pe cât se temuse, ajunse la orgasm. Încercă s-o convingă să se oprească. Domn sau crai, nu îi venea să creadă că o lady, mai ales una lipsită de experienţă, i-ar fi mulţumit pentru că termina aşa. Însă Amanda refuză să-i asculte avertismentul. Mâinile ei, care fuseseră întinse pe coapsele lui, îi alunecară în jurul picioarelor, degetele ei strângând muşchii încordaţi ai fundului, tocmai când el termină cu un strigat.

Apoi, Amanda se dădu în spate, cu o expresie satisfăcută, în timp ce se ştergea la gură cu cămăşuţa ei aruncată.

— A fost încântător.

— Dumnezeule, iubire. Langley râse, cu forţa pe care o mai avea, aerul intrând şi ieşind cu greu din plămânii care îl ardeau. Sunt încântat să aud asta. Dar m-ai epuizat.

Cu o singură mişcare fluidă, Amanda se ridică, îşi înclină capul într-o parte şi îl fixă cu privirea.

— Nu o să-ţi respecţi promisiunea, maior Stanhope?

— Ba bine că nu, Lady Kingston.

Întorcându-se spre pat, Langley dădu pătura prăfuită la o parte şi dezvălui o plapumă de un albastru-închis, iar sub ea, erau cearşafuri care nu dădeau semne de mucegai. În ciuda îndemnurilor, doamna Morris păstrase casa pregătită pentru întoarcerea lui.

Un nod de ceva, vinovăţie sau afecţiune, îi apăru în gât. Nu merita o asemenea dovadă de încredere, la fel cum nu merita nici casa. Şi clar n-o merita pe femeia frumoasă şi aventuroasă care, în acel moment, îşi plimba mâinile peste umerii lui.

Dar poate iubirea nu era doar o recompensă oferită doar celor care meritau?

Luptându-se cu un val de emoţii, se întoarse şi o luă pe Amanda în braţe. Aceasta chicoti când o ridică şi o aşeză pe pat. Apoi, dintr-odată timidă, se întinse după cearşaf, ca să se acopere, în timp ce el îşi puse genunchiul pe saltea,

pregătindu-se să i se alăture.

Îşi puse două degete pe mâna ei.

— Doar dacă eşti sigură, îi reaminti. Şi doar atât timp cât îţi face şi ţie plăcere.

Ea încuviinţă, nesigură.

— Există prea multă plăcere?

Zâmbind, Langley îşi plimbă degetele peste pielea delicată de pe dosul mâinii ei.

— Vrei să riscăm?

Amanda zâmbi şi încuviinţă din nou, de data asta nerăbdătoare.

Când Langley se urcă în pat şi se îndreptă spre ea, Amanda îşi lăsă şoldurile mai jos, întinzându-se şi trăgându-l spre ea. Mai întâi, el îi acapară gura, apoi o sărută până la gât, peste claviculă, spre sânii ei fermi şi perfecţi, răsfăţând şi sugând fiecare sfârc, până când Amanda începu să scâncească şi să se zvârcolească sub el. Se mută apoi mai jos, plimbându-şi limba peste abdomenul ei, apăsându-şi buzele în curba acestuia.

— Desfă-ţi picioarele.

Cuvintele sunară mai dur decât dorise, vocea lui fiind aspră din cauza dorinţei. Dar Amanda nu ezită, genunchii ei îndepărtându-se, ca să facă loc pentru el, în timp ce el îşi lăsă capul în jos, ca să o muşte uşor de interiorul coapsei.

Apoi, îi returnă favoarea, tachinând-o, exact cum îi făcuse şi ea, cu săruturi calde şi uşoare, şi plimbându-şi degetele peste buclele ei întunecate, până când şoldurile ei se ridicau de pe saltea, într-o rugăminte tăcută. Degetele lui alunecară şi mai adânc, despărţind acele bucle, şi îşi aşeză, în sfârşit, gura pe ea, lingând umezeala ei înţepătoare şi plimbându-şi limba peste culmea ei. Iniţial, tandru, atât de tandru, pentru că nu voia s-o sperie cu intensitatea senzaţiei, şi apoi mai adânc, ca să prelungească agonia dulce a momentului. Amanda strânse cearşaful în mâini şi un geamăt îi ieşi din gât, făcând penisul lui Langley să tresară.

Apoi, mâna ei stângă părăsi patul, ca să i se înfigă în păr, îndemnându-l cu curaj să se apropie, la fel cum fusese

şi el tentat să-i facă ei. Langley nu avu nevoie de o a doua invitaţie. Îşi strecură o palmă sub fundul ei, ca să-i ridice pelvisul la gură, şi linse şi supse până Amanda se spulberă.

Pe urmă, se întinse după ea, cu un braţ în jurul corpului ei, până când Amanda reveni pe pământ, şoptind:

— A fost…

— Încântător? o tachină el. Vorbesc doar în numele meu, bineînţeles.

Tânăra zâmbi.

— Cred că ăsta e un truc pe care numai craii îl ştiu. Nu şi domnii.

— Draga mea, ai întâlnit numai domni nepotriviţi. Genul care cred că singurul tip de sex respectabil are loc într-un pat, unde femeia stă pe spate şi bărbatul deasupra.

În timp ce vorbea, se aşeză peste ea, despărţindu-i genunchii cu coapsele. Dintr-odată, simţea o nevoie disperată să fie în ea.

— Nu lipiţi de o uşă? întrebă ea, mângâindu-l pe coaste.

Langley o prinse de o gleznă şi îi ridică genunchiul aproape până la piept, în timp ce o pătrunse dintr-o singură mişcare.

— Cu siguranţă că nu.

În timp ce-i susţinea privirea, îşi înclină şoldurile şi o privi cum făcu ochii mari, după ce descoperi ce putea să facă acel unghi perfect.

— Şi niciodată la lumina zilei.

Înainte ca Amanda să apuce să-i răspundă, începu să se mişte în ea, lent, constant, alternând penetrările superficiale cu cele adânci, până când ea începu să gâfâie sub el şi-şi înfipse unghiile în spatele lui. Îşi înfăşură celălalt picior în jurul şoldului lui şi-l întâmpină la fiecare mişcare. Când pulsul orgasmului ei îl atrase şi pe al lui, Langley ieşi din ea în ultima clipă, vărsându-şi sămânţa pe cearşaf.

Expirând adânc, se prăbuşi lângă ea, iar Amanda se ghemui obosită lângă umărul lui, ca o pisică încolăcită pe o rază de soare.

Niciodată în aventurile lui din trecut nu şi-ar fi

imaginat astfel de plăceri sexuale în propria casă, în propriul pat. Niciodată nu crezuse că l-ar fi atras ceva ce emana domesticitate confortabilă.

Acum, se trezi luptându-se cu somnul, doar ca să aibă ocazia să o vadă pe Amanda aţipind.

Poate la asta se refereau oamenii când vorbeau despre a face dragoste? Ce ironie înţepătoare, faptul că se bucura de un asemenea moment cu o femeie care nu-l considera decât o oportunitate de a scăpa, temporar, din închisoarea ei domestică.

„Habar n-ai cât de plictisitoare e viaţa mea.”

Se aplecă şi o sărută pe păr.

— Draga mea, cred c-ar fi bine să ne întoarcem la familia Hurst.

Amanda se trezi, îl privi clipind pentru o clipă, în timp ce procesă cuvintele, prin ceaţa de somn şi sex, după care se dădu jos din pat.

— De când suntem aici? Ce o să creadă mama?

— Spune-le că ne-am hotărât să ne plimbăm, ca să nu irosim o după-amiază minunată. În timp ce vorbea, se ridică de pe pat şi începu să se îmbrace. Cât despre lecţii, am vorbit, în principal, despre limbi, spuse el, făcându-i cu ochiul.

Cea mai minunată roşeaţă îi pătă obrajii.

— O! Sigur că da.

— Şi am ajuns la concluzia că băieţii tăi au nevoie să mai lucreze la greacă.

— Nu sunt surprinsă. Alunecă pe marginea saltelei şi îşi căută ciorapii. Academia doamnei Plinkton nu a oferit astfel de lecţii.

— Dar lecţii de latină da?

Amanda dădu din cap.

— Mi-am folosit banii de buzunar ca să plătesc un profesor pentru lecţii suplimentare, explică ea, în timp ce se apropie îmbrăcată doar în cămăşuţă şi îi făcu un nod expert la lavalieră. Toată lumea credea c-am făcut asta la matematică, deşi a fost mereu subiectul la care m-am priceput cel mai bine. Dar, din păcate, n-am găsit pe nimeni

dispus să mă înveţe greaca.

„O să te învăţ eu”, fu Langley la un pas să spună.

Dar ce ofertă ridicolă! De parcă chiar era profesor, şi nu spion. Un spion în pericol să-şi uite misiunea.

— Acum hai să vedem cât de deştept eşti, de fapt, spuse ea, legănând corsetul.

Cu toate că fiecare parte din el se răscula împotriva actului nenatural, reuşi să încheie corsetul şi apoi rochia. Pe scurt, se obligă să ascundă tot ce ştia că ar fi putut să privească pentru totdeauna, fără să se sature.

Când termină, Amanda îşi trecu o mână în lateral, încuviinţă satisfăcută treaba pe care o făcuse Langley, apoi îşi ridică aceeaşi mână la păr.

— O să am nevoie de mai mult ajutor pentru asta.

Fără să spună nimic, bărbatul se îndreptă spre grămada fără formă de haine aruncate peste chiuvetă şi trase un alt cearşaf, dezvăluind o oglindă. Amanda se duse şi-şi analiză încruntată înfăţişarea, apoi începu să-şi scoată agrafele din păr. Langley întinse mâna, ca să le strângă, ceea ce-i obţinu un zâmbet recunoscător. Faptul că o privea şi ştia că el era responsabil pentru înfăţişarea dezordonată pe care încerca s-o ascundă era o altă plăcere neaşteptată a acelei zile.

— Va trebui să fie îndeajuns, spuse ea, într-un final. Din fericire, boneta mea o să… stai, ce am făcut cu boneta?

— E jos, îi reaminti el, lăsând cearşaful şi întorcându-se, în încercarea de a aranja patul, în timp ce îi ceru scuze doamnei Morris, în tăcere. O s-o luăm când ieşim.

În sufragerie, îi dădu boneta, dorind să mai fure un ultim sărut înainte ca Amanda să şi-o pună, iar borul ei să-i ţină buzele la distanţă. Dar se mulţumi să-i lege panglicile sub bărbie, într-un unghi elegant.

— Gata, nimeni n-o să bănuiască nimic.

Langley ascunsese atâtea părţi din el, că nu se aşteptase să simtă durere când vorbea despre a ascunde ceva. Sau că ultimul moment când se va uita prin casă va fi imprimat cu amintiri noi, precum locul unde stătuse ea, locurile în care se odihniseră mâinile ei. Nu se mai simţise

atât de confuz de treizeci de ani.

— Amanda, spuse el încet, în timp ce întoarse cheia în broască, nesigur care aveau să fie următoarele lui cuvinte.

Dar ea coborâse deja scările şi era oricum prea departe ca să-l audă.

Peste niciun sfert de oră, treceau pragul casei familiei Hurst, iar doamna West se îndrepta spre ei.

— Am decis să discutăm lecţiile băieţilor în timp ce ne plimbăm.

Amanda oferi explicaţia fără să fie întrebată. Langley bănuia c-o exersase în minte, deoarece parcursese tot drumul până acasă în tăcere.

— Ca să nu irosim după-amiaza asta minunată, continuă ea.

Doamna West încuviinţă.

— Aţi trecut pe lângă băieţi la întoarcere?

Instinctul, experienţa, Langley nu ştia cărui lucru să-i atribuie fiorul subit care-i străbătuse spatele.

— Pe lângă băieţi? repetă el.

Acum Hurst intră în hol, cu o carte deschisă în mâini.

— A, aici erai, spuse el, fără să-şi ridice privirea. Presupun că doamna West ţi-a spus că lordul Dulsworthy a venit acum nicio oră, dorind să-i ia pe băieţi la plimbare.

O vinovăţie familiară îl lovi, ca un pumn bine ţintit, şi se strădui să se îndrepte la timp ca s-o prindă pe Amanda, care leşină şi căzu pe jos.

Capitolul 16

Cineva o zgâlţâia pe Amanda de umeri, ca s-o trezească. Chiar nu avea voie să se odihnească? Nu-şi amintea de ce nu voia să se trezească. Ceva plutea la marginea raţiunii ei, ceva ce nu putea să înţeleagă. Nu, nu. Era doar mama, aplecată deasupra ei şi spunând ceva despre căldură şi soare. Bombănind încet despre profesor, care începuse să-i dea ordine ei şi domnului Hurst.

Profesorul…

— Jamie! Pip!

Amanda se ridică imediat şi aproape căzu la loc, când sângele i se scurse din cap. Mama îi făcea vânt cu borul bonetei. Când i-o dăduse jos? Şi Rebecca se îndrepta spre ele, cu o pernă într-o mână şi un pahar de ceva în cealaltă.

— O zmeurată, spuse ea, punându-i paharul în mână. Ca să te ajute să-ţi revii. Probabil ai mers destul de mult. Căldura asta e extraordinară.

— Nu, nu e de la căldură.

Se strădui să se elibereze din mâinile lor şi să se ridice. La doar câţiva metri depărtare, Langley vorbea cu domnul Hurst pe un ton scăzut, dar alarmat. Domnul Hurst dădea din cap, şocat.

— Au dispărut. N-ar fi trebuit să-i las.

— Băieţii sunt cu custodele lor, draga mea, îi reaminti mama, răbdătoare. Totul e în regulă. Nu văd motiv de îngrijorare…

— Bea asta, o rugă Rebecca.

Iniţial, Amanda refuză. Era deja destul de ameţită. Dacă toată lumea ar fi tăcut, ar fi putut să audă ce spunea Langley. Apoi, se gândi la Jamie şi Philip, la George, la o carte de coduri atât de valoroasă, încât un alt bărbat era posibil să fie deja mort din cauza ei…

Luă paharul din mâna Rebeccăi şi dădu lichidul dulce pe gât, dorindu-şi să fi fost brandy.

Tusea ei îi atrase atenţia lui Langley, care-i evită privirea.

— Lady Kingston, o să mă duc după ei în clipa în care o să fie adus un cal.

— După ei? Mama se încruntă, mai întâi la el, apoi la ea. De ce Dumnezeului…?

Amanda îi dădu paharul Rebeccăi, se ridică şi îşi luă mama de mână.

— E posibil ca băieţii să fie în pericol.

— În pericol? Doar nu sugerezi că lordul Dulsworthy…?

— Nu pot să-ţi explic acum, mamă, o întrerupse ea,

strângând-o de mână. E prea mult de zis. Va trebui doar să ai încredere că domnul Stanhope ştie ce vorbeşte, mai mult decât poate să spună.

Langley se întoarse spre domnul Hurst.

— Nu aş cere asta dacă n-ar fi foarte important.

Charles se uită în jos. Într-o mână avea o carte închisă, iar lipită de copertă era o carte de vizită mică, crem, dreptunghiulară, pe care fusese scris ceva. Amanda ar fi fost dispusă să pună pariu că pe cealaltă parte a cărţii de vizită era o pasăre.

— Da, domnule Stanhope, încuviinţă Charles. Dar e o parte a oraşului în care n-am mai călătorit şi unde nu vreau să fiu văzut. Cred că-mi înţelegi ezitarea?

Dezgustul se întipări pe trăsăturile dure ale lui Langley.

— Sunt vieţi în joc, domnule Hurst. Sunt convins că un om raţional ca dumneavoastră, preţuieşte viaţa mai mult decât reputaţia?

Rebecca se grăbi lângă soţul ei.

— O, Charles!

Amanda îi dădu drumul mamei ei şi păşi nesigur.

— Vin şi eu.

— Ca să fiu sincer, Lady Kingston, în niciun caz n-o să veniţi.

Încă nu putea s-o privească în ochi.

— Preferi să pierzi timp încercând să mă opreşti? Sunt copiii mei. Şi tot ce s-a întâmplat e din vina mea.

— Cum puteţi să…?

Se opri, deşi Amanda bănuia care ar fi fost continuarea.

„Cum puteţi să fiţi atât de încăpăţânată?”

Şi dacă Langley nu gândea acele cuvinte, mama ei clar o făcea.

— Amanda, o certă. Nici nu vreau să aud c-o să-ţi pui viaţa sau reputaţia în pericol.

— Ei bine, mamă, cel puţin rochiile mele vor fi în siguranţă, strigă Amanda.

Mama ei străbătu repede distanţa pe care o pusese

fiica ei între ele, întinse o mână şi pe faţă i se citea îngrijorarea.

— Nu… nu eşti bine, draga mea. Cred că cel mai bine ar fi să te întinzi puţin. Într-un loc răcoros. Dacă vrei să ne ajuţi, doamnă Hurst…

Tocmai atunci, un servitor păşi pe hol.

— Calul dumneavoastră e gata, domnule.

În loc să se îndrepte spre uşă, Langley îşi mută privirea de la Amanda la mama ei şi la familia Hurst. De ce ezita?

— Pune caii la trăsura lui Lady Kingston, cât de repede poţi, îi spuse servitorului, care încuviinţă şi plecă imediat. Dumneata, spuse el, întorcându-se spre domnul Hurst, ia calul şi trimite acest mesaj generalului Scott de la Horse Guards, şi numai lui. Spune-i că, în timp ce Lady Kingston ieşise să se plimbe, lordul Dulsworthy i-a luat fiii şi nu ştim unde i-a dus. Spune-i că te-a trimis Coţofana, zise el, arătând spre cartea de vizită. Arată-i asta, dacă ţi se pare c-o să aibă dubii.

Charles încuviinţă şi plecă.

Amanda se eliberă din strânsoarea mamei ei.

— Şi tu? îl întrebă pe Langley. Ce ai de gând să faci?

Bărbatul o privi din cap până-n picioare, evitând contactul vizual, şi dădu din cap.

— Se pare c-o să fiu în trăsură. Cu tine.

Peste o eternitate, când stăteau sub portic, Rebecca şi mama şoptind împreună, Langley plimbându-se într-o parte, Amanda auzi zgomotul pietrişului, care anunţa sosirea trăsurii ei.

Abia dacă avu răbdare ca grăjdarul să aşeze treapta, şi se aruncă înăuntru. Langley o urmă, lovind tavanul cu pumnul şi îndemnându-l pe birjar să se grăbească. Cu degete care abia o ascultau, Amanda reuşi să lase fereastra jos şi să încerce să le liniştească pe mama şi pe buna ei prietenă.

— Nu vă faceţi griji! Băieţii şi cu mine vom fi bine. Domnul Stanhope o să se asigure de asta.

Apoi se prăbuşi pe scaun, uitându-se la mama ei, care

îşi flutura batista deja pătată de lacrimi.

— Nu ar trebui să faci promisiuni în numele meu.

Langley stătea în faţa ei, pe bancheta orientată spre partea din spate a trăsurii, uitându-se pe geamul opus. Pe fereastră se vedeau copacii înfrunziţi, ca de început de vară.

— Cu atât mai puţin promisiuni pe care nu ştiu dacă pot să le respect, milady.

Amanda observă nuanţa de adresare formală, distantă, deşi erau singuri. Cu toate că în urmă cu o oră…

— Vreau să mă asigur că pe asta o s-o respecţi, maior Stanhope, spuse ea. Cel puţin în ceea ce-i priveşte pe fiii mei.

Bărbatul nu-i răspunse. Având în vedere postura lui rigidă, era foarte posibil ca vorbele să fi ricoşat, fără să ajungă la el. Cu degete agitate, Amanda trase de materialul fustei, apoi înghiţi în sec şi-şi ridică privirea, prefăcându-se curajoasă.

— Mi-aş da viaţa pentru copiii mei, iar asta nu e o platitudine, domnule.

Clipi, pentru ca lacrimile care-i înţepau ochii să dispară, şi înghiţi din nou, ca să oprească scâncetul care i se ridica în gât. Oare cât va mai reuşi să ţină la distanţă teroarea, doar prin forţa voinţei?

— Nu mă tem pentru mine.

— Eu da, şopti el, fără să se întoarcă spre Amanda.

Două cuvinte simple. Era uşor să le ofere o semnificaţie mai profundă, poate mai mult decât ar fi trebuit. Cu toate acestea, nu-şi mai putu reţine lacrimile, care începură să-i curgă fără oprire, în tăcere, pe faţă.

Apoi, nu era sigură cum, Langley ajunse lângă ea, luând-o în braţe, în timp ce trăsura înainta. Îi aşeză boneta pe scaunul unde stătuse el şi îi lipi capul de pieptul lui. Amanda îşi îngădui să găsească linişte în bătaia regulată a inimii lui.

— E vina mea, spuse el. Trebuia să mă fi gândit. Am mai fost distras o dată în timpul unei misiuni, iar asta l-a costat pe un bărbat viaţa. Deşi ştiam greutatea acelei

vinovăţii, mi-am permis să fiu distras din nou. Încă…

— Nu face asta, plânse ea, ridicând un deget la buzele lui, ca să-l oprească din a se autoînvinovăţi.

Buzele acelea. Subţiri, cu o uşoară curbă în jos. Rareori relaxate sau zâmbitoare, însă surprinzător de senzuale. Cât de bine ajunsese să le cunoască! Cât de bine ajunseseră s-o cunoască ele pe ea.

Fierbinţeala îi acapară obrajii, când îşi aminti de plăcerea pe care i-o oferise acea gură…

„Dumnezeule!” Cum era posibil să se gândească la astfel de lucruri acum? Langley spusese că fusese distras, dar ea fusese cea care-i distrăsese atenţia. Dacă era cineva vinovat pentru ce li se întâmplase băieţilor, ea era aceea.

Langley păru să-i citească gândurile. O luă de mână, îi mângâie podul palmei cu degetul mare, apoi îi sărută vârful degetului şi îl îndepărtă.

— Orice o să se întâmple, nu trebuie să te învinovăţeşti, insistă el.

— Atunci pe cine să învinovăţesc? zise ea, trecând de un val proaspăt de lacrimi.

— Dă vina pe cine merită, zise el, strângând-o de mână.

Amanda inspiră adânc.

— Bine. Atunci dau vina pe George.

Chiar în timp ce spunea, nu-i venea să creadă. „Lordul Dulsworthy” şi „cartea de coduri” şi „răpire” nu erau cuvinte care aveau ce căuta în aceeaşi propoziţie, în aceeaşi conversaţie!

— Nu pare posibil. Nu-i aşa? încuviinţă el. Sau cel puţin probabil. Trebuie să recunosc că mi-a fost greu să mă conving să fiu suspicios în ceea ce-l privea, aşa cum ar fi trebuit să fiu. Ar fi trebuit măcar să-i avertizez pe băieţi…

Amanda dădu din cap.

— Să nu aud nimic din toate astea. El e responsabil. De fapt, mă întreb…

Sugestia care-i apăru pe buze era atât de ridicolă, că abia se convinse să o verbalizeze.

— Dacă nu ai un plan mai bun, cred c-ar trebui să mergem acasă la lordul Dulsworthy. Dacă o să-l găsim acolo, putem să-l înfruntăm şi să-l forţăm să ne spună ce ştie.

— Să-l înfruntăm? Să ne spună? Langley o fixă cu privirea, ca şi cum căuta ajutor pentru a înţelege ce spusese. Ce fel de răpitor ar fi destul de stupid cât să se întoarcă la el acasă, imediat după ce a comis o infracţiune, şi apoi să mai şi dezvăluie ce a făcut?

Amanda îşi puse o mână pe pieptul lui şi se îndreptă, ridicându-şi sprâncenele şi aruncându-i o expresie răbdătoare, prin care îl îndemna să continue.

Neîncrederea lui era palpabilă.

— Nu, n-are cum. Nici măcar Dulsworthy n-ar putea fi atât de…

Amanda îşi strâmbă buzele şi ridică un umăr.

Cu un oftat greoi şi o mişcare a capului, Langley se aplecă în faţă, ca să deschidă uşiţa ce permitea pasagerilor să comunice cu birjarul.

— Pe Brooke Street, ordonă el. Şi nu poţi să mergi mai repede? E o goană după cai verzi pe pereţi, îi spuse el apoi Amandei, în timp ce birjarul pocni din bici şi trăsura se zdruncină, aruncându-l pe Langley înapoi pe locul de lângă Amanda.

— Să ne rugăm ca lordul Dulsworthy să fie chiar atât de neghiob.

Chiar şi când trăsura se oprise în faţa casei din oraş a lui Dulsworthy, Langley avea dubiile lui că luase decizia corectă. Nu, nu era adevărat. Ştia foarte bine că luase câteva decizii greşite.

Singura întrebare era de unde să înceapă să le numere.

Niciodată n-ar fi trebuit s-o ia pe Amanda cu el pentru ceea ce era, în cel mai bun caz, o pierdere de vreme. Dacă planul lui Dulsworthy era să-i ţină pe Jamie şi Philip ostatici, ca să-i dea în schimbul cărţii de coduri, cum se aştepta ca Amanda să accepte calmă concluzia inevitabilă, şi anume că acea carte de coduri, siguranţa unei naţiuni, trebuia

apărată… cu orice preţ?

Şi când i se va cere să aleagă între ea şi datoria faţă de Coroană, ce va face el?

Fără covorul şi copertina care fuseseră întinse şi ridicate pentru noaptea balului, casa lui Dulsworthy arăta destul de comună pentru Mayfair, singura sa decoraţiune fiind o urnă mare de piatră, aflată în capul scărilor, din care se revărsa o plantă cu flori. Langley coborî din trăsură, apoi îşi ridică mâna, ca s-o ajute pe Amanda. Se minună de calmul ei. Boneta îi ascundea din nou ochii, când o ajută să coboare din trăsură şi să urce scările.

Domnul Evans, majordomul, deschise uşa.

— Lady Kingston, nu ştiam că sunteţi aşteptată, spuse el, făcându-le loc să intre, fără să-i arunce o privire lui Langley.

— Nu eram, dar trebuie să vorbesc imediat cu lordul Dulsworthy.

Privirea lui Evans se îndreptă spre scări.

— Nu ştiu dacă lordul e disponibil pentru vizitatori în după-amiaza asta, milady.

— Dar e aici? întrebă Langley. E în regulă. O prinse pe Amanda de cot şi o îndreptă spre scări, în timp ce majordomul se holba la ei. Nu e nevoie să te deranjezi. O să ne anunţăm singuri sosirea.

Instinctul îl ghidă spre biroul bărbatului şi, când deschise uşa, încercă să nu se gândească la ultima întâlnire pe care el şi Amanda o avuseseră în acea cameră. De data asta nu era beznă totală, deşi draperiile erau parţial trase. Aşezat în spatele biroului, Dulsworthy îşi ridică fruntea din mâini, având coatele proptite în continuare de birou. Expresia înceţoşată a bărbatului arăta clar că acea carafă de lângă el era pe jumătate goală, nu pe jumătate plină.

— Ei bine, Dulsworthy, unde sunt? întrebă Langley.

Dar lordul nu avea ochi decât pentru Amanda, care stătea încremenită în prag.

— Nu ar trebui să fii aici. O lady n-ar trebui să vadă un domn aşa.

— Nu contează, îi spuse ea.

Bărbatul oftă.

— Presupun că acum n-o să te mai căsătoreşti cu mine.

Gura ei era încordată într-o linie subţire, ca şi cum ar fi încercat să reprime cuvinte care ar fi fost mai bine să rămână nespuse, sau poate un ţipăt.

— Oricum nu aveam de gând să mă căsătoresc cu tine, George, spuse ea, după o clipă. Despre asta e vorba? O altă schemă de-ale tale ca să-mi forţezi mâna?

— Nu, nu, îţi jur, protestă Dulsworthy. Nu aş... of, ce rost are? Oricum n-o să mă ierţi.

— Îndrăznesc să spun că asta depinde de nivelul de iertare necesar, răspunse ea, cu un calm surprinzător. Acum spune-mi, ce s-a întâmplat cu Jamie şi Philip? Unde sunt?

Dulsworthy dădu din cap, gestul confuz amintindu-i de un urs dresat cu o durere de urechi.

Langley nu avea de gând să-l aştepte să nege, aşa că ajunse din trei paşi în faţa biroului. Îl prinse pe Dulsworthy de lavalieră şi îl ridică în picioare.

— O să stai în picioare şi o să-i răspunzi doamnei.

Dulsworthy lovi, ineficient, pumnul încleştat al lui Langley, apoi clipi, uitându-se la Amanda.

— Spune-mi, te rog, de ce-mi dă ordine profesorul tău?

— Pentru că nu e profesorul meu. La fel cum n-a fost nici curierul de la librăria Porter sau servitorul tău, în noaptea balului. George, el este maiorul Stanhope, şi cred c-ai face bine să-i răspunzi la întrebare.

Acum Dulsworthy îl privea pe Langley, ca şi cum ar fi încercat să se concentreze pe faţa lui.

— Servitorul? repetă el, apoi încercă să dea la o parte ideea, dând din cap.

— E inutil.

Amanda făcu un pas în faţă şi îşi puse mâna pe braţul lui Langley, îndemnându-l parcă să-l elibereze pe Dulsworthy.

— Ai avut dreptate. Ne-am pierdut timpul. Am face

bine să plecăm.

Langley o ascultă, împingându-l pe lord înapoi pe scaun.

— Ceva l-a făcut să se îmbete. Ce anume, milord? întrebă el, în timp ce privirea i se plimba peste birou, în căutarea unor indicii. Ce ai făcut cu băieţii lui Lady Kingston?

— Doar i-am adus înapoi aici, aşa cum trebuia s-o fac. Jacobs mi-a spus foarte clar asta.

— Jacobs?

Amanda se ţinu de un colţ al biroului.

— Doar nu te referi… la profesorul de scrimă?

Dulsworthy oftă.

— Ba chiar la el.

Când Amanda se uită spre Langley, privirea îi scăpără. Bărbatul arătă spre două scaune aflate în birou.

— Haideţi să luăm loc, Lady Kingston, şi să-l lăsăm pe milord să elaboreze.

Amanda îi aruncă o privire incertă, dar, într-un final, se aşeză pe marginea celui mai îndepărtat scaun.

— Acum, domnule, dacă vreţi să o luaţi de la început… spuse Langley în timp ce se aşeză.

— Începutul? Dulsworthy luă o gură de brandy. Nu ştiu dacă pot să-mi amintesc atât de departe.

— Atunci de cât de departe puteţi, insistă Langley. De exemplu, cum l-aţi întâlnit pe domnul Jacobs, şi cum a ajuns să fie profesorul de scrimă al tânărului lord Kingston şi al stăpânului Philip.

— A, asta e uşor. Conduce un fel de club sportiv. Pentru domni. Box, scrimă şi altele asemenea. I-am spus o dată că îmi făceam griji pentru copiii din custodia mea, care sunt crescuţi într-o casă de femei, iar Jacobs a văzut repede problema. Mi-a spus, în modul lui extravagant: „Milord, îmi ofer serviciile mai multor aristocraţi la ei acasă. Aş fi onorat să le ofer fiilor defunctului conte de Kingston instrucţiuni în artă scrimei”

„Fiilor defunctului conte de Kingston.” Ceva din frază îl duse pe Langley cu gândul la întâlnirea lui cu Scott. „Un

prieten al celor aflaţi în slujba Coroanei”, spusese generalul despre Kingston. Era posibil ca legătura dintre ei să fi fost mai adâncă decât o donaţie sau două către Fondul pentru Văduve şi Orfani? Oare Jacobs avea un motiv anume ca să vrea să aibă acces la casa Bartlett? Spera să găsească altceva?

— Iar domnii pot să parieze în localul domnului Jacobs? întrebă Langley, când Dulsworthy făcu o pauză.

Bărbatul oftă din nou.

— Da.

— Ai datorii la Jacobs, milord?

— O, da.

Când auzi mărturisirea, Amanda se încordă, părând să realizeze cât de departe putea să meargă un bărbat ca să scape de problemele cu banii. Langley îi făcu semn să nu spună nimic. Era posibil ca Dulsworthy să ezite şi să nu mai fie sincer, dacă îşi amintea că era prezentă şi o doamnă.

— Dar, vedeţi, cartea aia veche de bucate, aia franţuzească, trebuia să regleze conturile, continuă Dulsworthy. Individul ăla de la librărie... îl fixă pe Langley cu privirea, ca şi cum încerca să-l vadă mai bine, apoi dădu din cap, uimit... Tu ai spus că e valoroasă. Nu m-am gândit prea mult la ea când i-am spus lui Lady Kingston c-o s-o returnez. Dar apoi, Jacobs a văzut-o, are ceva sânge francez în vine, şi mi-a spus că ştie unde pot s-o vând şi să strâng destul profit cât să-mi acopăr datoriile. Era dispus s-o ia chiar atunci, dar n-am vrut s-o întristez pe contesă, aşa c-am pus-o deoparte, ca să mă gândesc mai bine la situaţie.

Bărbatul în continuare nu părea să înţeleagă adevărata valoare a ceea ce avusese, pentru puţin timp, în mâini.

— Dar nevoia era mare. Mai târziu, când a trimis un bilet cu o adresă pe el, o altă librărie, din câte am înţeles, am împachetat-o şi am pregătit-o s-o las în ziua de după bal. Ziua când i-am scos pe băieţi la plimbare, adăugă el, aruncându-i o privire rugătoare Amandei.

În camera slab luminată, ochii ei aveau reflecţia unui

iaz acoperit de gheaţă, într-o noapte întunecată de iarnă.

— Dar tânărul lord Kingston a găsit-o, spuse Langley, înainte ca Dulsworthy să se destrame sub forţa privirii ei glaciale.

Bărbatul ridică din umeri.

— Nu ştiam sigur care dintre ei a luat-o. Jacobs a spus că poate să scoată adevărul de la ei. A spus că nu credea că Lady Kingston a fost prea mulţumită după ultima lecţie, şi c-ar fi mai bine să se întâlnească aici de acum încolo. Aşa că m-am dus să-i aduc pe băieţi doar pentru o mică vizită, ca să aflu că familia plecase, subit, în Richmond. Caii mei erau odihniţi, aşa că am pornit după ei. N-a fost prea greu să-i conving să vină cu mine. Băieţilor mereu le-a plăcut să se plimbe cu faetonul meu. Când ne-am întors aici, au fost surprinşi să-l vadă pe Jacobs şi mi-au spus cum noul lor profesor îl învinsese într-un meci. Au spus că nu ştiau nimic despre o carte veche şi m-au rugat să-i duc acasă, iar apoi…

Dulsworthy se opri, ca să mai ia o gură de băutură.

— Iar apoi, Jacobs a scos un pistol şi a spus că băieţii vor merge cu el.

Brusc, Langley înţelese de ce profesorul de scrimă nu-i învăţase pe băieţi cum să se apere.

Amanda tresări şi se ridică în picioare.

— Un pistol?

— Unde i-a dus? întrebă Langley, care se ridică şi el.

Dulsworthy îşi lăsă capul în mâini din nou, bombănind.

— Nu ştiu.

Langley îl credea.

— Dar clubul pe care l-ai pomenit? E posibil să fie acolo?

Dulsworthy dădu din cap, iar Langley tindea să-l creadă. Era un loc prea evident şi prea deschis ca să ascundă ceva atât de valoros precum fiii unui nobil. Cu toate acestea, când Dulsworthy mâzgăli adresa pe o bucată de hârtie, Langley o luă.

Amanda se aplecă peste birou, forţându-l pe Dulsworthy să-şi ridice privirea.

— Cum ai putut? Copiii care se aflau în grija ta? Fiii dragului tău prieten?

— N-am crezut c-o să li se întâmple ceva, insistă Dulsworthy, care se legăna ca şi cum ar fi fost bătut de briză când se ridică de pe scaun.

— Ca să-ţi răspund la întrebarea de mai devreme, n-o să te iert niciodată, George! Dacă şi un fir de păr al lor o să păţească ceva, o să…

— Cred c-am obţinut ce ne trebuie, interveni Langley, punându-şi mâna pe braţul ei. Dar, dacă vreţi să aşteptaţi jos, aş vrea să discut în privat cu lordul. Ca între domni.

Amanda îl privi, expresia ei fiind un amestec de împotrivire şi confuzie, dar se întoarse şi ieşi.

Când uşa se închise în urma ei, Langley se întinse după carafa de pe o masă din apropiere şi reumplu paharul lui Dulsworthy.

— Nu o să dureze decât un moment, milord.

Ce avea să facă era de-a dreptul îndrăzneţ. Arogant.

Cu alte cuvinte, perfect aliniat cu personajul pe care îl juca.

Mereu îi plăcuse să-şi asume riscuri, aşa cum spusese şi generalul Scott. Şi dacă existase vreodată un risc pe care să merite să şi-l asume, era acesta. Pentru că era pentru Amanda.

— Dacă o să se afle ce s-a întâmplat azi, şi oamenii vor afla de implicarea ta, vor fi de-a dreptul şocaţi de cât de superficial ţi-ai asumat datoria faţă de copii.

Cu toate că vocea lui era relaxată, ameninţarea implicită era clară: Langley avea puterea să distrugă reputaţia lui Dulsworthy. Iar reputaţia conta foarte mult pentru un asemenea bărbat.

Dulsworthy deschise gura ca să se apere, după care încuviinţă, reticent.

— Eu unul o consider pe Lady Kingston perfect capabilă să fie singurul custode al copiilor şi să ia deciziile potrivite pentru viitorul lor. Bănuiesc că, dacă s-ar afla circumstanţele actuale, şi alţii ar fi de acord.

La auzul acestor cuvinte, Dulsworthy ridică paharul la

buze, ca să mai ia o înghiţitură mare, apoi îl puse cu zgomot jos. Băutura sări pe birou.

— Ce vrei?

— E o cerere simplă, milord. O scrisoare, în care vă veţi recunoaşte greşelile şi veţi ceda autoritatea contesei în toate treburile care-i privesc pe fiii ei. Scrisă de mână şi adresată ei. Pentru… siguranţă, să spunem. Sunt sigur că mă înţelegeţi.

Adevărul era că Langley nu era convins că bărbatul înţelegea, dar Dulsworthy încuviinţă încă o dată, apoi scoase o foaie de hârtie, îşi umezi pana în călimară şi scrise exact ce-i ceruse Langley.

— Foarte bine, milord. Mulţumesc. Acum vă rog să vă şi semnaţi.

Având în vedere actuala stare a bărbatului, Langley avea dubii legate de legalitatea documentului, care acum era pătat cu brandy de pe birou.

Dar, când vorbi din nou, Dulsworthy păru aproape treaz. Poate fusese atât de şocat de amploarea situaţiei, că începuse să gândească limpede.

— Sper c-o să-i găsiţi, spuse el, în timp ce-i dădu hârtia.

— Aşa am de gând.

Langley împături scrisoarea şi o băgă în buzunarul hainei. După ce avea să-i găsească pe băieţi, avea să-i dea documentul Amandei şi s-o elibereze.

O găsi la capătul scărilor, o luă de cot şi o ghidă afară din casă. Era rigidă şi tremura, deşi nu ştia dacă de frică sau de furie. În timp ce o ajută să intre în trăsura care-i aştepta, o prinse strâns de mână, făcând-o să-şi întoarcă privirea direct spre el.

— Am vorbit serios, Amanda. O să-i găsesc.

— Vreau să te cred.

Ochii ei înroşiţi trecură de ai lui, plimbându-se pe strada aglomerată, în timp ce familiile înstărite se pregăteau pentru ieşirile de după-amiază.

— Dar cum o să ştii de unde să începi?

Langley o îndemnă să intre, apoi vorbi cu birjarul,

vocea lui fiind aproape prea joasă ca să fie auzită peste zgomotul făcut de trăsurile care treceau. Apoi, se aşeză în faţa ei şi porniră la drum.

— Ştiu de unde trebuie să începem.

Capitolul 17

Ameţită, Amanda se uită pe geam, dar, cum nu văzu străzile şi casele pe lângă care treceau, n-ar fi putut spune dacă-i erau familiare sau nu. Undeva acolo, în Londra sau chiar mai departe, băieţii ei erau în pericol, ameninţaţi cu pistolul de un bărbat, un criminal, poate chiar un spion, care jucase un anumit rol doar ca să intre în vieţile lor.

Se uită la Langley. Ar fi putut spune aceleaşi lucruri şi despre el. O avertizase în privinţa pericolelor care veneau la pachet cu el, dar ea insistase să se implice în toată treaba cu cartea de coduri. Să se implice cu un străin chipeş. „O aventură”, aşa o numise.

Ce făcuse?

Nu ştia sigur cât de departe călătoriseră când Langley lovi în tavanul trăsurii şi îi ordonă birjarului să se oprească.

— O să mergem pe jos de aici. E aproape. O trăsură cu blazon ar atrage prea multă atenţie în acest cartier, îi explică el. Şi nu una bine-venită.

Înghiţind ceea ce era hotărâtă să fie ultimele ei lacrimi, Amanda încuviinţă şi se pregăti să coboare când se opri trăsura. Pe geam, văzu case obişnuite. Nu la fel de luxoase ca acelea din piaţa Grosvenor, dar nu erau nici mizeria la care se aşteptase. Strada era surprinzător de liniştită pentru o după-amiază.

— Locantele cu jocuri de noroc, îi explică Langley, când o văzu studiind faţadele caselor, în timp ce o ajută să urce pe trotuar. Bordeluri. Case ale plăcerii care satisfac o gamă de gusturi neobişnuite, să spunem. Dacă ar fi aproape de căderea nopţii, îndrăznesc să spun că ţi-ai vedea câţiva vecini pe aici. Chiar şi la ora asta, îţi

recomand să-ţi ţii capul plecat. Nu s-ar cuveni ca tocmai contesa de Kingston să fie recunoscută pe-aici.

„Ai grijă pe unde păşeşti.”

Amanda îşi privi vârfurile pantofilor apărând de sub rochie, în timp ce mergeau repede. Pe de-o parte, era la fel de disperată ca soţia lui Lot să se uite o ultimă dată în jur, de curiozitate. Dar, pe de altă parte, era pierdută în amintirile cu Jamie şi Pip, dându-şi jos pantofii şi şosetele şi alergând în râul rece.

Oare aceea va fi ultima oară când îi văzuse în viaţă?

— O să plătesc oricât, şopti ea, vorbind doar pe jumătate cu Langley. Orice fel de recompensă.

Bărbatul o strânse de mâna care se afla pe braţul lui.

— Nu cred că au decât un singur schimb în minte.

Cartea de coduri, bineînţeles. Pe care Langley i-o dăduse generalului Scott. Amanda fusese surprinsă să afle că generalul nu avea planuri imediate să o dea în schimbul agentului său capturat. Oare ar fi la fel de reticent s-o folosească pentru a-i aduce fiii înapoi?

Clipi furioasă, luptându-se cu un nou val de lacrimi, destul de aprig, încât abia reuşi să desluşească pe ce fel de uşă intrară când Langley spuse:

— Am ajuns.

Mirosurile calde şi înţepătoare a o sută de varietăţi de tabac erau mai eficiente decât sărurile de mirosit. Fiind readusă la realitate, începu să se uite în jur, la podeaua de lemn lustruită de traficul a mulţi ani de paşi şi la ferestrele înalte, prin care se revărsa lumina soarelui, făcând să strălucească zeci de borcane de sticlă depozitate aproape de tavan. Rafturi şi sertare, o tejghea lungă, de lemn, şi în spatele ei, un bărbat voinic, cu pielea neagră şi păr argintiu, care ajuta doi clienţi.

— N-am mai fost niciodată într-o tutungerie, îi spuse ea lui Langley, care se uita la o selecţie de cutii emailate, expuse într-un cabinet.

— Şi nici acum nu eşti, draga mea, răspunse el, fără s-o privească. Abia îşi mişcase gura. Nu chiar. Aşteaptă o clipă.

— Vin imediat, domnule, le strigă vânzătorul, iar Langley ridică un deget la borul pălăriei, semn că-l auzise.

Într-un final, ceilalţi doi domni făcură cumpărăturile şi plecară. Un clopoţel se auzi deasupra uşii când ieşiră.

— Bună ziua, domnule, îi spuse vânzătorul lui Langley. Sunt încântat să vă văd din nou.

Apoi se uită la Amanda, iar aceasta avu impresia că, deşi privirea bărbatului se mişcă rapid peste ea, reţinuse foarte multe.

— Să înţeleg că doriţi amestecul Kingston?

Amanda tresări. Kingston? Nu avea cum să fie o coincidenţă.

— Da, spuse Langley.

Bărbatul scană magazinul de altfel gol şi strada de dincolo de ferestre, gura fiindu-i o linie ciudat de sumbră.

— Mă gândeam că o să vi se pară prea aromat pentru cineva ca dumneavoastră, dar bine, spuse el, oftând.

Bărbatul se întoarse şi se întinse după un borcan de sticlă, ca şi cum s-ar fi pregătit să ia tabacul pe care-l ceruse Langley. În acelaşi moment, Langley ridică o secţiune rabatabilă a tejghelei şi o trase pe Amanda după el, dincolo de vânzător, care nu părea deloc surprins să găsească clienţi pe partea lui de magazin, apoi intrară pe o uşă mică, pe care ea n-o observase înainte. Nişte scări abrupte duceau în jos, în întuneric.

— Bine ai venit în Subteran! spuse Langley.

Amanda îşi puse palma pe peretele rece şi aspru, pipăindu-şi drumul în întuneric în timp ce cobora. La capătul scărilor se afla un coridor lung, luminat de o singură lampă, cu uşi închise într-o parte şi alta.

— Naţiunea îşi imaginează că armata britanică îşi conduce operaţiunile de spionaj dintr-un birou din Whitehall. Dar cea mai mare parte a muncii e făcută aici, explică Langley.

Deschise una dintre uşi, care dădea spre un dormitor mic, cam la fel cât cel în care dormise în podul casei Bartlett. Abia încăpeau un pat îngust şi o chiuvetă în el.

— Aşteaptă aici. Mă duc să le spun colegilor mei ce s-

a întâmplat şi să-i implor să mă ajute.

Amanda îi privi mandibula mişcându-se în timp ce vorbea şi compară fermitatea sculptată cu nesiguranţa tăcută a cuvintelor lui.

— Mulţumesc, dar nu, spuse ea, punându-şi mâna peste a lui şi închizând uşa din nou. O să vin cu tine.

Nu era sigură cum să descrie expresia care licări în ochii lui căprui calzi. Surprindere? Iritare? Se opri la „uşurare”, în timp ce el îşi strânse buzele dezaprobator şi o ghidă spre o altă uşă, în cealaltă parte a coridorului.

Camera din spatele lui era mai mare, pereţii săi simpli, zugrăviţi cu alb, fiind luminaţi de mai multe lămpi şi decoraţi cu hărţi. Nu, hărţile nu erau doar decorative, realiză Amanda, care tresări când observă piunezele colorate dintr-una, deşi nu ştia ce marcau. La una dintre mese, un tânăr îmbrăcat în haine obişnuite stătea pe un scaun cu spătarul drept, înconjurat de grămezi de cărţi şi hârtii.

— Maior Stanhope, spuse el, ridicându-şi privirea de la ceea ce făcea, apoi sărind în picioare, surprins şi uitându-se ţintă la ea.

— Poţi să fii amabil să-l chemi pe colonelul Millrose câteva clipe? Trebuie să vorbim cu el.

— Da, domnule, spuse tânărul, marcându-şi locul unde rămăsese în cartea pe care o citea.

— Asta e camera de lucru, explică Langley, după ce tânărul ieşise. În cea mai mare parte, se descifrează coduri. Oamenii de aici ardeau de nerăbdare să pună mâna pe o anumită carte de bucate franţuzească.

Amanda nu ştiu ce să-i răspundă. Oare totul era un vis ciudat? Oare se lovise la cap când leşinase şi visase tot ce se întâmplase după?

Langley trase un scaun şi-i făcu semn să ia loc, dar picioarele o furnicau cu o energie agitată. Trebuia să facă ceva. Voia să se plimbe, cu toate că era o cameră îngustă. Dar poate ar părea că e băgăcioasă? Oftă şi se aşeză pe scaun.

Peste o clipă, se ridică din nou, când uşa se deschise

şi intră vânzătorul.

— Milady, spuse Langley, vreau să vi-l prezint pe colonelul William Millrose. Colonel Millrose, contesa de Kingston.

În ciuda tremurului din genunchi, Amanda reuşi să facă o reverenţă. Bărbatul făcu şi el o plecăciune şi-i făcu semn să ia loc pe scaun.

— Cred că sunteţi frântă, milady. Am trimis să ne aducă ceva de băut.

— Mulţumesc, domnule.

— Acum, Coţofano, cărui fapt datorăm această plăcere neaşteptată? întrebă el, întorcându-se spre Langley cu o expresie lipsită de umor.

— Deci nu aţi auzit încă?

— De fiii lui Lady Kingston? Ba da. Îşi duse mâna la piept, iar Amanda auzi hârtia foşnind. Generalul Scott ne-a informat, cu puţin timp înainte de venirea ta. Mă întreb de ce nu te-ai dus direct la el, în loc să... Se uită spre Amanda. Îmi cer scuze, milady. Prezenţa dumneavoastră aici e foarte neobişnuită.

— Înţeleg, domnule, dar am adus nişte informaţii valoroase.

Colonelul Millrose îşi înclină capul şi o privi cu o nouă apreciere.

— Ascult.

— Tocmai ne întoarcem de la casa lordului Dulsworthy, de pe Brook Street, spuse ea. A dus băieţii la adresa unui anumit domn Jacobs, profesorul lor de scrimă, deşi pare să fie departe de a fi singura lui ocupaţie.

— E francez, interveni Langley. Cel puţin parţial. Poate lucrează cu nişte reţele de spioni, poate chiar cu cele care îl au pe Hopkins. Oricum, vrea cartea de coduri. Crezând că băieţii o au, Dulsworthy i-a dat, sub ameninţarea cu pistolul.

Amanda nu-şi putu opri tremuratul.

— Nu ştim unde i-a dus Jacobs. Conduce un club sportiv. Dulsworthy a strâns nişte datorii acolo.

Colonelul Millrose încuviinţă, în timp ce Langley

scoase o foaie de hârtie.

— Asta e adresa, dar cred că sunt slabe şanse ca acolo…

— Sunt de acord, spuse colonelul, luând biletul din mâna lui Langley. Cu toate astea, o să investigăm.

— Mă duc eu, se oferi Langley imediat.

— Nu.

Millrose deschise uşa puţin şi dădu hârtia cuiva de pe coridor, spuse doar câteva cuvinte, şi o închise la loc.

— De fapt, cred că ar fi cel mai bine să te scoţi singur din această operaţiune, Coţofano. Simt că a devenit o chestiune personală, spuse el, uitându-se la Amanda când se întoarse înapoi spre ei.

Contesa simţi cum îi ia faţa foc.

— E adevărat că maiorul Stanhope ţine la fiii mei…

„Şi la mine”, vru ea să adauge, dar nu îndrăzni. Cât de uşor ar fi fost să ofere înţelesul greşit intimităţilor pe care le împărtăşiseră.

Însă colonelul Millrose păru să înţeleagă ce lăsase nespus.

— Şi tocmai asta şi e problema, milady. Mă tem că nu are detaşarea necesară…

Tocmai atunci, uşa se deschise din nou, lăsând să intre o femeie drăguţă, micuţă, îmbrăcată în negru, ceea ce-i făcea părul foarte blond să pară şi mai deschis la culoare. Privirea ei de un albastru pal se plimbă între cei trei, oprindu-se cel mai mult asupra lui Langley. Apoi se îndreptă spre Amanda şi puse tava în faţa ei.

— Mulţumesc, doamnă Drummond, spuse colonelul Millrose. Cum spuneam, un agent bun nu-şi permite să fie distras…

Conţinutul ceainicului se revărsă în ceaşca în care turna doamna Drummond.

— Dacă e, altcineva o să plătească preţul.

Amanda fu surprinsă că răceala din vocea femeii nu transformă aburul care se ridica din ceaşcă în zăpadă.

— O să plătească preţul? repetă Amanda. Eu nu… N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiţi.

Dar oare chiar aşa era? Langley făcuse aluzie la ceva în trăsură. Ce spusese?

— Dacă şi-ar fi făcut datoria, soţul meu ar mai fi fost în viaţă, spuse doamna Drummond.

— Dumnezeule, Fanny, mormăi Langley, aruncându-se pe un scaun. Nu e momentul să…

— Te rog. Amanda vorbi peste el, vocea ei fiind blândă, dar fermă. Vreau să aflu.

Langley, doamna Drummond şi colonelul Millrose făcură un schimb de priviri precaute. Era evident că niciunul dintre ei nu voia să fie cel ce spunea povestea.

Într-un final, colonelul spuse:

— Cam în urmă cu un an, căpitanul Drummond şi Stanhope, care atunci era căpitan, au primit o misiune împreună. Ceva extrem de important, legat de o ameninţare adusă regelui.

— Într-o noapte, continuă Langley, am întârziat să-l înlocuiesc pe căpitanul Drummond. Prea mult. Eu ar fi trebuit să mor în acea noapte. În schimb, când regele a auzit de eforturile noastre, a…

Un muşchi tresări în mandibula lui Langley.

— Te-a făcut cavaler, şopti Amanda.

Langley se smuci, departe de cuvinte, refuzând să privească pe cineva în ochi.

— Generalul Scott s-a temut că cei care l-au ucis pe Drummond vor realiza că soţia lui are informaţii valoroase, continuă Millrose. Aşa c-a trimis-o aici…

— Ca să fie o excelentă menajeră în această Casă pentru Băieţi Îndărătnici, concluzionă doamna Drummond, aruncând o privire dispreţuitoare prin camera mohorâtă.

Deci Fanny fusese lipsită de o ocupaţie utilă şi forţată să locuiască cu bărbatul pe care-l învinovăţea pentru moartea soţului ei.

Amanda nu-şi imagina prea multe lucruri mai rele de atât. Decât dacă situaţia nu fusese şi mai exacerbată…

— Mai devreme, ai folosit cuvântul „distras”, spuse ea, uitându-se la colonelul Millrose. Ce l-a distras pe maiorul Stanhope în acea noapte?

Ar fi trebuit să întrebe cine l-a distras. Dar ştia deja răspunsul. Fanny Drummond era foarte drăguţă. Amanda bănuia că femeia era o favorită a ofiţerilor. Sau fusese, înainte ca furia şi suferinţa s-o învăluie într-un strat de gheaţă.

— În acea noapte, i-am făcut o vizită doamnei Drummond, explică Langley, fără să o privească. Am stat mai mult decât ar fi trebuit.

— Să nu-ţi faci griji, milady! adăugă doamna Drummond. A fost doar un flirt inocent. Eram o femeie cu o căsătorie fericită.

Cu toate că vorbele erau clar motivate de gelozie în vocea rece a femeii, indiferent ce simţea Fanny sau ce spera să provoace, Amanda auzi şi nişte note de vinovăţie. Vinovăţie din cauza rolului, oricât de mic, pe care-l jucase în moartea soţului ei. Faptul că-l distrăsese pe Langley de la misiunea lui întorsese pe dos întreaga lume a lui Fanny Drummond, o senzaţie pe care Amanda o ştia foarte bine.

Nu-i păsa de flirtul dintre Langley şi doamna Drummond, fie că fusese inocent sau nu. Îi păsa că Langley stătea acum, cu ochii strânşi, ciupindu-şi puntea nasului pe sub ochelari, pierdut în tortura gândurilor sale. Oare compara circumstanţele actuale cu greşeli din trecut? Oare îşi amintea cu ceva mai puţină plăcere orele pe care le petrecuseră, înainte ca George să-i ia pe băieţi?

Nu avea de gând să-l lase să facă asta. Nu avea de gând să rămână în amintirea lui ca fiind o distragere a atenţiei sau un flirt.

— Colonele Millrose, sunt sigură că vă daţi seama că nici maiorul Stanhope, nici doamna Drummond nu sunt responsabili pentru ce s-a întâmplat cu soţul ei.

La fel cum nici ea, nici Langley nu erau responsabili pentru ce se întâmplase cu Jamie şi Philip. Aici era dovada, dacă mai era nevoie, despre ce pagube puteau să provoace învinovăţirea şi vina. Dumnezeule. Nu era de mirare că Langley dorise s-o ştie departe de nebunia asta, în siguranţă.

— Da, ştiu, încuviinţă colonelul Millrose, încrucişându-

şi braţele la piept. Şi le-am spus şi lor asta. Dar nu pot să-i fac să se ierte unul pe altul, sau pe ei înşişi. Cel mai rău e că, din acea noapte. Stanhope nu mai are încredere în el însuşi. Şi din cauza asta, e imposibil pentru colegii lui să mai aibă încredere în el.

Amanda inspiră adânc, reamintindu-şi lecţia de scrimă de dimineaţă, de pe gazonul familiei Hurst, zâmbetele de pe feţele lui Jamie şi Philip. Fiii ei avuseseră încredere în acest bărbat. Şi ea putea să facă asta.

— Eu am încredere în el, spuse Amanda cu fermitate. Şi nu vreau să fie dat la o parte din acest caz.

Langley se întoarse şi o privi clipind, ca şi cum ar fi fost uimit, incapabil să creadă ce auzise. Nu era un profesor ferm. Nu era un crai fermecător. Doar el, simplu şi vulnerabil, fără nicio deghizare. Buzele i se despărţiră, dar nu ieşi niciun cuvânt, pe niciuna din vocile lui.

Amanda întâmpină acea privire şocată cu una fermă. Nu putea să vadă dincolo de momentul prezent. Nu ştia cum îi vor găsi şi salva pe băieţii ei. Dar trebuia să creadă că vor reuşi, la fel cum trebuia să creadă că, după aceea, va fi timp ca ea şi Langley să împărtăşească un alt moment intim. O oră însorită, în care ea îşi va putea arăta şi inima în faţa lui, nu doar corpul.

Dar, pentru moment, când stăteau în această vizuină secretă, împreună, dar nu singuri, trebuia să se mulţumească cu descoperirea neaşteptată a faptului că-şi dorea un astfel de moment. Voia multe alte aventuri cu el.

— Acum, colonele Millrose, spuse ea mai înţepată, punând un cub de zahăr în ceaşcă, înainte să ia o gură, legat de băieţii mei…

— Mi-am trimis agenţii să-l găsească pe Jacobs, spuse el, lăsându-şi capul în jos, ca şi cum voia să-şi ceară iertare. Însă până când se întorc, mă tem că nu putem face prea multe, decât să aşteptăm.

Cuvintele lui o deşteptară pe doamna Drummond, care privea gânditoare podeaua.

— Dacă vreţi, contesă, vă conduc în camera mea. E un loc mai plăcut în care să vă bucuraţi de ceai, spuse ea,

ridicându-se şi luând tava. Mă gândesc că v-ar prinde bine să vă odihniţi.

— Să mă odihnesc? N-aş putea, spuse Amanda.

Nu era mai puţin agitată decât atunci când plecaseră de la Richmond, însă, în acelaşi timp, era şi ciudat de paralizată, nesigură cum să se mişte, ce să facă.

— Sigur e ceva ce putem noi…

Colonelul Millrose interveni.

— Nu există noi, milady. În ciuda implicării fiilor dumneavoastră, asta nu e o treabă pentru civili.

I se mai spusese lucrul acesta. Dar, de data asta, privirea plină de rugăminţi pe care i-o aruncă lui Langley nu îi fu de ajutor. Bărbatul avu tupeul să-i răspundă cu una dintre acele priviri ferme, cunoscătoare, ale lui. Cu un pufnit de nerăbdare şi o încruntătură direcţionată colonelului, Amanda se ridică şi o urmă pe doamna Drummond afară din cameră.

Camera acesteia era mult mai puţin spartană decât fusese camera lui Langley. Avea un pat adevărat, acoperit cu o pătură drăguţă, şi un panou care despărţea spaţiul pentru somn şi îmbrăcat de o mică zonă de relaxare, formată din nouă scaune tapiţate şi o masă rotundă între ele. Doamna Drummond puse tava cu ceai pe acea masă.

— Mulţumesc, spuse ea după ce Amanda se aşeză în capătul mesei. Pentru ce ai spus despre cine e vinovat. Cred că în tot acest timp am simţit o bucurie egoistă la gândul vinovăţiei pe care o simţea Langley. O nuanţă roz, ştearsă, îi coloră obrajii palizi. Pentru că eram furioasă. Şi pentru că n-am vrut să-mi recunosc propria vină în tot ce s-a întâmplat.

Se aşeză pe celălalt scaun, turnă o ceaşcă de ceai şi i-o întinse Amandei. Aceasta se gândi s-o ia pe Fanny de mână, în semn de consolare. Dar postura rigidă şi prudentă a celeilalte femei nu lăsa loc pentru astfel de familiarităţi. Aşa că acceptă ceaşca şi spuse, simplu:

— Teama şi suferinţa pot să ne facă străini faţă de noi înşine, doamnă Drummond. Uneori, o rana trebuie curăţată, înainte să se poată vindeca.

Doamna Drummond încuviinţă, se ridică şi începu să se agite prin cameră, strângând prosoape şi o perie.

— O să le pun pe chiuvetă, în spatele panoului. O să vă simţiţi mai bine după ce vă spălaţi pe faţă şi vă pieptănaţi.

Amanda se simţea de-a dreptul murdară pe lângă doamna Drummond, cu rochia ei neagră curată şi părul blond perfect coafat.

— Mulţumesc.

Când Fanny reapăru din spatele panoului, aceasta se opri şi o analiză pe Amanda pentru o clipă, cu capul înclinat într-o parte.

— Pot să vă dau un sfat, Lady Kingston?

— Vă rog.

— Nu-i lăsaţi pe bărbaţii ăştia să vă convingă de ceva ce ştiţi că nu e aşa, spuse ea, aruncând o privire dispreţuitoare spre camera de lucru. Indiferent ce aş spune, ei vor continua să creadă că femeile sunt nişte creaturi fragile, care nu pot oferi decât alinare şi prăjituri, spuse ea făcând un gest jenat spre tava cu ceai.

Amanda ştia foarte bine frustrările care apăreau atunci când te simţeai prea protejată şi subapreciată. Se întrebă dacă doamna Drummond l-ar fi iertat mai repede pe Langley, şi pe ea însăşi, dacă i s-ar fi dat ceva mai semnificativ de făcut. Dacă i s-ar fi permis să-şi folosească mintea mai mult decât farmecele feminine.

— Mulţumesc, doamnă Drummond. O să mă asigur că colonelul Millrose ştie că n-am de gând să mă las dată deoparte când vine vorba de fiii mei.

Într-un final, Fanny se îndreptă spre uşă.

— Sunt sigură că v-ar prinde bine puţină linişte, milady.

Amanda o lăsă să plece, deşi, de fapt, s-ar fi bucurat de companie şi orice distragere a atenţiei de la Jamie şi Philip, sau chiar şi de la mama şi familia Hurst, care erau probabil groaznic de îngrijoraţi şi se învinovăţeau. Pentru a doua oară în acea zi, îşi desfăcu părul, îl pieptănă şi îl prinse din nou, apoi se spălă cât de bine putu. Într-un final,

se aşează din nou, luă ceaşca cu ceai acum călduţ, şi încercă să nu se gândească la nimic. Mai ales la Langley.

Încercă, dar nu reuşi.

Îşi iubea mama, oricât de mult se călcau pe nervi una pe alta. Şi nu putea să-şi imagineze o iubire mai puternică decât cea pe care le-o purta fiilor ei, a căror situaţie periculoasă era ca un animal sălbatic care-i despica inima, şi nu putea să îndepărteze teroarea sau să oprească rana.

Poate, în cazul ăsta, era greşit să creadă că ce simţea pentru Langley era iubire, când nu semăna cu celelalte. Cu toate că, uneori, bărbatul o exaspera. Se şi temea pentru el şi pentru riscurile pe care era dispus să şi le asume ca să-i protejeze pe ea şi pe fiii ei.

Toate aceste sentimente familiare erau acoperite cu siguranţa tăcută că, fără el, viaţa ei va fi mult mai searbădă. Fără conversaţii amuzante. Fără priviri mustrătoare. Fără să-i facă cineva cu ochiul, cu subînţeles, când nu era atentă pe unde păşea.

Încă analiza acel viitor nebulos, când se auzi o bătaie la uşă, apoi aceasta se deschise şi intră locatara de drept a camerei.

— Îmi pare râu că vă deranjez, Lady Kingston, dar colonelul Millrose vrea să vă vadă în camera de lucru. Are ceva de raportat, spuse doamna Drummond.

Amanda se ridică şi se uită în jur, la camera fără ferestre, căutând un ceas.

— Ce oră e?

— Nu sunt sigură. Lucrurile nu decurg după un orar în Subteran.

— Dar cum suportaţi să staţi mereu în întuneric, fără să ştiţi dacă e noapte sau dimineaţă?

Nu era de mirare că Langley nu dormea cum trebuie.

— Presupun că e ca în viaţă, milady. Nu mereu vezi ce e fix în faţa ta. Fanny ridică din umeri, în timp ce o conduse pe Amanda pe coridor. Uneori, trebuie doar să faci saltul.

Capitolul 18

Când Amanda intră în camera de lucru, Langley sări în picioare. Nu doar pentru că era frumos să facă asta, ci pentru că descoperi că nu putea să facă altceva. Un soldat devenea atent în prezenţa persoanei care-i comanda... inima.

Apoi se încruntă imediat, luat prin surprindere de abilitatea lui de a gândi asemenea prostii sentimentale. Astfel de sentimente, precum faptul că nu doar o dorea, dar avea nevoie de ea, nu aveau loc în momentul de faţă şi nici în viaţa pe care alesese s-o ducă.

— E vreo problemă. Coţofano? întrebă Billy, ridicând o sprânceană înspre el.

Poate încruntătura lui nu fusese atât de subtilă.

— Nu, domnule, spuse el, iar Amanda tresări.

— Intraţi, Lady Kingston! Şi dumneata, doamnă Drummond, îndrăznesc să spun că prezenţa dumitale va ajuta s-o liniştească pe contesă. Vi-i prezint pe locotenentul Greene şi căpitanul Abel. Au nişte informaţii pentru noi. Vă rog, luaţi loc cu toţii!

— Domnilor!

Amanda îi aruncă o privire lui Langley, apoi alese un scaun din partea opusă lui, punând întreaga masă între ei. Fanny se aşează lângă ea, un adevărat scut pentru probleme. Preferând să stea în picioare, deoarece era prea agitat pentru altceva, Langley închise uşa şi se propti de ea.

Greene vorbi primul, şi-i scană cu privirea în timp ce făcu asta.

— Am verificat clubul de scrimă de pe Jermyn Street. Are doar două camere: una mare, la parter, pentru scrimă, box şi altele asemenea, şi una mai mică la etaj, unde domnii pot să citească ziare şi să bea. Îmi cer scuze, milady, adăugă el, uitându-se ruşinat spre Amanda. Nu există registre publice pentru pariuri, deşi n-am nicio îndoială că, ocazional, fac şi asta. În spate e un birou mic,

unde un individ mic şi agitat, cu pete de cerneală pe degete, mi-a spus că nu l-a văzut pe Jacobs de trei zile. Sunt convins că spunea adevărul. Nu cred că aceea poate să fie ascunzătoarea lor.

Billy încuviinţă, sumbru.

— Sper c-ai avut mai mult noroc, căpitane Abel?

— Domnule, adresa la care lordul Dulsworthy a susţinut că avea de gând să ducă cartea de coduri, cea notată pe pachet, m-a dus la un magazin din Lambeth.

— Ce fel de magazin? întrebă Langley.

Abel aruncă o privire spre Amanda.

— Unul de croitorie, domnule.

— De croitorie? Amanda făcu ochii mari. Dacă voia să vândă cartea, de ce ar fi dus-o într-un asemenea loc?

— Asta rămâne de văzut, milady, răspunse Billy, pe un ton liniştitor. Ce altceva, Abel?

— Ori marfa nu e în pas cu moda, ori nu e un loc respectabil. Am văzut o singură persoană înăuntru, în tot timpul cât am supravegheat locul, îmbrăcată într-o pelerină lungă, în ciuda căldurii, şi am dubii că era o femeie. N-a ieşit deloc. Cel puţin, nu prin faţă, iar uşa din spate nu arăta ca şi cum fusese deschisă anul ăsta. Era rugină pe balamale şi pânză de păianjen în colţuri.

— Vreun subsol?

— Da, domnule. Cred că da. N-am văzut cum s-ar putea intra sau ieşi, dar era o fereastră la nivelul solului, acoperită cu scânduri.

— Şi în jurul magazinului?

Bărbatul ridică din umeri.

— E o stradă liniştită. E o cameră deasupra magazinului. Goală, din câte am văzut. O farmacie alături, cu un bilet în geam pe care scria că vânzătorul a plecat şi se va întoarce abia ziua următoare.

Millrose cântări informaţiile în tăcere, părând nederanjat de faptul că Amanda bătea în masă cu o unghie, un ritm stabil al unei nerăbdări agitate. Pulsul lui Langley îi clocotea şi lui în vene. Într-un final, Billy se întoarse spre el.

— Ce spui, Coţofano?

— E posibil ca ăla să fie locul. Va trebui să ne uităm înăuntru, răspunse Langley, cu mai mult autocontrol decât simţea de fapt.

Billy încuviinţă şi îşi scoase un ceas din vestă.

— E aproape şase. Dacă aşteptăm până la lăsarea întunericului…

— Până la lăsarea întunericului? Amanda se ridică în picioare şi, după un moment de şoc, se ridicară şi ceilalţi bărbaţi. Mai sunt câteva ore până atunci. Nu pot să aştept pur şi simplu aici, fără să fac nimic, doar sperând că… ca…

Cu o mişcare a mâinilor, se prăbuşi pe scaun.

— Căpitane Abel, locotenent Greene, vă mulţumesc pentru rapoarte.

Billy le făcu semn că pot părăsi încăperea. Când uşa se închise în urma lor, bărbatul se aşeză şi-i aruncă lui Langley o privire prin care-i spunea să facă acelaşi lucru. Reticent, Langley se apropie şi-şi trase un scaun.

Billy îşi încrucişă braţele pe masă şi se aplecă spre Amanda.

— Vă înţeleg neliniştea, Lady Kingston. Acest Jacobs e posibil să-l ţină captiv şi pe unul dintre oamenii mei. Dar trebuie să realizaţi că nu pot să risc viaţa altor agenţi, fără să am informaţii mai bune. Dacă ne grăbim înăuntru, fără niciun plan, e posibil să-i punem pe toţi în şi mai mare pericol.

Amanda se simţi uşor mustrată.

— Dar sunt convinsă că sunteţi de acord, cum că timpul e esenţial, căpitane Millrose?

După un moment de nemişcare, Billy încuviinţă, sumbru.

— Câteva ore, însă…

— Trimiteţi-mă pe mine!

Langley ştia că erau nişte cuvinte grăbite, dar nu acţionase de prea multe ori, şi nu doar în această misiune. „Eu am încredere în el”, susţinuse Amanda, deşi nu făcuse nimic ca să-i câştige încrederea. Dimpotrivă chiar.

Ei bine, avea de gând s-o câştige azi. Avea să se sacrifice, dacă era necesar, ca să-i aducă din nou fiii alături.

Billy îşi trecu mâna peste gură, ca şi cum încerca să ascundă un râset.

— Într-un magazin de rochii, în timpul programului? Nu crezi că asta ţi-ar duce deghizările prea departe?

Înainte ca Langley să răspundă, Amanda tuşi. Văzu acea înclinare familiară a capului ei şi o licărire tulburător de familiară în ochii ei întunecaţi.

— Nu susţin că am vreo experienţă, dar, cum e un magazin de rochii, sau se prezintă ca unul, de ce nu trimiteţi o femeie?

— O femeie? Billy râse, apoi se opri, când realiză că femeia vorbea serios. Nu-mi place neapărat ideea ca…

— Amanda! spuse Langley, ca o avertizare, uitând pentru o clipi intimitatea pe care o trăda.

Billy se întoarse ca să-l privească şi, în acelaşi moment, Amanda îşi ridică privirea, sfidătoare.

— De ce nu?

— Nu… începu Langley.

„Nu fi ridicolă”, asta voia să spună. Dar bineînţeles că nu era nimic ridicol. Amanda nu fusese niciodată ridicolă. Nici măcar în noaptea din grădină, când bătuse câmpii despre păsări şi ochelarii lui stricaţi.

Ca şi cum dori să dovedească asta, femeia continuă, cu un calm uimitor.

— Nu am dreptul? Am la fel de mult de pierdut.

Langley nu putea să nege asta. Amanda era posibil să nu-şi revină niciodată din pierderea fiilor ei. Dar Langley era la fel de sigur că nu putea să meargă mai departe dacă o pierdea.

— Vrea s-o trimiţi, îi explică lui Billy, care ridicase sprâncenele, cu o expresie nu de surprindere, ci de interes, fir-ar să fie!

— Ia te uită!

Billy îşi ridică braţele de pe masă şi şi le puse pe piept, legănându-se uşor pe scaun, în timp ce o studia pe Amanda.

— Asta clar ar fi neaşteptat.

„Pentru că e nebunie curată!”, aproape strigă

Langley.

— Doar nu te gândeşti serios să…

Amanda îi aruncă o privire care s-ar fi potrivit cu una dintre cele mai aspre ale lui, apoi se întoarse spre Billy.

— Trebuie să-mi salvez fiii.

Vocea ei era neobişnuit de fermă, şi tocmai asta îl informă pe Langley că Amanda era îngrozită. Îi reaminti de modul în care-i vorbise lui Dulsworthy, în ziua în care acesta încercase să dea la schimb controlul asupra viitorului fiilor ei cu căsătoria cu ea.

— E posibil ca nici măcar să nu fie înăuntru, Lady Kingston, îi explică Billy, pe un ton blând. Cea mai sigură opţiune este să aşteptăm aici, până când Jacobs o să-şi facă cunoscute cerinţele.

Langley i-ar fi putut spune că Amanda nu era interesată de nimic „sigur”

— Vrea cartea de coduri. Amanda suna nerăbdătoare, deoarece fusese forţată să spună ceea ce era evident. Sunt şanse ca generalul Scott s-o ofere, în schimbul locotenentului Hopkins sau al băieţilor mei?

Nici el, nici Billy nu răspunseră. Fanny îşi muşcă buza de jos, în timp ce ochii albaştri i se umplură cu lacrimi. Amanda se arătă satisfăcută şi încuviinţă.

— Nici nu credeam. În cazul ăsta, dacă e ca Jamie şi Philip să fie salvaţi, eu sunt cea care va trebui să se ocupe de asta.

Fanny se întinse după mâna ei. Scaunul lui Billy căzu pe toate cele patru picioare, în timp ce bărbatul îşi despărţi buzele, ca să spună ceva liniştitor. Dar Langley vorbi primul:

— Nu singură.

Peste o clipă, Fanny adăugă:

— Vin şi eu cu dumneavoastră.

În timp ce el şi Billy protestau, vorbind unul peste celălalt, Amanda nu spuse decât:

— Mulţumesc, speram c-o să vă oferiţi.

— Nu s-ar cădea ca o lady să iasă fără însoţitoare, explică Fanny, deşi Langley se întrebă dacă astfel de reguli

se aplicau şi dincolo de Mayfair. Dacă am avea aceeaşi mărime, v-aş fi împrumutat altă rochie, milady. Dar poate un voal?

Amanda era cu câţiva centimetri mai înaltă.

— Ce idee excelentă! încuviinţă Amanda.

— Billy, spune ceva. Langley îl privi pe Millrose, care ridică din umeri, neajutorat. Doar nu eşti de acord cu planul ăsta?

— Bănuiesc că nu contează ce zic, spuse el, cu un soi de admiraţie faţă de Amanda. Nu-mi place nivelul de pericol, cu atât mai puţin când sunt implicate femei, şi poate chiar şi copii. Dar planul primeşte notă maximă pentru creativitate. Deci ce o să se întâmple după ce intraţi? spuse el, mutându-şi privirea de la o femeie la cealaltă.

— Doamna Drummond şi cu mine o să ne prefacem că suntem nişte cliente pretenţioase. Cât facem o scenă în partea din faţă a magazinului, altcineva poate să investigheze uşa din spate şi fereastra acoperită, spuse ea, uitându-se spre Langley.

Billy păru să-i analizeze planul.

— Să spunem că facem asta. Să spunem să Jacobs e înăuntru. Sunt slabe şanse să fie singur. Bineînţeles, oamenii noştri vor fi pe străzi, în faţa şi-n spatele casei. Oameni înarmaţi. Chiar şi aşa, însă, amândouă o să vă asumaţi un mare risc. Situaţia poate să escaladeze înainte să vă sară cineva în ajutor.

— Atunci, va trebui să improvizăm, colonele Millrose. În niciun caz nu vreau ca doamna Drummond să fie rănită. Dacă lucrurile iau o întorsătură nefericită, o să spun că am uitat ceva şi-mi trimit „însoţitoarea” înapoi la trăsură. Reuşi să-i zâmbească lui Fanny. Dar dacă băieţii mei sunt în magazinul ăla, n-o să plec fără ei.

Spre şocul lui Langley, Billy chiar părea să ia în considerare planul. După o clipă, bărbatul încuviinţă.

— Bine.

Langley înjură, nu încet şi fără să-şi ceară scuze.

Nimeni nu-l băgă în seamă.

— Mă duc să strâng câteva lucruri, spuse Fanny, ridicându-se.

Billy se ridică şi el, lăsând-o pe Amanda singură la masă, cu ochii mari, ca şi cum abia acum realizase amploarea a ceea ce propusese.

Fanny se duse la uşă.

— Mă scuzi.

În locul expresiei ei de obicei fragile, bărbatul văzu putere. O putere pe care nu crezuse că o are.

Sau poate nu dorise s-o vadă.

— Fan, şopti Langley, când femeia trecu de el. Nu face asta!

Dacă ea refuza să participe, poate îi venea mintea la cap şi Amandei.

— Maior Stanhope, dacă ai ceva să-mi spui, ai face bine s-o faci altundeva, spuse ea, uitându-se peste umăr.

Langley evitase conversaţia asta mai bine de un an, iar o parte din el îşi dorea cu disperare s-o mai evite puţin, deşi ştia că nu poate. Cuvintele care fuseseră aruncate mai devreme, în camera de lucru, erau ca şi cum un plasture fusese rupt. Acum era momentul să vadă ce cicatrici rămăseseră. Expiră cu putere, nereuşind s-o privească pe Amanda, şi deschise uşa.

— Bine.

În semiîntunericul coridorului gol, ochii şterşi ai lui Fanny îi căutară pe ai lui.

— Ea ştie cât de mult o iubeşti?

— Eu… Langley se înroşi la faţă. Deci e evident?

— Unii dintre noi am învăţat să ne uităm dincolo de acea mască afişată în public, de fapt, de acele măşti pe care ţi le pui. Când am intrat mai devreme în camera aia, mi-am dat seama că niciodată nu te-am văzut fiindu-ţi cu adevărat frică. Dar nu am niciun dubiu că acum îţi e frică, pentru ea. Vocea lui Fanny era în continuare relaxată, dar nu şi rece. Cândva, credeam că m-aş simţi mai bine să ştiu că şi tu eşti capabil de astfel de emoţii umane, mărunte. Se pare că m-am înşelat. A fost o privelişte dureroasă.

Ceva ironic îi ridică colţul gurii, apoi dispăru.

— Spune-i. Ăsta e sfatul meu. Spune-i, înainte să-ţi pierzi curajul, altfel n-o să mai fii bun pentru nimeni de aici, niciodată.

— Fanny, spuse el, apoi o luă de mână. Am fost prieteni odată. Nu merit iertarea ta, dar, cu toate astea, îmi pare rău. Îmi pare rău că n-am putut să-l salvez şi îmi pare rău că mi-a luat atâta să spun asta.

Fanny îşi retrase mâna din strânsoarea lui şi-şi trecu palma peste partea din faţă a rochiei.

— Ştiu.

— Şi eşti în continuare hotărâtă să mergi cu ea? întrebă el, înghiţind nodul de emoţii din gât.

— Da. Pentru că e momentul să-mi câştig locul aici.

Apoi îşi puse mâna pe braţul lui şi-i aruncă primul zâmbet sincer pe care Langley îl văzuse pe faţa ei de un an încoace.

— Îţi promit c-o să fac tot ce pot ca s-o ţin departe de probleme, Coţofano.

*

Genunchii Amandei tremurau pe sub fustă când ea şi Fanny se apropiară de presupusul magazin de rochii. Se opri pentru o clipă şi închise ochii, dorindu-şi să poată vedea dacă fiii ei erau înăuntru.

— Vai, spuse Fanny. Semnul de pe uşă spune „închis”

— Ce? Amanda deschise ochii. Chiar şi aşa, tot o să intrăm. Dacă trebuie, o să batem la uşă până când o vor deschide şi o să le spunem că avem o urgenţă.

Fanny îşi înclină capul într-o parte, în timp ce o fixă pe Amanda cu o privire sceptică. Boneta ei acoperea fiecare fir al părului ei blond.

— O urgenţă care necesită un croitor?

Amanda se uită în jur, căutând inspiraţie, şi o găsi într-un cui ruginit, care ieşea din balustrada de lemn care ducea la drogherie. Ce mai conta înc-o victimă în garderoba ei? Îşi scoase o mănuşă şi îşi folosi degetele tremurânde ca să scoată cuiul. Apoi, i-l dădu lui Fanny şi se întoarse cu

spatele la ea, vorbindu-i peste umăr.

— Rupeţi-mi rochia! Faceţi-o bucăţi. Până la jupă. O să spunem că m-a atacat un câine, m-a prins. Abia am reuşit să scap, dar sunt copleşită. Am nevoie de un loc unde să-mi trag sufletul şi ceva care să mă ajute să arăt decent.

Fanny luă cuiul şi îşi plimbă privirea albastră peste Amanda, din cap până-n picioare.

— Sunteţi sigură, milady?

— Vă rog.

Strângând cuiul ruginit, Fanny se întinse ca să îl folosească, mai întâi agăţând muselina galbenă, fără s-o rupă. Apoi, după ce inspiră adânc, prinse mai bine cuiul, ca să-i controleze mişcarea, băgă vârful prin materialul delicat, şi îl trase în jos. O despicătură lungă, apoi alta, până când aproape tot spatele fustei Amandei era ferfeniţă, iar lenjeria de dedesubt era la vedere.

Amanda încuviinţă, satisfăcută, iar Fanny aruncă cuiul pe jos. Lăsându-şi voalul improvizat peste faţă, Amanda inspiră adânc şi strigă:

— Câine rău! Câine rău! Jos! Nu!

În scurt timp, Fanny i se alătură în a certa animalul imaginar, până când Amanda arătă spre uşă şi şopti:

— Acum.

Fanny bătu mai întâi cu degetele, apoi lovi cu partea laterală a pumnului.

— Nu sunt sigură c-o să răspundă, milady.

— Încearcă, o îndemnă Amanda. Văd o lumânare aprinsă înăuntru.

Fanny continuă să bată cu putere şi, după ce păru o eternitate, un bărbat care părea prea neîngrijit ca să fie vânzător în magazin, mai ales într-unul pentru femei, veni la uşă şi o deschise puţin.

— Am închis, spuse el cu un accent puternic, arătând spre semn.

— Nu vezi că stăpâna mea are probleme? întrebă Fanny la rândul ei, îndreptând atenţia bărbatului spre înfăţişarea nefericită a Amandei, în timp ce-şi strecură o gheată în deschizătură mică a uşii. Câinele tău jegos a avut

tupeul s-o muşte de rochie şi să fugă? Lasă-ne să intrăm, omule, lasă-ne să intrăm! Stăpâna mea nu poate să stea în stradă, arătând aşa.

Neînfricate, cele două femei îşi forţară intrarea în magazinul croitorului, făcându-l pe acesta să se dea în spate. Bărbatul nu mai spuse nimic, făcând-o pe Amanda să se întrebe dacă ştia mai mult decât câteva cuvinte în engleză.

Probabil că şi Fanny ajunse la o concluzie similară.

— Acum, adu-mi nişte ace şi aţă din orice ai de calitate, ca să-i repar rochia, spuse ea, mimând fiecare obiect, în timp ce privea sceptică prin micul magazin.

Probabil nu avusese niciodată o clientelă elegantă, şi nu părea să mai fi servit clienţi de ceva timp. Un iz apăsător atârna greoi în aer, şi totul era acoperit cu un strat de praf.

Panglici şi tivuri atârnau de rafturile în mare parte goale, iar cărţile cu modele care se aflau pe o masă din apropiere nu mai erau demult la modă.

— Ei bine, domnule? Nu sta, pur şi simplu, îi ordonă Fanny bărbatului, care se retrăsese în spatele tejghelei.

— O… o clipă, spuse el, înainte să se ducă în spate.

— Ce facem acum? întrebă Fanny încet, deşi bărbatul nu avea cum să le audă.

— Nu ştiu sigur, recunoscu Amanda.

Bărbatul se întoarse cu nişte material aspru sub braţ şi o farfurie cu ace în mână.

Amanda făcu un pas în faţă, ca să investigheze ce-i adusese, dar, de fapt, voia să vadă dacă putea să zărească ceva dincolo de perdeaua după care dispăruse bărbatul.

— Poţi să-mi aduci o ceaşcă cu ceai? întrebă ea, rezemându-se de braţul lui Fanny. Animalul ăla oribil…

— Dumnezeule, milady. Parcă vă vine să leşinaţi. Staţi să vă ajut să luaţi loc, spuse ea, luând-o pe Amanda de braţ şi arătând spre scaunul cu tapiţerie uzată. O să mă asigur că vă primiţi ceaiul, chiar dacă trebuie să mă duc să-l fac chiar eu.

Amanda auzi treptele ascunse scârţâind şi perdeaua se ridică din nou.

— N-o să fie cazul, se auzi o voce blândă, cu un uşor accent franţuzesc.

Amanda îl cercetă cu atenţie pe bărbatul care li se alăturase, din spatele voalului.

Jacobs.

Pentru o clipă, fu prea uimită ca să reacţioneze. Apoi îşi căută o batistă în geantă şi o scutură teatral. Era un semnal prestabilit.

Care spera că putea fi văzut prin fereastra murdară din faţă. Apoi se tamponă uşor la nas, pe sub voal.

— Dragă domnule, nu ţi se face milă de mine? Pot să-ţi promit un an de haine făcute aici, pentru acest mic ajutor.

Trebuia să prelungească conversaţia cât mai mult, ca să le dea timp să acţioneze lui Langley şi celorlalţi.

— Bineînţeles că vă vom ajuta, milady, insistă Jacobs. Dacă veniţi cu mine în spate, o să mă asigur personal că totul o să fie în regulă.

Pentru prima oară, Amanda simţi pericolul situaţiei în care se afla. Dacă nu era atentă şi isteaţă, nu va face decât să mărească numărul de ostatici pe care-i avea Jacobs. Sau victime.

O străbătu un fior.

— Nu vreau să deranjez, spuse ea, sperând că voalul îi înăbuşea cuvintele, făcându-i vocea nefamiliară.

Fanny păşi între ei.

— Stăpâna mea e prea slăbită ca să se ridice. Pot să aduc eu ce trebuie, dacă…

Un ţipăt se auzi, de undeva de sub picioarele ei, dacă Amanda nu se înşela. Pivniţa. Panica apăru pe faţa presupusului vânzător. Jacobs făcu ochii mici.

— *Va voir*[1], îi ordonă el celuilalt bărbat, care lăsă materialul şi farfuria cu ace pe tejghea şi dispăru din nou în spatele perdelei.

Şi mai multe ţipete şi un zgomot puternic, care ar fi putut să fie un foc de armă.

---

1 Du-te să vezi (în limba franceză în original)

— Acum, spuse Jacobs, care se apropie de Amanda, aparent indiferent la zgomot, nu pot să vă ajut dacă nu mă lăsaţi să văd…

Paşi răsunară pe scări. Amanda, care se simţi în acelaşi timp plină de speranţă, dar şi speriată, îşi întoarse capul spre zgomot, iar în acel moment, în care îi era distrasă atenţia, Jacobs îi trase voalul.

— Ce să vezi? Lady Kingston. Ce surpriză!

În acelaşi moment, Jamie şi Philip dădură buzna în cameră de după perdea, feţele lor fiind murdare, dar, altfel, păreau să nu fie răniţi.

Alergară la ea, aproape dezechilibrându-şi fostul profesor de scrimă când trecură pe lângă el.

— Mamă! Ar fi trebuit să ne vezi! Domnul Stanhope…

Deşi era disperată să-i ia în braţe, îi dădu la o parte, spre siguranţa lor.

— Plecaţi, băieţi! Ieşiţi pe uşă, împreună cu doamna Drummond. O să vin şi eu cât de repede pot.

Jacobs se întinse după Fanny, dar aceasta fu prea rapidă pentru el. Îi alunecă printre degete şi îi luă pe băieţi de mână.

— Haideţi!

Aceştia se împotriviră, speriaţi, dar Amanda nu mai avea aer ca să-i îndemne. Jacobs o apucase cu braţul de gât, lipind-o de corpul lui. Ceva tare o înghionti în mijlocul spatelui. Se temu că era ţeava unui pistol. Fanny reuşi să-i tragă pe Jamie şi pe Philip pe uşă, tocmai când altcineva urca scările. Cu siguranţă, era unul dintre cei care îi răpiseră pe băieţi şi-i urmărea. Strigătul de avertizare al Amandei ieşi ca un orăcăit, iar Jacobs o reduse la tăcere cu o încordare a braţului, tocmai când o siluetă apăru de după perdea.

„Langley.”

Rămasă fără aer, nu putu decât să-i spună numele în tăcere când bărbatul intră în cameră, încercând să respire, cu un braţ atârnându-i într-o parte. Sângele îi curgea prin mânecă, pătând lâna aproape neagră.

— Tu! bubui vocea lui Jacobs. Ar fi trebuit să ştiu.

— Exact, răspunse Langley, ştergându-şi transpiraţia din ochi.

Ochelarii îi lipseau din nou, iar Amanda nu văzu nici urmă de arma în mâinile lui.

— Nu pot să spun că sunt dezamăgit. Jacobs o împinse pe Amanda înainte, cu genunchiul, până când ajunseră faţă-n faţă. Acum câteva zile, a devenit clar că pierderea locotenentului Hopkins nu era suficientă ca să obţin de vreau. Crezusem că bieţii… mă rog, spuse el, ridicând din umeri şi aruncând o privire spre uşa care dădea în stradă. Dar sunt sigur că n-o s-o sacrifici pe această doamnă, zise el, zgâlţâind-o, pentru o carte veche de bucate?

— Dă-i drumul! îi ordonă Langley calm. Nu poţi să câştigi.

— Poate că nu, încuviinţă Jacobs, cu un râset lipsit de umor, întorcând-o pe Amanda destul cât să dezvăluie pistolul. Dar, oricum ar fi, tu o să pierzi.

Acea mişcare o făcu pe Amanda să ajungă la tejghea. Cel mai aproape era o cutie mică, ce fusese plină odată cu bucăţi mici de cretă, genul pe care croitorii o foloseau ca să marcheze materialul înainte să-l taie. Cu un efort, Amanda se întinse după ea şi aruncă conţinutul peste umăr, în faţa lui Jacobs.

Nu era mult, dar praful îl făcu să strănute şi să-şi relaxeze strânsoarea destul cât ea să ajungă la farfuria cu ace. Când le aruncă spre el, bărbatul înjură şi-i dădu drumul, ridicând mâna ca să-şi protejeze ochii de o sută de mici săgeţi.

Cu o mână, Langley apucă bucata de material şi-l lovi pe Jacobs în piept. Pistolul acestuia îi zbură din mână, pe podeaua murdară, în timp ce bărbatul încercă să-şi recapete suflul.

În timp ce cei doi bărbaţi se îndreptau spre pistol, Amanda apucă ultimul obiect care-i era la îndemână: o carte grea, cu modele şi litere aurite pe copertă. Când *Ladies' Best Fashions for Winter 1802* se întâlni cu capul lui Jacobs, bărbatul se aplecă în faţă, mormăi şi, în sfârşit,

râmase nemişcat.

Amanda se prăbuşi în genunchi şi se târî spre Langley, care încerca să se ridice pe perete, cu o singură mână. Colonelul Millrose apăru în uşă şi se aplecă după pistol.

— Locotenentul Hopkins e jos, spuse Langley, respirând greoi. Are nevoie de îngrijiri medicale.

— Ca şi tine, îi spuse Amanda, lipindu-l de corpul ei şi atingând pata lipicioasă, care se mărea şi-i acoperea braţul.

— E doar o zgârietură, insistă el. O să fiu bine.

Sperând să obţină o confirmare, Amanda se uită spre colonelul Millrose, a cărui gură forma o linie sumbră. Dar atenţia îi fu rapid atrasă din nou de Langley, când acesta şopti:

— Facem o echipă bună, Amanda.

Şi, zicând asta, închise ochii.

Capitolul 19

Langley mormăi când Fanny aşeză tava în faţa lui.

— Iarăşi supă de vită?

— Îţi dă forţă, răspunse ea zâmbind şi aranjându-i perna.

— E şi al naibii de greu să mănânci supă, când ai un braţ bandajat, mormăi el, gesticulând cu braţul rănit, însă dorindu-şi să nu o fi făcut.

Când Fanny se îndreptă, Langley văzu mustrarea din expresia ei, deşi zâmbetul îi accentua în continuare buzele, mai cald şi mai sincer decât îl văzuse în ultima vreme.

— După ceea ce s-a întâmplat mai devreme, nu o să mai încerc să ajut.

— Îmi pare rău! Niciodată n-am fost un pacient prea bun.

— Slavă Domnului pentru asta! declară colonelul Millrose când intră şi umplu camera mică a lui Langley din Subteran. Asta înseamnă că n-ai fost niciodată rănit prea

tare. Doamnă Drummond, aş vrea să vorbesc cu Coţofana, dacă nu vă deranjează.

— Sigur că nu, domnule. O să mă întorc la studii.

— La studii? întrebă Langley, după ce uşa se închise în urma ei.

— Învaţă varietăţile de tabac, îi explică Millrose, aşezându-se pe scaun.

Camera era atât de îngustă, că genunchii săi îndoiţi atingeau marginea patului.

— Când ne-am întors de la Lambeth, a propus să i se dea voie să preia o parte din sarcinile de la magazin, ca să mă mai elibereze. O să vrem să o facem mai greu de recunoscut, o să facem ceva cu părul ăla, evident. Dar, după cum s-a purtat la magazinul de croitorie, aş spune că merită o nouă sarcină. Nu eşti de acord?

Langley încuviinţă. Nu era deloc surprins de hotărârea sau de curajul lui Fanny.

— Apropo de sarcini noi, continuă Millrose. Am primit un mesaj de la generalul Scott.

— Da? Langley îşi ridică lingura şi reuşi să ia o gură de supă, înainte să pună întrebarea care îl măcinase de când se trezise.

„Amanda cum se simte?”

În cea mai mare parte, îşi amintea clar ce se întâmplase la magazin, dar fragmentat. De exemplu, ştia că băieţii fuseseră salvaţi şi că Amanda scăpase nevătămată din strânsoarea lui Jacobs. Dar ce se întâmplase după, unde erau ea şi fiii ei, era un mister pentru el. Unul pe care putea să-l rezolve cu o singură întrebare. Dar era cazul s-o facă?

Misiunea aceea se terminase.

Millrose încuviinţă, ca şi cum confirma acest lucru.

— Are o nouă sarcină pentru tine, când o să fii pregătit. Deşi nu sunt sigur c-o să-ţi placă.

Ceea ce însemna că Langley avea s-o urască. Iritarea îi făcu pielea de găină. Cu siguranţă, făcuse destul cât să-şi înnoiască statutul de cel mai bun agent al lui Scott?

— Vrea să pleci din Subteran.

În loc să-l privească pe Billy, Langley se uită în jur, la

camera fără ferestre, mai mică decât unele temniţe. La patul uzat din frânghii. La lipsa de intimitate.

Ştia foarte bine că se putea şi mai rău.

— Şi ce să fac?

— Asta e mai complicat... Billy se foi incomod, pe scaunul neiertător de lemn. Cred că situaţia cu lordul Kingston l-a făcut să se gândească la asta.

Langley aproape se înecă luând a doua înghiţitură de supă de vită.

— Kingston?

— Da. Când a fost interogat, Jacobs a mărturisit că spera să aibă oportunitatea să caute prin casa Bartlett. Se pare că defunctul conte avea nişte ascunzători acolo, pentru hârtii importante şi alte asemenea lucruri.

Gândurile lui Langley se îndreptară imediat spre acea noapte din bibliotecă, atunci când Amanda îi prezentase într-un mod seducător rezerva soţului ei de brandy ilegal.

— Generalul mă...? Langley trebui să se oprească şi să tuşească, pentru ca vorbele să nu fie copleşite de nerăbdare. Mă trimite înapoi în casa Bartlett?

Millrose nu răspunse.

— Scott spune că are dubii că povestea e adevărată, dar i-a reamintit de utilitatea conexiunii pe care a avut-o cu lordul Kingston şi cu cei din West End. Potrivit lui, e bine să ai... prieteni în astfel de cercuri. Şi crede că Sir Langley Stanhope s-ar potrivit bine în acest rol.

Expresia lui Billy dezvăluia clar reticenţa lui de a spune detalii despre noua sarcină.

— Vrea să demisionez?

— Nu cred. Cel puţin nu oficial. Cred că s-a gândit c-o să vrei o schimbare. Ceva mai puţin periculos. S-a gândit că poate te-ai săturat să fii Coţofana.

— Dar eu sunt... începu Langley, apoi se opri.

Mereu fusese un rol pe care-l interpretase? O deghizare? Oare Sir Langley era mai real? Nu, nu în acel moment, dar oare putea să fie? Va fi bine-venit pe holurile sacre din Mayfair? Va fi o persoană de interes, căreia puteau să i se spună secrete delicate, aşa cum spera

generalul Scott?

Dacă se va mişca în cercurile în care o făcuse defunctul Lord Kingston însemna că o va şi vedea pe Amanda din când în când. Mintea rebelă a lui Langley îşi aminti de ea îmbrăcată cu acea rochie roşie, în noaptea balului lui Dulsworthy. Cum se va simţi când o va vedea râzând şi dansând cu alţi domni?

Asta dacă nu avusese parte de destulă adrenalină şi aventură şi era hotărâtă să nu mai iasă din casă.

— Cum e…?

Acea întrebare tăcută n-ar fi trebuit să aibă nicio semnificaţie, decât dacă Millrose avea puterea să anticipeze direcţia gândurilor lui Langley.

Cu toate astea, bărbatul îi răspunse:

— Lady Kingston e foarte bine.

— Mă bucur să aud asta. Era o scrisoare pentru ea. De la Dulsworthy, îi aminti Langley. E în haina mea. În ziua… în ziua… Lingura făcu zgomot în castron, când îşi eliberă mâna, ca să arate spre braţul rănit. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Mă tem că haina a fost distrusă. Chirurgul a trebuit s-o taie, ca să ajungă la braţ şi să scoată glonţul. Dar Fanny a pus aici tot ce aveai în buzunare, spuse Millrose, arătând spre mica noptieră, cu un singur sertar.

Langley oftă, uşurat.

— Ce bine!

Cel puţin putea să-i ofere Amandei asta.

— Ordinele generalului Scott nu se opresc aici, spuse Millrose, după o clipă de tăcere. Dar, mai întâi, sunt curios…

Deşi dimensiunea camerei nu oferea prea mult spaţiu pentru plimbat, Billy se pricepea de minune să-i evite privirea.

— Continuă.

— Mă întrebam despre… ăăă… dacă tu…

Expiră zgomotos, ca şi cum încerca să forţeze întrebarea să iasă.

— Care e natura relaţiei dintre tine şi contesă?

Acum era rândul lui Langley să se codească.

— Cum o să fiu un domn de acum, presupun că singurul răspuns potrivit pe care pot să-l dau e că doamna este cea care trebuie să răspundă la o astfel de întrebare.

Millrose făcu un semn nerăbdător cu mâna, ignorând cuvintele lui Langley, ca şi cum ar fi fost o insectă enervantă.

— Da, sigur. Apoi îşi băgă mâna în buzunarul de la piept şi scoase câteva bilete împăturite. Dar cred că, în felul ei, a făcut-o deja. Vezi tu, a scris de patru ori, ca să întrebe cum te simţi.

— Dar am fost în Lambeth împreună abia…

— Ieri. Da.

Speranţa se născu în pieptul lui Langley, dar o temperă nemilos. Aventura lor secretă fusese un lucru, dar termenii acestei noi sarcini vor face imposibilă continuarea ei. În ciuda iubirii declamate pentru aventură, expunerea publică a unei aventuri nu era un risc pe care o doamnă, chiar şi o văduvă bogată, îşi permitea să şi-l asume. Şi spusese clar că nu voia nimic mai mult.

Deşi poate că, între timp, îşi schimbase părerea?

Însă Millrose nu terminase.

— Însuşi generalul Scott a sugerat că legătura ta cu Lady Kingston poate să fie valoroasă, în încercările tale de a te infiltra în elita societăţii.

— Serios?

Evident, bărbatul nu renunţase să facă pe peţitorul.

— În plus, adăugă Billy, iar aici vocea lui deveni şi mai ezitantă, a sugerat că i-a scris asta.

Când Langley îşi imagină faţa Amandei la primirea unei asemenea scrisori, mâinile şi picioarele îi deveniră grele. Probabil pierduse mai mult sânge decât crezuse.

— Şi apoi, mai e şi ce i-ai spus în magazinul de rochii?

— Ce i-am spus?

Langley încerci să-şi amintească, dar evenimentele de la finalul acelei zile erau neclare.

— Ai spus că faceţi o echipă bună.

— Da?

— Da, spuse Millrose, aşezând biletele împăturite în

colţul tăvii lui Langley, înainte să se ridice în picioare, agitat. Stanhope, asta e posibil să fie cea mai periculoasă misiune în care o să te trimit vreodată. Dar, pe de altă parte, eşti unul dintre cei mai curajoşi bărbaţi pe care-i cunosc. Destul de curajos cât să-i spui ce simţi.

Inima lui Langley începu să bată cu putere, făcându-i braţul rănit să pulseze.

— Ăsta e un ordin, domnule?

— Dacă o să te ajute, atunci da.

Trecu ceva mai mult timp până când acele cuvinte să se infiltreze în gândurile lui Langley, care era pline cu imagini cu Amanda scriindu-i şi trimiţându-i patru bilete în mai puţin de o zi. Mai mult ca sigur că acestea sugerau o îngrijorare mai adâncă decât s-ar aştepta să ofere unei simple distracţii trecătoare.

— Nu mai sta acolo, omule, strigă el, când înţelese, în sfârşit, ce-i spusese Millrose. Unde e?

— În casa Bartlett. Billy ridică tava care-l ţinea lipit de pat. Toată familia e acolo.

„Mai puţin de doi kilometri.”

Langley îşi trecu picioarele peste marginea patului, apoi se lipi de perete, în timp ce camera se învârtea.

— Dumnezeule!

Acei nici doi kilometri puteau la fel de bine să fie o sută.

— Ia-o uşor, Coţofano!

Millrose întinse braţul, iar Langley îi acceptă, recunoscător, ajutorul, în timp ce se străduia să se îndrepte, deşi picioarele îi erau alarmant de slăbite.

— Nu e momentul pentru declaraţii sforăitoare. O licărire amuzată apăru pe fruntea încreţită de îngrijorare a bărbatului. Dar, dacă eşti hotărât să te aşezi într-un genunchi în faţa ei, cel puţin putem să fim siguri că Lady Kingston are puterea şi resursele necesare ca să te aducă înapoi pe picioare.

*

— La mulţi ani, Jamie!

În timp ce-i spuse asta, Amanda se întinse să îi dea o şuviţă la o parte din ochi, dar apoi se opri. Mai întâi, pentru că umbra care-i cădea pe faţă ascundea urma vineţie a vânătăii de sub ochi, rămăşiţa vizibilă a orelor groaznice pe care el şi fratele lui le petrecuseră în compania lui Jacobs şi a asociaţilor lui. În al doilea rând, pentru că primul ei născut era de-acum un tânăr bărbat, nu un copil, şi putea să decidă singur cum să-şi aranjeze părul.

Cu un zâmbet, James dădu din cap, trimiţându-şi părul unde-i era locul, cel puţin pentru moment.

— Mulţumesc, mamă. Nu trebuia să te dai peste cap şi să organizezi o petrecere.

Zâmbetul cu care-i răspunse Amanda fu mult mai vag. Chiar îşi protejase fiii atât de mult, încât aceştia foloseau cuvântul „petrecere” ca să se refere la câteva flori în plus dimineaţa şi o felie de tort cu bunica lor?

— Mi se pare că avem multe de sărbătorit, zise ea.

Dar, când încercă să-şi forţeze zâmbetul să se mărească, buzele începură să-i tremure.

Ororile de ieri erau prea proaspete ca să şi le amintească fără să se gândească cât de rău ar fi putut să fie. Ar fi putut să găsească magazinul de rochii gol. Jacobs, în disperarea lui, ar fi putut să-i rănească pe băieţi, ca să obţină ce voia. Era posibil ca petele de sânge de pe rochia sfâşiată, care se afla la etaj, să fie ultimele urme de la Langley pe care le mai vedea vreodată.

Restul erau numai ororile imaginaţiei. Dar partea cu pierderea lui Langley încă putea să se adevereasc㠄. În ciuda asigurărilor date de colonelul Millrose, în legătură cu rănile lui, şi în ciuda scrisorii ciudate de la generalul Scott, pe care o primise de dimineaţă, era prea uşor să se gândească că era posibil ca Coţofana să zboare şi să nu-l mai vadă niciodată.

— O, vai! spuse ea, ştergându-şi lacrimile din colţurile ochilor. Ţi-am uitat cadoul sus. O să mă duc să-l aduc, da?

Pe noptieră, încă înfăşurată în hârtie maro, se afla cartea subţire de geometrie.

— Lasă-mă pe mine, se oferi mama ei.

Amanda dădu din cap. Oricât de prostesc părea, voia o ultimă şansă, în privat, de a strânge acel pachet, cel care îl adusese pe Langley în viaţa ei, aproape de inima ei.

Dar înainte să-şi verbalizeze refuzul, mama ei îi puse o mână pe umăr şi arătă spre grădină.

— Nu crezi că, mai întâi, ar trebui să te ocupi de oaspetele tău?

— Oaspete?

Amanda urmări privirea mamei ei, prin ferestrele camerei de zi, trecând de straturile de flori până la poarta de fier. Pe aleea din exterior, ascuns de ramurile neîngrijite ale tufişului, văzu o siluetă. Un bărbat într-o haină roşie.

— E domnul Stanhope, spuse Pip, îndreptându-se spre uşă.

— Maiorul Stanhope, îl corectă Jamie, mergând după el.

— Sir Langley, declară bunica lor, cu o notă de finalitate, în timp ce-i prinse pe băieţi de coate. Şi sunt sigură că a venit ca să vorbească cu mama voastră despre ceva important, aşa că voi o să staţi aici.

Ameţită, Amanda coborî cele trei trepte late şi traversă grădina, temându-se că în fiecare clipă se va dovedi a fi o altă fantomă creată de mintea ei torturată. Se opri la poartă şi îşi înfăşură o mână în jurul barei de metal încălzite de soare.

— De ce n-ai venit pe la uşa din faţă?

Langley ridică un umăr, deşi mişcarea îl făcu să icnească din cauza durerii. Uniforma îi ascundea rănile admirabil, lâna stacojie reflectând ceva culoare pe faţa lui palidă, iar croiala unei mâneci aproape ascundea bandajul în care se odihnea braţul lui rănit.

— Cumva, pe aici mi se pare mai potrivit.

— Oricum ar fi, mă bucur că eşti aici, spuse ea.

— Billy m-a trimis să vorbesc cu tine, vorbi el în acelaşi timp cu ea, apoi nu mai spuse nimic, pentru un moment lung.

— Despre scrisoarea generalului Scott?

— Oarecum. Urmă o altă pauză, iar Langley refuză s-o privească în ochi. Cum ţi s-a părut?

— Am fost surprinsă să aflu că soţul meu a fost, cum să-i zic, asociat al generalului Scott? Aş fi vrut să-mi fi spus asta. Poate aş fi putut să-l ajut, să fiu mai mult decât o simplă gazdă. Dar probabil a crezut că sunt o ameţită fără minte, concluzionă ea, cu un râset forţat.

— Dacă defunctul Lord Kingston chiar a crezut aşa ceva, era un neghiob. Iar din experienţă, îţi spun că generalul Scott nu suportă neghiobii.

Amanda nu ştia ce era mai ciudat: faptul că el o încuraja sau faptul că se simţea, într-adevăr, încurajată.

— Mulţumesc. Sunt flatată că generalul Scott crede că pot fi de ajutor acum…

— Dar îndrăznesc să spun c-ai avut parte de destulă adrenalină cât pentru toată viaţa.

Privirea lui se îndreptă spre grădină, spre locul de unde băieţii şi mama ei îi priveau, mai mult ca sigur, cu interes.

— Ştii că nu ai nicio obligaţie să participi la planurile lui Scott.

De fiecare dată când vorbea, vocea lui părea mai aspră, mai înţepătoare decât tufişul dintre ei. Înainte, de fiecare dată când se purtase şi vorbise aşa, Amanda crezuse că încerca s-o îndepărteze de pericol. Însă, pentru prima oară, se întrebă dacă el nu încerca, de fapt, s-o momească. Oare sperase… îşi dorea ca Amanda să fie de acord cu ideea generalului Scott, al unui parteneriat între ei?

— În timp ce tu eşti obligat să respecţi ordinele, maior Stanhope? întrebă ea.

El încuviinţă scurt, trăsăturile lui fiind în continuare familiare şi încăpăţânate.

— Bănuiesc că doamnele din societate vor fi încântate să-şi verse secretele, şi ale altora pe care le ştiu, în urechea chipeşului Sir Langley. Şi când o să ni se intersecteze drumurile la astfel de evenimente, o să încerc ca gelozia mea să nu interfereze cu misiunea ta.

— G… gelozia?

Îl auzise vorbind pe cel puţin şase voci diferite, dar niciodată nu-l auzise bâlbâindu-se. Ceva minunat şi obraznic îi flutură în piept, trezindu-se la viaţă.

— Mmm, da. Trebuie să recunosc că, atunci când am citit scrisoarea generalului Scott, am fost dezamăgită. Bineînţeles, nu de idee în sine, mă bucur să-mi folosesc conexiunile ca să strâng informaţii pentru Coroană. Doar că, în ultimul timp, m-am trezit gândindu-mă la posibilitatea unui alt fel de parteneriat între noi doi. Poate am fost naivă, dar speram la o altfel de propunere.

Mâna lui se ridică şi se înfăşură lângă bara pe care se odihnea mâna ei. Aproape o atingea.

— Da?

În acel moment, o umbră de aripi flutură deasupra lor. Amanda îşi ridică privirea, după ce pasărea se aşeză pe vârful uneia dintre bare. Penele ei albe şi negre impunătoare străluceau în soarele după-amiezii.

— O coţofană, spuse ea, uimirea făcându-i vocea ascuţită.

Oare era un semn?

— Dar una singură. Degetele i se albiră când strânse bara neagră de fier. Una pentru tristeţe, spuse el, citând nişte versuri cunoscute.

Amanda dădu drumul la bară şi îşi întinse mâna prin gaură, aşezându-şi palma pe pieptul lui.

— Nu e singură. Două pentru veselie, şopti ea.

Sub mâna ei, inima lui Langley bătea mai repede.

— Căsătorie, aşa am auzit eu poezia.

— Da? Îşi înfăşură degetele în jurul hainei lui. Variaţiile astea sunt fascinante, nu ţi se pare? De exemplu, când eram tânără, şi chiar şi văduvă, nu aş fi crezut că veselia şi căsătoria au de-a face una cu cealaltă. Dar în ultimul timp…

— Amanda.

Nu-l lăsă să continue, pregătită să-şi asume cel mai mare risc.

— Am… am început să mă întreb dacă… dacă n-ar fi posibil să… dacă, de exemplu, o căsătorie ar avea… o scânteie în spatele ei, dacă ar fi ceea ce oamenii numesc o… căsătorie din dragoste, atunci poate…

— Amanda.

Langley făcu un pas în faţă, iar nasturii de bronz ai hainei lui făcură zgomot când îşi lipi pieptul de barele de fier.

Ea îi imită mişcările, închizând distanţa dintre ei.

— Da?

— Mereu vorbeşti aşa de mult când un bărbat încearcă să-ţi spună că te iubeşte?

— Sinceră să fiu, nu pot să-ţi spun, pentru că nimeni nu a…

Cu o simplă ridicare a unei sprâncene, care o topi, Langley se apropie şi o reduse la tăcere cu un sărut, dulce şi fierbinte, plin cu promisiunea aventurilor pasionale ce aveau să urmeze.

— Cred c-ar trebui să te invit înăuntru, spuse ea, când îşi mai reveni. Cu cealaltă mână, întoarse cheia din încuietoare şi deschise poarta. Matthews mi-a spus că a venit fierarul cât eram în Richmond.

Langley râse când păşi în grădină şi îi înconjură talia cu braţul lui sănătos.

— Mai bine. Nu cred că ţi s-ar părea prea fermecător dacă aş încerca să sar gardul acum. Deşi colonelul Millrose a spus că părerea lui este că ai putea să mă ridici, dacă aş cădea în genunchi.

— Îmi place de el. Îşi înclină capul spre umărul lui. Şi are dreptate, să ştii.

Privirea lui se îndreptă spre camera de zi.

— Mă aşteptam să-mi declar iubirea în faţa unui public.

— Tocmai sărbătoream, îi explică ea, în timp ce-l îndemnă să înainteze pe aleea şerpuită. E ziua lui Jamie azi.

— Nu o să deranjez?

— Ştiu că nu-ţi plac chestiile sentimentale, dar cred c-o să fii cel mai frumos cadou. Amanda îl privi cu un zâmbet

ironic. Până la urmă, eu i-am luat doar o carte.

Băieţii ieşiră din camera de zi şi fugiră spre ei.

— Maior Stanhope! Maior Stanhope!

— Sir Langley, spuse mama ei, din capul scărilor şi făcu o mică reverenţă.

Langley îi dădu drumul Amandei şi făcu o plecăciune.

— Doamnă West.

— Să înţeleg că aveţi ceva să ne spuneţi?

Amanda nu-şi dădea seama dacă mama ei era nemulţumită.

— N-aş vrea să fur atenţia de la lordul Kingston tocmai de ziua lui, doamnă.

— E în regulă, domnule, insistă Jamie.

— Bine, atunci, începu Langley în timp ce o strânse de talie, ca şi cum avea nevoie de ajutor. Mama ta şi cu mine ne…

— Vă căsătoriţi? interveni Pip, care nu părea deloc impresionat. Bănuiam deja, domnule. A, voiam să vă spun, am folosit pararea şi împingerea ca să scap de indivizii ăia, exact cum m-aţi învăţat.

— Foarte bine, Pip, spuse Langley, aventurându-se să-i spună pe numele mic.

Privirea întunecată a lui Jamie licări.

— Imaginează-ţi cât de impresionant ar fi fost dacă ai fi avut o sabie, şi nu un metru de croitor.

— Ei bine, aş spune că e cazul să mâncăm nişte tort.

Mama îşi înclină capul într-o parte, analizându-i pe cei patru cu un amuzament abia ascuns, în timp ce urca treptele.

În timp ce Jamie tăia felii groase din tortul de portocale făcut de doamna Trout şi mama turna ceai, Amanda se retrase ca să ia cartea.

— Deschide-l, spuse când se întoarse şi puse pachetul în mâinile lipicioase ale lui Jamie. Apoi îi aruncă o privire cu subînţeles lui Langley. S-ar putea spune că este din partea amândurora.

— A! strigă Jamie, după ce rupse ambalajul. *De l’Esprit géométrique.* Mulţumesc, mamă! Îi lăsă un pupic şi

mai lipicios pe obraz. Şi vă mulţumesc, domnule.

— Ştii, munca lui Pascal a fost crucială în ştiinţa criptării, spuse Langley, acceptând o strângere de mână stângace.

Pip luă cartea din mâna fratelui său.

— Vă referiţi la coduri şi altele asemenea? Cum folosesc spionii?

— Exact genul ăsta de lucruri, spuse Langley, zâmbind.

Ochii băiatului mai mic licăriră cu un interes nemaiîntâlnit cu privire la matematică.

— O să ne învăţaţi, domnule?

Un nod îi apăru în gât Amandei. Ataşamentul băieţilor faţă de Langley o bucura, bineînţeles, dar, pentru o clipă, uitase că o parte din viitorul lor împreună încă era acoperit de umbre.

Langley însă zâmbi şi încuviinţă la auzul cererii.

— Aş fi încântat. Şi tocmai mi-ai reamintit că am şi eu un cadou.

Băgă mâna în buzunarul de la piept, strâmbându-se puţin când îşi dădu bandajul la o parte, ca să facă asta, şi scoase o hârtie împăturită.

— Trebuie să recunosc că mă gândeam la mama voastră când am obţinut asta, spuse el, în timp ce-i întinse foaia.

Era o bucată de hârtie cu pete ciudate şi, când o desfăcu, Amanda ar fi putut să jure că simţea un miros de brandy. Trebui să citească cuvintele mâzgălite de două ori, ca să se asigure că înţelesese ce spuneau. Şi cine le scrisese.

— Ce e? întrebă Jamie.

— O scrisoare, de la lordul Dulsworthy, despre mersul la şcoală…

Dezamăgirea apăru în ochii lui Jamie, care spuse:

— Adică despre cum n-o să mergem.

Cuvintele o marcară pe Amanda. Îi luase prea mult ca să realizeze că era exagerat de protectoare. În ciuda unei vieţi pline de resentimente, pentru că i se tot repetase să

aibă grijă unde păşea şi ce făcea, aproape tăiase aripile fiilor ei. Dar nu era prea târziu ca să-i vadă zburând.

— Trebuie să recunosc, am reţinerile mele. E normal ca mamele să-şi facă griji, adăugă ea, uitându-se spre mama ei, ambele căutând şi oferind iertare, după ani întregi de neînţelegeri. Şi, după ce a murit tatăl vostru, am vrut ca eu să fiu cea care ia deciziile legate de viitorul vostru. Dar a fost greşit din partea mea. Scrisoarea lordului Dulsworthy înseamnă că, atunci când o să fiţi pregătiţi, o să fie o decizie luată în familie, spuse ea, privindu-şi fiecare fiu, apoi pe Langley, întrebându-se ce făcuse ca să obţină cooperarea lui George.

— Pot să merg la Harrow? Faţa lui Jamie se lumină când veni şi-şi aruncă braţele în jurul gâtului ei. Mulţumesc, mamă! Şi vă mulţumesc şi dumneavoastră, adăugă el, întorcându-se spre Langley. Cum o să vă spunem după ce vă căsătoriţi cu mama?

— Maiorul Stanhope?

Privirea lui Pip era aţintită asupra uniformei lui.

— Poate Sir Langley? sugeră bunica lor.

Jamie se îndreptă şi se uită când la Langley, când la Amanda.

— Am putea să vă spunem Papa?

Langley tresări.

— Da, presupun că da. Dacă vrei. Într-o zi.

Fiecare mică afirmaţie era punctată de un zgomot din gât. În trecut, Amanda ar fi interpretat greşit sunetul răguşit, dar acum îl recunoştea ca fiind o mască pentru ruşinea lui. Şi surprinderea lui. Şi plăcerea lui.

— Aş fi onorat, Jamie.

Pip exersa manevre de scrimă cu cuţitul acoperit de glazură, în timp ce bunica îl certa, râzând, iar Langley şi Jamie erau aplecaţi peste tratatul de matematică. Oricine i-ar fi văzut, bucurându-se de ceai şi tort, în camera de zi, mai mult ca sigur c-ar fi considerat că reprezintă imaginea unei vieţi normale de familie. Poate chiar una plictisitoare.

Amanda ştia însă că, dincolo de pojghiţa acelor momente de zi cu zi, se aflau destulă pasiune şi aventuri

cât să le ajungă o viaţă. Şi iubire. Pentru că, deşi bărbatul de lângă ea se ascundea în spatele mai multor deghizări şi avea o mulţime de nume, pentru ea, va fi mereu Coţofana.

Epilog

Langley se opri din citirea mesajului pe care tocmai îl primise şi o privi pe Amanda aranjând ultimii trandafiri de vară într-o vază de pe masa de pe hol. Un lucru atât de simplu şi de comun. O imagine exact atât de intimă şi de domestică pe cât îşi imaginase prima oară când o adusese în casa asta. Ziua când începuse să se gândească dacă acest loc putea să fie din nou un cămin. Dacă era posibil să construiască un viitor cu ea.

Iar acum, viitorul era aici.

Împături biletul la spate, se apropie, îşi puse mâna liberă pe şoldul ei şi o sărută pe curba umărului.

— Ştii, mama ta şi băieţii nu vor ajunge decât peste o oră.

În ultimele săptămâni, doamna West stătuse cu nepoţii ei, în Londra, în timp ce Langley şi Amanda se bucuraseră de o lună de miere în Richmond. Lui Langley îi fusese dor de Jamie şi Philip şi abia aştepta reuniunea familiei lor, dar sosirea lor avea să încetinească proiectul lui, de a face dragoste cu soţia lui în fiecare cameră a casei.

— Doar o oră? exclamă Amanda, în timp ce se întoarse în îmbrăţişarea lui. Ar trebui să mă asigur că doamna Morris are…

— Are.

— Şi să verific…

— S-a rezolvat deja.

— Cum rămâne cu…

— Sunt sigur că şi asta s-a rezolvat.

— Nici măcar nu ştii ce urma să spun, protestă ea, îmbufnându-se în mod adorabil.

— Nu?

Îi aruncă o privire serioasă peste rama ochelarilor, ştiind efectul pe care îl avea de obicei un astfel de gest.

De data asta însă, Amanda întâmpină acea privire seducătoare şi autoritară cu buze ţuguiate şi un amuzament ironic… cu atenţie, se întinse şi-i aranjă ochelarii, forţându-l să se uite prin lentile.

— Ce a adus mesagerul?

Cei doi veniseră din lumi diferite, iar când se căsătoriseră, juraseră să nu uite de acele vieţi diferite, ci să le unească. Oare era posibil?

Răspunsul la întrebarea ei avea să fie primul lor test.

— O scrisoare de la generalul Scott, spuse el.

În ciuda noii aprecieri pe care o avea Langley pentru viaţa domestică, biletul despre o sarcină îi dădu fiori, amestecându-se într-un mod interesant şi captivant cu dorinţa lui de a împărtăşi fiecare moment cu soţia sa.

Dar cum se va simţi Amanda la auzul veştii?

Aceasta ridică sprâncenele.

— Da?

Langley încercă să interpreteze ce însemna răspunsul din expresia şi tonul ei, dar nu reuşi. Pentru că nu-i arătă imediat scrisoarea, Amanda se întinse în spatele lui, ca s-o ia. Langley o privi în timp ce ochii ei întunecaţi scanau conţinutul.

— O petrecere, citi ea.

Langley încuviinţă. Intimitatea care se lega între invitaţi la o petrecere organizată acasă mereu expunea ceva interesant. Mai participase la astfel de evenimente, dar niciodată ca Sir Langley Stanhope.

Şi mereu fusese singur.

Amanda reciti biletul, cu atenţie.

— Vrea să organizăm o petrecere. Aici.

— Da.

— Crezi că oamenii vor veni?

— O, da.

Nunta lor fusese un eveniment discret, la care nu veniseră decât familia ei şi câţiva dintre colegii lui Langley. Cu toate acestea, anunţul publicat în ziarele londoneze,

despre căsătorie, atrăsese mult interes şi multe speculaţii, potrivit spuselor doamnei West. Oamenii erau fascinaţi de trecutul misterios al lui Langley şi de eroismul lui, şi deseori îşi exprimau dorinţa să o vadă pe noua Lady Stanhope ocupându-şi locul de drept, ca reprezentantă a modei şi eleganţei.

Având în vedere cât de bine se deghizase Langley în cea mai mare parte a vieţii, i se părea tulburător să fie obiectul atenţiei. Dar era un rol pe care soţia lui cea isteaţă se născuse să-l joace.

Anticipând reacţia societăţii la căsătoria lor, generalul Scott voia acum ca cei doi să folosească acel interes: Sir Langley şi Lady Stanhope aveau să fie agenţii lui secreţi, care se mişcau prin elita societăţii. Spionându-i ocazional chiar şi pe spioni, aşa cum făcuse Millrose aluzie mai demult.

— Va trebui să-l rugăm pe domnul Morris să se ocupe de coşul de fum din aripa de est, altfel jumătate din camerele de oaspeţi vor fi pline cu fum, spuse ea, punând biletul jos.

Începu din nou să aranjeze trandafirii, desfăcând ce făcuse cu atâta migală.

Langley o luă de mână, simţind-o agitată.

— Iubire, dacă te-ai răzgândit, putem să-i spunem lui Scott că nu mai organizăm nimic.

Când Amanda îl privi, văzu clar licărirea de nerăbdare din ochii ei.

— Nu, nu m-am răzgândit, doar că mă simt vinovată. Am tot ce ar putea să vrea o femeie şi chiar mai mult. Îmi iubesc copiii. Te iubesc pe tine. Nu ar trebui ca toate astea să fie de ajuns? spuse ea, dând din mână, în timp ce admiră trandafirii, mobila, casa liniştită, iar apoi se lipi de pieptul lui.

Langley îi puse palma de inima lui.

— Lumea încearcă să ne facă să alegem între aşteptări şi ce e palpitant, între cine suntem şi ce iubim. Dar familia e o aventură. Iubirea e o aventură. Şi asta o să fie o aventură, zise el, arătând spre masă, unde se afla

scrisoarea.

— Mama ar spune că o doamnă ar trebui să aibă grijă pe unde păşeşte…

— Dorinţa unei mame de a-şi proteja copiii e admirabilă şi de înţeles, nu crezi?

Amanda îi aruncă un zâmbet trist, iar obrajii i se colorară când i se aminti de trăsătura pe care ea şi doamna West o împărtăşeau.

— Dar, uneori, trebuie să sărim. Chiar dacă nu ştim unde o să aterizăm.

— Ştii ce, exact asta mi-a spus şi doamna Drummond.

Amanda îşi înclină capul într-o parte, şi o rază de lumină îi făcu ochii căprui să strălucească, cu subînţeles.

— Dar eu credeam că coţofenele zboară.

— Atunci hai să zburăm, iubire, spuse el, sărutând-o. Împreună.

*

Generalul Zebadiah Scott aruncă un zâmbet satisfăcut, când se aşeză pe scaun şi puse ziarul de dimineaţă pe biroul altfel gol.

Jurnaliştii de bârfe erau la fel de importanţi ca ofiţerii de sub conducerea lui când venea vorba de strângerea de informaţii. Poate erau chiar mai importanţi. Prea puţini spioni erau conştienţi de valoarea celor mai recente zvonuri, chiar şi când erau despre petrecerea dată de sir Langley şi Lady Stanhope.

Însă nu avu mult timp la dispoziţie să se bucure de triumful său. Noul unghi al scaunului faţă de birou, combinat cu o rază de lumină care cădea peste ziar îi aduse în câmpul vizual un obiect trecut cu vederea. Se aplecă din nou, iar picioarele din faţă ale scaunului căzură uşor pe covor.

Haos! Vicleana Lady Sterling a lovit din nou, de data asta stricând o vizită la grădinile Vauxhall pentru de altfel zgârcitul Lord P… un porumbel gras, jumulit înainte să joace.

Ca să se asigure, Scott îşi scoase ochelarii, îi şterse de vestă şi şi-i puse din nou la ochi, ca să citească rândurile pentru a doua oară. Dar cuvintele rămaseră la fel de opace, sau limpezi:

Lordul P (probabil Penhurst) fusese jefuit de cel mai notoriu, şi fascinant, hoţ din Londra.

Haosul era o locantă de jocuri cu mize mari. Unui bărbat cu reputaţia lui Penhurst nu i s-ar fi permis niciodată să parieze acolo pe credit, aşa că Lady Sterling, oricine era, probabil plecase cu poşeta plină. Se întrebă de unde avea bărbatul fonduri şi cum descoperise femeia că acestea erau în posesia lui.

Cum Scott adăugă numele lui Penhurst pe lista mentală cu victimele lui Lady Sterling, avu o revelaţie. În ultimele luni, un număr surprinzător de aristocraţi se aflaseră în situaţii similare. Ştia că fiecare era un bărbat cu o slăbiciune personală, o greşeală din trecut, care-l transforma într-o pradă uşoară.

Trădarea recentă a lordului Dulsworthy, deşi Scott nu ştia dacă cineva atât de plictisitor ar fi putut fi acuzat de trădare, era o atenţionare despre cum putea fi exploatat un bărbat slab de către duşmanii coroanei.

Unii speculau că Lady Sterling nu era un simplu hoţ, ci un înger răzbunător, care acţiona în numele indivizilor care fuseseră păcăliţi de ţintele ei. Scott mai degrabă spera că era aşa, dar nu putea fi sigur. Dacă acest lucru era adevărat, atunci femeia avea în posesie nu numai obiecte valoroase ale acestor bărbaţi, ci şi secretele lor, care valorau mai mult decât nişte sume de bani. Ce poveşti scandaloase putea să spună Lady Sterling? Şi cât ar fi dispuşi subiecţii acelor poveşti să plătească, sau să facă, pentru a-i asigura tăcerea?

Mulţi nobili englezi aveau motiv să privească o femeie atât de deşteaptă ca fiind duşmanul.

Scott o voia ca aliat.

— Collins!

Îşi strigă ajutorul înainte să-şi amintească faptul că nu

era la biroul lui din Whitehall, ci acasă, în biroul lui, ascunzându-se de doamna Scott, care făcea ultimele pregătiri pentru călătoria lor la Brighton. Se ridică şi se îndreptă spre clopoţel, dar, înainte să sune, Highsmith, majordomul lui redutabil, apăru în uşă, fără să se supere că fusese strigat pe numele greşit şi într-un asemenea fel.

— Da, domnule?

— Doamna Scott a terminat de împachetat, Highsmith?

— Servitorii au adus jos valizele doamnei Scott mai devreme în dimineaţa asta, raportă el, după care ezită. Dar mă tem că se ocupă din nou de ale dumneavoastră.

— E bine, e bine, spuse Scott absent.

Era recunoscător că soţia lui avea ceva care să-i distragă atenţia. Cât de mult putea, încerca să-şi ţină viaţa de familie neafectată de muncă.

O expresie vecină cu surprinderea licări în ochii majordomului, când văzu reacţia la ce ar fi trebuit să fie veşti neplăcute. Scott o ignoră şi se întoarse la birou. Scrise câteva cuvinte pe o foaie de hârtie, apoi o împături şi o sigilă.

— Vreau să-i trimiţi mesajul ăsta vânzătorului de la tutungerie. E o chestiune urgentă.

Sprâncenele lui Highsmith se ridicară o idee mai sus, deşi mişcarea aproape se pierdu în întinderea vastă a frunţii lui, care nu se diferenţia de creştetul său chel.

— Sigur că da, domnule, zise el, luând biletul.

— Şi ai grijă ca valizele mele să fie închise şi aduse jos la prânz. Goale sau pline.

Soţia lui le împachetase şi despachetase de cel puţin şase ori. Dar, de dimineaţă, avea de gând să pornească la drum, ca să se bucure de aerul proaspăt al mării, cu sau fără bagaj.

— Sigur că da, domnule.

Peste nicio oră, căpitanul Jeremy Addison stătea în faţa biroului lui, cu capul aplecat peste acelaşi articol din ziar. Când îşi ridică privirea, expresia lui era ceva între iritare şi indiferenţă.

Când îl văzu, Scott se luptă cu un zâmbet.

— Să înţeleg c-ai auzit de Lady Sterling?

— Surorii mele, Julia, i se par amuzante aventurile acestei femei, şi mă ţine la zi cu ce se întâmplă.

Scott îşi imagină tachinarea de care avea parte bărbatul.

— E o alegere interesantă ca alias pentru un hoţ, nu ţi se pare? Sterling. Te duce cu gândul la excelenţă, la încredere. Puritate a motivului, poate, dacă nu a metodei.

Addison îşi ridică privirea, fixându-l cu o pereche de ochi albaştri şocaţi.

— Nu cred că m-aţi chemat aici din cauza unei coincidenţe banale, domnule.

Scott, care nu credea în coincidenţe, se aşeză la birou şi îi făcu semn vizitatorului să ia loc şi el.

Din când în când, vedea o ocazie să-şi mute unul dintre agenţi într-o poziţie care era încă utilă, deşi mult mai puţin periculoasă. Deseori, schimbarea sarcinii era urmată de o schimbare a responsabilităţilor acasă: unii puteau să moştenească o proprietate, cum se întâmplase de curând cu locotenentul Sutherland, contele de Magnus. Deşi nu era politica oficială, Scott făcea ce putea ca să se asigure că ofiţerii aflaţi sub comanda lui profitau de ocazia de a se bucura de o viaţă mai liniştită, ca să se aşeze la casa lor, să înceapă o familie. Războiul putea şi avea să continue şi fără ei.

Bineînţeles, mulţi dintre acei ofiţeri nu voiau să plece de sub comanda lui şi aveau nevoie de un mic imbold. Unii, precum maiorul Laurens, acum ducele de Raynham, fuseseră reticenţi să revendice o moştenire pe care nu o voiau. Alţii, precum Coţofana, spuneau că iubesc pericolul.

Dar nicio astfel de experienţă nu putea să-l ajute pe Scott acum. Jeremy Addison nu avea nevoie de un imbold, ci trebuia să fie împins, şi nu spre o viaţă liniştită, ci departe de aşa ceva.

Deşi era viconte, nu-şi etala niciodată titlul. În schimb, îşi oferise talentul armatei, ca spărgător de coduri. Cu toate că era destul de chipeş şi de inteligent ca să atragă atenţia

oricărei domnişoare, singurele femei pe care le pomenea acesta erau mama şi sora lui, care stăteau într-o casă închiriată din Hammersmith. Deşi ar fi avut un loc destul de confortabil alături de ele, alesese să stea în Subteran. Scott era convins că mesajul îl găsise pe bărbat singur în camera de lucru umedă şi slab luminată, aplecat peste o carte.

Era ruşinat din cauza unei datorii moştenite. Aceasta fusese singura explicaţie dată de căpitanul Addison pentru faptul că se retrăsese în umbră. Era de-a dreptul ridicol să creadă că lucrul care îl va atrage să iasă înapoi la lumină era tocmai căutarea unei femei misterioase, de o moralitate îndoielnică.

Cu toate acestea, Scott avea de gând să-şi testeze teoria.

Îşi frecă degetele, în timp ce se gândi cum să înceapă.

— Ca şi sora ta, am urmărit cu interes cazul lui Lady Sterling. Ţintele ei sunt bărbaţi pe care i-aş numi vulnerabili, într-un fel sau altul. Bărbaţi cu secrete pe care vor să le păstreze. Şi, cu toate că este posibil ca banii să fie una dintre motivaţiile acţiunilor ei, nu cred că le ia doar banii.

Fără să vrea, interesul licări în ochii luminoşi ai lui Addison.

— Adică strânge informaţii?

— Da. Informaţii care pot fi folosite pentru şantaj. E posibil să fie deja în posesia unor secrete capabile de daune reale, în efortul de război, faţă de rege, chiar şi faţă de naţiune. Trebuie să ştiu de partea cui este. Îşi intercală degetele şi îşi aşează mâinile în faţa lui, pe birou. Aşa că te trimit pe tine s-o găseşti.

Addison, care încuviinţase ascultător în timp ce-şi asculta comandantul, până la ultima replică, sări în picioare.

— Pe mine? Dar eu… eu nu… îi apăru un nod în gât, care era greu de înghiţit. Ce să fac cu ea, dac-o să reuşesc?

— Când, îl corectă Scott, dându-i ziarul, aşa cum ar face cu un set de ordine. Şi cred că răspunsul e evident, Lord Sterling. Vreau să te căsătoreşti cu ea.

Mulţumiri

Ca întotdeauna, le sunt recunoscătoare oamenilor care m-au sprijinit şi mi-au susţinut munca: agentei mea, Jill Marsal; lui Esi Sogah şi echipei de la Kensington; minunatelor doamne de la Drawing Room; colegilor şi administratorilor mei de la universitate, care n-au fost doar generoşi, ci m-au şi încurajat; lui Amy, care mereu ştie ce să spună; mamei mele, care mi-a încurajat acest obicei de la bun început; soţului meu răbdător şi iubitor, faţă de care am de gând să-mi ţin promisiunea de a nu mai tot amâna… la un moment dat; fiicei mele, care încă crede că e tare să aibă o mamă care scrie cărţi, şi tuturor cititorilor mei. Vă mulţumesc!